

Tornay András

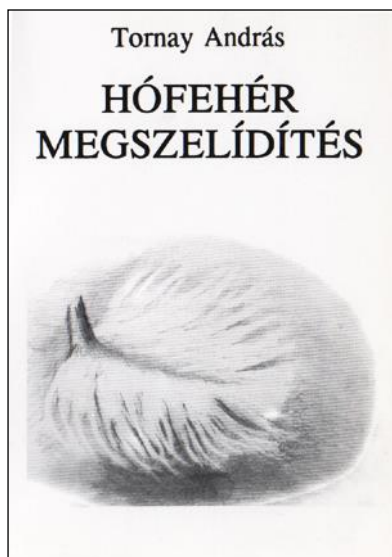
Életmű – 1. rész Összegyűjtött írások

58343 szó, 440 oldal, 12 kötet

1993-2021

Lezárva: 2021. április 13.

Tornay András

HÓFEHÉR MEGSZELÍDÍTÉS

(1993)

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

Autóstop

Áll valaki az út mentén

Karja egyenesen kinyújtva,
mintha keresztre feszítették volna
Tenyere behorpadva
mintha szögek marták volna húsát

Stoppol

Helyet kér magának rohanó életekben.

Kevesen veszik fel

Egész éjszaka vergődtem és nem fogtam semmit
Egész napokat vergődtem,
egész heteket vergődtem
egész hónapokat, éveket

S a hajnali fényben megláttam a mestert

évek óta, hónapok óta,
hetek és napok és éjszakák óta
nem halászom már

a mester gondoskodik rólam

találkoztunk

ártatlan álomból
zavarba ejtő valóság lett

meg nem érdemelt vágyból
szobrokat megmozdító
képeket felszakító erő lett

eltévedt lépésekből
felejthetetlen találkozás lett

a múltból
örökkévalóságban születő jövő lett

a fájdalomból
gyógyító vigasztalás lett

a sárból és fekete porból
világító hótisztaság lett

a csillogni látszó hamis értékekből
eléghetetlen minőség lett

névből új név
emberből új ember
irányból új irány
életből új élet
önmagamból új önmagam
reménységből új reménység
fényből új fény
teremtésből új teremtés

János 1:39

Isten rám talált

Isten
szeretete
kiegyenesíti
a
völgy
nedvességétől
eláztatott
lábnyomok
csavargásait

Szeretném ajándékkönnyeim
tömlőidbe csurgatni

Köszönöm, hogy te bölcs
hűséggel vigyázol rám

Nagyszerű, hogy mindig
megtalálható fényességed

Olyan jó, hogy előtted nem
kell erős embert játszani.

Szeretnék ellenállni
az engem ért csapdáknak

Köszönöm, hogy soha nem
engedsz a verem mélyére

Nagyszerű, hogy időben
Figyelmeztetsz

Olyan jó, hogy most azonnal
megfürdetsz megbocsátásoddal.

Szeretném, ha soha nem rombolnék
azokban, kik szeretetüket kölcsönadva
rám bízzák önmaguk ártatlanságát

Köszönöm, hogy megszelídítettél magadnak
S erőd általam másokat is megragad

Nagyszerű, hogy kezed nyitva van
s karod érintésnélküli szent közelségben
melegíti fel megfagyott szorongásaim

Olyan jó, hogy én nem tudok úgy
elbújni, hogy ne tudnál megtalálni
Olyan jó, hogy kimondhatatlanul szeretsz

Szeretném magam elveszíteni
Köszönöm, hogy te biztos megtalálsz
Nagyszerű, hogy megértésed nem taszít
Olyan jó, hogy te vagy az Úr

újjászületett barátság után
mindig te lépsz elsőnek,
te építesz romokra

hiányaim, bűneim, szavaim,
tetteim, gondolataim

szent kezed vési ugyan,
de nem sziklába hanem homokba.

te meglátogatsz
én megpróbálom eljátszani, hogy nem vagyok itthon
de a cipőm az előszobában van
és ez árulkodó jel
- persze egyébként is tudod:
gyengeségbe nem lehet menekülni

azután én vágyom arra, hogy megkeresselek
de félek
mert nem találom szándékaim
szavaim színtelenül visszagurulnak ajkamról
nem merek beléd tekinteni
nem mozdulok
marcangol a mozdulatlanság
gyengeségbe nem lehet menekülni

végül széttöröm a hamis büszkeségem
tisztaságod felé fordít szégyenem
minden sötétség darabokra hullt
elveszítettem magam
megtaláltalak téged
erődben menhelyemre találtam

ISTEN HATÁRIDEJE

én vigyázok rád
mindig csak addig
amíg tart a ma

40. ZSOLTÁR 2-4

vártam
és közben mindenhonnan
minden irányból
habzsoltam azt amiről azt hittem
a boldogságot keresők álmodoznak

vártam
lent
valaki pedig lehajolt hozzám
én nem nőhettem hozzá

fent hallhatók a kiáltások
odafent megroggyannak a térdek
és elindulnak a lábak
megcsordulnak a könnyek
felmelegednek a szívek
ha lent
kiabál a sártól megszégyenült veremlakó

vártam
és felemeltek

vártam
és most sziklás úton járok

megyek
megyek és más irányítja lépteim
megyek és más énekel a hangommal
megyek

énekelek
új éneket

az új ének bizalmat és szeretetet szelídít
iszapszívekbe

nem én lépek	nem én énekelek
kölcsönhanggal	kölcsönlábnyomokkal
kölcsönénekekkel	kölcsönként életem
vár	
megy	
bízik	
dalol	

MÁTÉ 26:38

Bár nélkülük is arcra tudott borulni
nélkülük is tudott botladozni a kerti köveken
nélkülük is tudott zokogni
nélkülük is meg tudott halni

mégis kétségbeesetten szüksége volt barátaira

nélkülük is tudott virrasztani
nélkülük is tudott imádkozni
nélkülük is lehettek kérdések
s morzsolhatott a kétely
nélkülük is volt ereje lemondani önmagáról

mégis kétségbeesetten szüksége volt barátaira

nélkülük –
bár álomban szunnyadt megfáradt csalódásuk –
nélkülük nem tudott volna áldozat lenni,
mert ehhez szüksége volt barátaira.
Kétség kívül.

/barátokkal könnyebb küzdeni/
valakinek kétségbeesetten szüksége van rám,
mert miattam késik a terve.

MEGBÉKÉLTETÉS

meztelenség	–	szégyen
kezek	–	szögek
csontok	–	szálkák
test	–	keresztfa
rágalom	–	megbocsájtás
torzulás	–	kisimulás
szenvedés	–	halál
sötétség	–	csend
ember	–	Isten
ember	–	ember

2 Kor.5:17-21

most már nem nehéz rád bízni magam
most már csak te vigyázhatsz rám
most csak a te türelmed tud rám várni
most csak te vagy ki megért
most már átadom a gondolataim – én nem jól bánok velük
most már örülök ha kijavít gyöngéd érintésed
most olyan könnyű eltévedni nélküled
most olyan zúzmarába öltöztetett fagyot jelent hiányod
most annyira nehéz az út
most annyira kapaszkodom ígéreteidbe
most nagyon árvának és gyengének látom magam
most nagyon gondoskodsz rólam és megerősítesz
most szeretnék az öledbe burkolózva melegséget könyörögni
most szeretném ha átforrósítana érintésed
most egyszerűen meg akarom szüntetni azt ami nem te vagy
most egyszerűen vonj magadhoz
most
 kimondhatatlanul szükségem van rád
most

Csontomig sikolt belém kegyelmed
Ajándékként permetezed rám békédet
Megszelídítettél nyugalmaddal
s én mégsem értelek magamban.

Kívülről hatalmas és fenséges valód
azonnal rendszerbe illeszkedik
de belül, belül nem értelek

Szeretlek,
akarlak a sejtjeimben tudni téged
Kereslek,
de van egy pont ahol mindig nehéz találkozni, bár
Te mindig időben érkezel a randevúra
Én pedig akaratlanul rozsdába kényszerítem az ajtót,
amelyet feléd nyitna bizonytalan lelkem

Te már megtaláltál
Már tiéd vagyok
... de mégis vannak üres pillanatok
mégis máshogy ütközik meg fényed rajtam

Kapaszkodom,
mint pókháló igazságában meglapult
virágpör.

Kérlek szakíts fel megkövesedett önmagamból
mindig csak rád akarok csodálkozni
érted akarok próbálkozni
hozzád akarok imádkozni
téged akarok érinteni

Beletekinteni szerető karjaidba
Beletemetkezni távoli közelségedbe

OLVASSZ FEL KÉRLEK!

Olvassz fel kérlek!

Szereteted melegével taszíts el hibáimtól.

Hazudnak a pillanatok nélküled
Hazudnak a kézszorítások, melyekből hiányzol
...de én nem akarok nélküled
nem is tudok nélküled
még könyörögni sem

a hidegben születik a harmónia
a jég magában hordozza az olvadást
a sivatag forrást rejteget
a bölcsességben ott lakik az ostobaság
az ostobaságban ott lakik a bölcsesség
a háború a békéből álmodik
a zajban a csend reszel zörejekeket
a templomban ott bujkál az ördög

a zár azonban nyitható
a köveket össze lehet törni
a súlyokat el lehet dobni
a sebeket be lehet kötözni

szembe nézve
mélységből
árván
és egyedül
törékenyen
és kiszolgáltatottan
keresem bizalmad

még annyi mindent szeretnék tanulni tőled:

csukott szemmel követni
ellenségért imádkozni
magam ellen küzdeni
úgy látni, ahogyan te nézel
úgy lépni, ahogyan te futsz
gyógyítva érinteni
tekintettel barátokat szelídíteni
búcsúzás nélkül elválni
fájdalom nélkül veszíteni
távolság nélkül veled lenni

JÉZUSHOZ

Olykor bátran, gyáván
Kereslek a szavak határán
Gyakran némán, félve
Saját kudarcaim taszítanak félre

Ha rajtam múlna, már rég nem találkozhatnánk
De Te közelebb lépsz mint én engedném
Te többet adsz mint én szeretnék
Te nagyobb vagy, mint száz kicsi én

Szeress még!
Szeress még!

Köszönöm, hogy megbocsájtó radírvonásaid
eltűntetik nem jól álmodott vonalaim
Szeretlek,
mert csended igazsága
zenét teremt e hangtalan poros világba

Szeress még!
Szeress még!

ZSID.4:1

A legszebb befelé:

A Teremtő csendességében és a
békeesség hangtalanul gazdag harmóniájában
puhán elrejtőzni
a zajos világ elől.

A legszebb kifelé:

A nyugalom csendes ajtaján kopogtatva
bátorítani a társakat

Arra vágyom, hogy vállamra borulva sírj.
Nem a vigasztalásért,
Csak, hogy közünk legyen egymáshoz.

Arra vágyom, hogy megoszd örömöd.
Nem a boldogságért,
Csak, hogy lássam: gazdagabb lettél.

Arra vágyom, hogy megfogd a kezem.
Nem az érintésért,
Csak, hogy megértsük: fontosak vagyunk
egymásnak.

Gyermekek arcát
Csodálkozó bizalmat fürkésző szemeket
Mehalt levelek földreérését
Tavaszi lélegzetvételt
Gyertyalobbanás szomorú békéjét
Szavak nélküli szelídséget

tudnánk egymásnak ajándékozni,
ha nem félnénk egymástól.

Szeretnék vigyázni rád,
de súrol és megkarcol a világ

Szeretnék tisztaságba csomagolva
elrejtetni
de önmagamhoz is kosz és
tisztátalanság tapad

Szeretnék megvédeni
Magamhoz szorítani
hogy soha ne tudjanak bántani
hogy korlátok nélkül tudjunk egymást szeretni

De én nem bírok elindulni Feléd

félek
féltelek
magunktól.

LUKÁCS 5:5

Végigrohantam egy eső utáni átázott
sötétben megrekedt éjszakát
csak azért, hogy kezem a tiédre találjon

...és ez az a pillanat
ami örökre szívembe lett égetve

Érintésed ujjlenyomatait őrizem
s melegséged próbálom magamhoz szorítani

Rád találtam.
Szeretném, ha vigyáznánk egymásra

A földi szeretet aggódik
Az égi szeretet megóv

A földi szeretet sírni is tud
Az égi szeretet a könnyekben is mosolyog

A földi szeretet csak érted van
Az égi szeretet miattad

A földi szeretet nagyon mély
Az égi szeretet tökéletes

A földi szeretetet kiérdemled
Az égi szeretetet ajándékba kapod

A földi szeretet részleges
Az égi szeretet örök

SZÜLETÉSNAPODRA SZERETETTEL

Imádkozom azért, hogy megszabadított önmagad légy, s
így tisztán ajándékozd perceid Jézusnak.

Szeretném, ha álmaid győznének az önmagaddal vívott futóversenyben
Szeretném, ha értékeid nagyobbra nőnének mint ingatag önismereted
Szeretném, ha tisztaságod meg tudnád őrizni

Szeretném, ha őszinte lennél magadhoz, s azokhoz
akiket neked szelídített meg az élet

Szeretném, ha alázatod legyőzné a hazug világ elvárásait

Szeretném, ha tudnál sírni,
s mások lelkébe örömet imádkozni
Szeretném, ha megőriznéd tisztán a kezed

Szeretném, ha mélyre húzna kincskeresésed,
s a felszín alatt találnád forrásaid

Szeretném, ha hűséges tudnál lenni ahhoz,
aki a legnagyobb szeretetét
engedte átszögezni egyszer
s csak érted tette!

Szeretném, ha mellette állnál - bár lesz amikor fájni fog
s nevet az alkonyban megbúvó gonoszság

Szeretném, ha tudnál vesztes is lenni,
- csak a reménységre vigyázz nagyon!

Szeretném, ha tudnál megbocsájtani

Szeretném, ha mindig tudnád,
hogymeg sosem vagy egyedül, és a Teremtő a tenyerébe véste
még a legszomorúbb megaláztatásod is

Szeretném, ha tudnád, hogy értékes és fontos vagy

Szeretném, ha tudnád,
hogymeg amikor alszol, hiányzol a világnak
Szeretném, ha önmagad csak az igazán méltóval olvasztanád össze

Szeretném, ha tudnál várni

Szeretném, ha a názáreti lábnyomaiba illeszkedne életed

Szeretném, ha elfogadnád Isten áldásait.
Szeretném, ha nevetve élnél.

Béke legyen veled!
Testvéred

könnyeid csillagok lábnyomait felejtik
a papírhavon

A hiányod által koreografált balettban
sötét háttérbe olvadva
esetlen alakok botladoznak.

A megtörtént találkozások nem fájnak soha.
A meg nem történtek annál inkább.

A találkozásainkat mi tervezzük.
... az összetartozást Isten munkálja

A legnagyobb kincsünk,
ami miatt a legértékesebbek vagyunk:

A Te tisztaságod egyszerűsége

38. ZSOLTÁR 5:9

ami nagyon fáj Istennek:
győztes seregben
vesztes katona

IDŐJÁTÉKOK

A mai bizonytalanságom
a holnapi gyengeségeim előzménye
vigyáznom kell

A jelenünk csodáit veszítjük el
a holnap aggodalmaiban és a
tegnap értelmezgetésében.
Pillanatok hagynak cserben, mert
nem köszönünk rájuk.

Megszólításra vár a meghódítható
legyőzésre vár a legyőzhetetlen
céltablák várnak arra, hogy eltaláljuk őket
figyelmünkkel
szeretetünkkel
önmagunk győzelmével

Nem rejtőzhetsz el soha többé.
Szeretetem elárult.

HASZNÁLATI UTASÍTÁS A BARÁTOMNAK:

Ne vasalj ki, ne utasíts el!
Hagyj időt száradni.
Ne moss engem más színűekkel együtt.
Óvatosan kezelj.
Vigyázz rám!
Szeretném, ha még holnap is tudnál hordani.

... és most rohanó percekben éljük meg az időtlen vágyat.
nehézkés másodpercekbe
szorítjuk sebezhető szerelmünket.
lelassult években merünk csak remélni.

árvák, kiszolgáltatottak, elgyengültek
és együgyűek vagyunk. azt keressük ami nincs
s nem jól bánunk azzal ami van.

A világban
a nem e világból való szeretetet
kell érteni és élni
világból való emberek felé
nem e világból való szabályokkal.

... és akkor még mindig könnyen hibázhatunk.

Isten országa az a hely
ahol szeretetünk nem ütközik korlátokba.

négyszögletes világban gömb lelkem szenved

A világ közömbösségének börtönében
nincs szükség rácsokra.

Mi mindannyian tudjuk,
hogy milyen barátok közt egyedül lenni.
Tudom milyen dörzsölt szemmel a hajnalért kiáltani.
Átéltém a nélkülözést és a megkopott hideg szavakat.
Tudom milyen Isten nélkül félni.
Tudom milyen betörni saját zárjaim,
s tudom mikor reteszelnék bűneim papír rácsok mögé.
Tudom milyen könyörögni az érintésért.
Tudom milyen szétszakadni és tudom milyen
a személytelen részvételben önigazolásokkal
támogatni elveszett igazságokat.
Oly sok mindent ismerhetek,
De egy dolog rejtély marad:

Hol töretek meg, hol van az én Golgotám?
Hol van az elhengerített kő az én sírom előtt?
Hol van az én kertészangyalom ki örömhírt közöl a dölyfös halállal?
Miért más a hétfő mint a kedd?
Miért hazudik a második perc?
Miért kell elszunnyadni a nehezen világra hozott fénynek?
Miért nem vagyok mindig a teremő tenyerében?
Miért rohanok?
Miért állok?
Miért én lépek, mikor az őrzőm lábnyomaim vezetnek?
Miért van az, hogy tudásom semmi?
Miért van árnyék a megmérettetésben?

Csak veled kell találkoznom!

Taníts!	szelídséggel őszinteségre őszinteséggel meghalni meghalással megszületni születésben megtöretni megtöretésben meggyógyulni gyógyulásban felejteni felejtésben megbocsájtani megbocsájtásban előrelépni előrelépésben találkozni!
---------	--

KORSZAK

Ma van a kapaszkodás korszaka
A kézfogások idősza
A simogatások ideje

Ma kell találkozunk

Mindketten szegények vagyunk, ha
nem születünk ujjá a másik mosolyában

Elolvadunk.
s a magányosság viaszcséppjei hamar
részarádnak az összekarcolt üveglapra

Önmagunkban vergődünk

Keressük a tiszta világot, ahol
nem hazudnak nekünk
Ahol elfelejtik a hibáinkat
Ahol nem maradunk árvák
Ahol nincs félelem.

Ma van a kapaszkodás korszaka
Ma van a ragaszkodás idősza
A találkozások ideje

nagyon szelíden hallom ...
valaki kopogtat az ajtón

kivirágzik a szivárvány
a sivatagok fölé

MONDÁSOK

A győzelem a térdrehullásnál kezdődik

Ha győzni tanít Isten, akkor veszítve edz

a jelen halála a jövő élete

Közös könnyet, örökkévaló mosolyt érdemelnek barátaid.

Az embernek mindent itt kell felejtenie ha meghal.
Csak az éghetetlent viheti el.
Kapcsolataid ne engedd, hogy parázssá váljanak.
Vigyázz azokra, akiket a Teremtő barátként melléd rendelt.
Magaddal kell vinned őket az örökkévalóságba.
Ők a legértékesebb kincseid. Óvd és vigyázd. Rád vannak bízva.

Ha reményed a holnapi találkozás –
- csalódni fogsz

Ha vágyad a tegnapi emlékek ismétlése –
- csalódni fogsz

ha élményeid ragyogónak látod –
- csalódni fogsz

Mert van egy hely, amihez kevés
a szó
a hang
a szín
a mozgás
a vízesés
a szél
a virág
az illat
a vers
a dal

Ott van a tegnapi értéktelensége kincsekre beváltva
...és ezt a helyet még mindig készítik...

neked.

ha téged leromboltak
te ne pusztíts
mert így te sem tudsz épülni

ha téged megütöttek
te ne szúrj vissza
mert neked fog fájni a másik sebe is

ha téged meggyaláztak
te ne vádaskodj
a megbocsátás hidat ver a gyógyuláshoz

ha elveszítettetek
válj megtalálhatóvá

ha csalódtál, fogadd örömmel.
Hibád csak egy volt:
meggondolatlanul bizalmaid homokhitre tervezted

egyszer erre járt valaki
különös vizet kínált szomjazó árváknak
csak kezet kell nyújtaniod felé
csak meg kell szólítani
ő már ismer téged
s most te vagy a legfontosabb számára

JELENKOR

A kő már el van hengerítve

Mi pedig itt állunk a kert alján s keressük a tudományos magyarázatokat.
Bölcselkedünk, pedig a sír belső homálya lelkünk árnyainak vetülete
Állunk a kert aljában
A kertész már dolgozik
A kő már el van hengerítve
Emberek! Miért nem megyünk már be végre?
Letenni a halotti gyolcsokat
Otthagyni belül a hullaszagú sötétséget
felöltözni a fényt
belebújni az életbe
hófehérbe feltámadni!

A kő már el van hengerítve
János 20:15-16 / Márk 16:1-8

kényelmes fotelben
várnak a meghalni készülő

a tisztára mosott
segélycsomag egyéni választás kérdése

a világ bűzlik
a halál szaga rothadást csempész
eltévedt gyermekek kezébe

az ajtó pedig nyitva áll
de
a fogason kell hagynod a büszkeséged

tiszta vagy szennyes
élő vagy halott
hibátlan vagy nyomorult

vagy

MÁTÉ 16:25 – 1 JÁNOS 3:16

A halál pillanatában lesz értékessé az élet
s remegve könyörgünk egyetlen percért
Az örök élet első pillanatában szűnik meg a halál
s reszketve sajnálunk minden elfecsérelt pillanatot

- halálunk az életeink ajtaja –

A szeretet hazudik, ha válogat.
Az imádság hazudik, ha korlátokat állít.
A beszéd hazudik, ha nem épít.
A biztonság hazudik, ha önmagára néz.
A köszönet hazudik, ha nincs benne a kereszt.
Az irány hazudik, ha nem visz előre.
A testvér hazudik, ha nem nyújt kezet.
A kapcsolat hazudik, ha nincs benne bizalom.
A tudás hazudik, ha nincs benne bölcsesség.
A hit hazudik, ha nincs benne alázat.
A holnap hazudik, ha nincs benne remény.
Az élet hazudik, ha nincs benne békeség.

Hazudok, ha nem vagy bennem.

Példabeszédek 21:3

Lecsatoltam az időt a kezemről.

- nem nézek fényképeket
- nem olvasok jóslatokat

Tudod, ma van ma.

És ma is elmulasztottunk valamit a jelenből
ami nem lehet a holnapé
amit nem őriz majd tegnap

a jelen mulasztása
az örökkévalóság hiánycikke marad

jó betegnek lenni, ha tudod, hogy meglátogatnak
jó távol lenni, ha gondolnak rád
jó éhezni, ha szerető kezek táplálnak
jó megtöretni, ha van, aki bekötöz

de látogatás nélkül
megosztott gondolkodás nélkül
szerető kezek táplálása nélkül
gyógyító ápolás nélkül

egymást juttatjuk pokolra

Nagy bűn ez:

Másnak nem segíteni,
akkor amikor te szorulsz segítségre

Időt vesztegetni megsemmisíthető,
éghető dolgokra

A nem fontos dolgokat
fontossági sorba állítva azoknak szolgálni

Nem találkozni amikor lehetne

Minden ami miattam kevesebbé szilárdul
mint a benne rejlő lehetőség

várni amikor menni kellene

menni amikor várni kellene

kabátok támaszkodnak vaskerítésekhez
eláztatott lábnyomokba
gyermekléptekkel
új cipőnyomot préselünk.

Várakozásban keressük a jövőt
megalázva esünk térdünkre
mint eső győzelemben alulmaradt októberi falevél

hideg világban
forró szeretetünk
tud-e melegséget remélni menekültek menhelyére?

A FOLYÓ IMÁDSÁGA

Szeretnék
medrembe
szilárdulva
hömpölyögni.

hiányaink völgyében
az elkeseredettség útját
a szeretet hídja teszi járhatóvá

Megalkuvás nélkül
Teljesen
Csak előre nézve
Tisztán
Emberfeletti gyöngédséggel
Őszintén
Megbocsájtásba takarva
Győztesen
Mindent átadva
Türelmesen
Önmagam nélkül
Örökre
Melletted maradva
Szelíden

akarok szeretni.

GYÖNGYSZAVAIM

kolduseszköz
győztestérdreomlás
szükségkilincs
betegséghaszon
kettészakítottkönnyek
termőföld
ajándéköröm
másvilág
köszönöm

amikor a tükörbe nézve csalódottan
értéktelennek látszó
reménytelen vesztest látok

amikor a kiimádkozott érzelmeim
kiengedik kezeimből
az önmagam feletti ellenőrzést

akkor kell megértenem, hogy

bárány vagyok
akinek előmelegített helye van
a legbiztonságosabb karámban
a legszelídebb
legszeretőbb
pásztor mellett.

Isten engedte könnyeid
majd másokat tanítanak nevetni.

13. ZSOLTÁR 3

Meddig vagyok még csonka,
amikor a teljességet bíztad rám?

Meddig védekezem még
az önfeláldozó szeretettel szemben?

Meddig lesz még nehéz a könnyű teher?
Hiszen a sajátom mellé
önzőségem egyre nehezebbeket gyűjt

Meddig tart még ki nem érdemelt kegyelmed?

Fenséged, mily puhán esik a földre.

Örömöm sírva fakad színeidtől.

Lassan – építve feded el a sötétben maradt helyeket, s
ígéret fakad minden kudarcból

Kiélesített irányaid köszönöm,
remélem megvágna késeid –
s folyhat vérem a te nevedért!

Azonosítottalak.

Nem rejtegeted ujjlenyomataid:

Fenséged, mily puhán esik a Földre.

A tapasztalatok tisztasága tölt fel.
Megyek és lekopik rólam a bűn.

a bűn bilincsbe burkol
bánatba borít
börtönbe borzaszt
bátortalanná bomlasztja bensődet

a tövis tömör törekvés tehetetlen titkok tisztázására
tartalékok túléléte
támadás testem tönkretételére
tömérek tűszúrás teljességedbe

a megbocsájtás megtisztított mocsár
megérkezés menekülésből
meghittséget melegít megszabadított mosolyodba

Mi csak gyertyatartók vagyunk
Fényünket más indítja el
Önpusztító lángjainkat
csak kölcsön kapjuk

Mi csak a gyertyák miatt vagyunk
köztetek

S a fény mellett
ígéretnek születnek
A fény mellett
apró gyermek tanulja új nevét leírni
A fény emlék,
annak aki tegnap jött el utoljára

Mi csak gyertyatartók vagyunk

A fényteremtő barátai

leszegett szemem feledne
de nem mer
lehetetlen szeretetem szenved
nekem bevehetetlen szellemed
kegyelmed keresem
szeretetem szegeket ver keresztedbe
tehetetlen ember lettem
egy ember sem megy velem kegyetlen helyemre
elesek, felkelek
remete szeretetem kesereg
elesek, felkelek
remegve kereslek, egyszer melletted leszek
eltemetve tehetetlen kezemet
elfeledve megszerezhetetlen helyemet melletted
veled leszek
benned leszek
kereslek
de rettegek mert
szeretetem szegeket ver keresztedbe

A prérítűz lángja
homályba sűríti a farkasok üvöltését
Várom azt, aki nem jöhet el,
mert én menekültem távolságba tőle.

Sötét hideg
Silány homály
Sikamlós hangrejtély

Az időt jól használni nagy titok
S közben pecsétet égetnek lelkemre
hibás döntéseim

A SZERETET GYENGESÉGEI

én a hegyen várok
és kukucskálok
és reszketek
és rendbe teszem magam

az ajándékok
a völgyben vannak árván
és nem találják rá
az ünnepeltre

A szeretet apró csomagokban érkezik
sokszor otthon sem talál
sokszor csak becsúsztatják a lábtörlő alá
és én vak vagyok, nem láthatom

Istenem!
Add, hogy felismerjem amikor szeretnek!

a mai szeretetem
tegnap ültettem
holnap öntözöm
holnapután bont virágot

és te nem tudsz várni.

Ézs.55:1-3 - MÁTÉ 2:10-11 - MÁTÉ 5:4-5 - JÁNOS 19:30B
LUKÁCS 2: 8-11 - LUKÁCS 2: 13-20 - JEL. 22:1-5 ÉS 14 - JEL. 21:4 ÉS 7 ÉS 21

Karácsonyi történet
Áttörik a csendet
közeledés
születés
hófehér békeesség
csillag alakú dallamok
gyertyaszagú csöndesség
elalvó fájdalmak
szunnyadó szavak
könnyek
hópehely huppanás
megfagyott harag
jégbedermedt bosszú
szénakalapácsok
szalmaszögek
istállókereszt
jámbor katonák
ünnepélyes mosolygás
elfelejtett gyűlölet
állandó gondoskodás
emberektől csend - angyaloktól himnusz
Istentől kéznyújtás - barátoktól melegség
mély éjszaka
élet a magasból
ajándék

valaki hív

pásztorokat az istállóba, bölcseket a jászolhoz, szelídeket a mennyországba

üvegtenger
vakító dicsőség
térdreborulás
új hely
kristályfolyó

valaki

letöröl minden könnyet, lerázza az út porát, megitatja a szomjazókat
bekötöz minden sebet

valaki

megvásárolta a halált, hogy az élet forrását
ingyen oszthassa ki azoknak, akik a harc
közben megszomjaztak

CSERÉBE

az egyetlen fiadért
fogadd el egyetlen magamat

a bántásokért, tövisekért
fogadd el egyetlen bocsánatom

a gyűlöletért
fogadd el egyetlen szeretetem

bűntelenségedért
fogadd el tömérdek hiányom

a halálodért
fogadd el egyetlen életem

DICSŐSÉGED ELÁRASZT...

megfürdetsz az igazságból
beszappanozol a szeretetből
bebalzsamozol a megbocsájtással
megtörölsz szent türelmeddel

Tiszta lettem

/jöhetsz világ!/

Igaza volt az ácschalásznak:

„Mert aki meg akarja menteni az életet, az elveszíti,
aki pedig elveszíti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.”

Igaza van. Tudom.

KÖSZÖNETEK:

*Jézusnak, aki megtanított elfogadni szelídítését
Szüleimnek, akik megtanítottak arra, hogy merjek önmagam lenni
Bacia Veronikának, aki megtanított megelőlegezett képeket szavakból papírra álmódni
Katona Palinak, aki megtanított testvér lenni
Balogh Petinek, aki megtanított barát lenni
Nagy Andinak, aki megtanított dönteni és felejtetni
Nagy Áginak, a versek újraélesztéséért
A szerdai csoportnak, és a Continentaloknak, akik megtanítottak felfelé nézni
Barátaimnak, akik megtanítottak elfogadni a könnyeket, mosolyokat, bátorításokat*

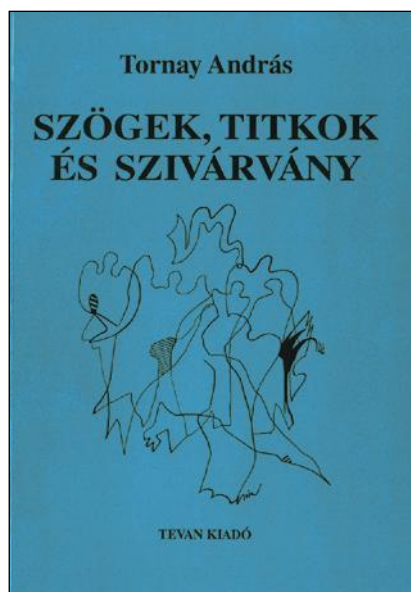
*Általában e helyen a hálálkodás önti formába neveit.
Én szeretném nektek visszaadni, amit tőletek kaptam.
E kötet nélkületek bennem maradt volna, s talán nem is tudtam volna, hogy léteznek.
Fogadjátok igazi szeretettel, mert általatok születtek soraim.
Szívből köszönöm a közbenjárást. Fontosak vagytok!*

HÓFEHÉR MEGSZELÍDÍTÉS

ISBN 963 450 451 5

Szerzői kiadás

© Tornay András 1993

Tornay András

SZÖGEK, TITKOK ÉS SZIVÁRVÁNY

(1994)

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

„...mert ahol sok a bölcsesség, sok a bosszúság is; és aki gyarapítja az ismeretet, gyarapítja a szenvedést is...”

(Prédikátor könyve 1:18)

Neked

Tiszta ágyba fektetted
Új ruhába öltöztetted

Más zenét csempészel poros lelkekre
én meg csak hagyom magam,
- minek kapálózni -
-

Most már csak a helyem kell megtalálnom
keresem azt a stabil pontot,
ahol egy hosszú cső véget ér és
harmatba simul fekete távlata

E cső végén fogunk találkozni, mert
a fény csak egyenes irányba terjed

lesz e merszem beléd tekinteni ...

28. Zsoltár 7

Szeretlek mert szeretetreméltó vagy
Bízom benned mert megbízható vagy

Nem látlak pedig látható vagy
Látlak pedig láthatatlan vagy

Találkoztunk, és most
hallgatom a csendet
ismerem a megismerhetetlent
szolgálom a szolgát
tisztelem a tisztelendőt
áldom az áldottat
dalolok a dalnak
Sarokba bújok Uram,
mert méltatlan vagyok fényedben fürdeni.

Elrejtőznék, de nem tudok még magam elől sem.

Alázz meg – tárd fel hibáim mások előtt
Lökj a porba – s forgass meg ellenségeim késeiben

Akassz fel a kapura – s mindenki szégyenmosolya rágcsáljon
Tégy a gyertyatartóra – engedd, hogy másoknak égjek el

... s nem kell kérnem a bocsánatot

de mégis

Sarokba bújok Uram,
mert méltatlan vagyok fényedben fürdeni.

Nem kellett, hogy rendbe tegyem polcaim
lehulltak a könyvek maguktól
nem kellett, hogy eltüntessem szemeteim,
nem kellett régi elkoptatott takargatásaim
takarítani

Csendes hangod kellett csak kiszűrni a
hópelyhek földet érésekor dübörgő csatazajjal
harsogó puffanásokból

Fehér hangzavarból
találtam rád

én a tiéd vagyok
és te az enyém

Gyere, s ültess öledbe
simogass
becézz
és szelídítsd meg!

Zsoltár

Dicsérjen téged minden kudarc
dicsérjen téged minden
meg nem történt találkozás

Magasztaljon téged minden elveszített harc

Dicsőítsen téged mindaz
akit éppen most szelídítesz meg

Nehéz dolgod lehet

Uram be kell ismerni: makacsok vagyunk.

Áldalak, mert te sohasem mondasz le rólam.

Szeretet születik

Érintéskor az egymásnak súrlódott sejtek megsérülnek
Rombol a szeretet

Simogatáskor kopik a saját körbezártságunk felülete
Pusztít a találkozás

Tekintetem energiát emészt, s apró részecskéket kebelez be
az átlátszó légburokból
Rabolnak a pillantások

De ország épül a romokból
Kimondhatatlan fontosság nő ki a törmelékekből
Ragyogással ajándékozott fény születik
az elrabolt zsákmányokból

Mert az Úr boldog, ha mersz szeretni
Mert az Úr örvendezik, ha akarsz találkozni
Mert az Úr vidám, ha vállalod a szembenézést

Az Úr szereti, ha szeretet születik a szívedben.
Könnyeim az Úr hűségének pecsétjei.

Elkeseredett imádság
keserűség nélküli örömet ültet.

A kegyelem tisztára szárított
örömkönnyei öntözik
a bennünk lévő Isteni
nemesség jövőbeli terveit.

Isten nagyobb erőt ad,
mint amennyire kimerít a
nélküle megélt percek üres
csöndessége.

Lehetsz te bűnös.
Lehetsz te gyámoltalanul gyöngé
és sebezhető.
Lehetsz te majdnem megkövezett,
de tudd:

Elkeseredett imádság
keserűség nélküli örömet ültet.

A legnagyobb kincsünk
ami miatt a legértékesebbek vagyunk:

a Te tisztaságod egyszerűsége.

„Nem ismerte a bűnt”

Uram!
Add nekem a csonkaságod teljességét!

jó, hogy nem vagyok méltó hozzád
sokszor mégis rám vagy bízva

jó, hogy távol vagyunk
jó, hogy félünk egymástól
jó, hogy szavak nélkül beszélgetünk
jó, hogy elfordítod tekinteted
jó, hogy engeded, hogy gyenge legyek
jó, hogy te búcsúzol el elsőnek

jó, hogy néha kiszolgáltatottá és
sajnálatraméltóvá tesszük egymást

ha nem így lenne,
szeretetem már rég elpusztította volna csodánkat.

Menni akarok
de én vagyok a torlasz
Énekelni akarok
de csend lakik bennem
Érinteni akarlak
de durva a kezem
Szólni akarok
de most csak hallgatnom kell

34. Zsoltár 19

1 János 2:17

Csendbe hegesztenek gondolataim
- törj át rajtuk!

Homályba taszít önzőségem
- ragyogj át rajta!

Falakat építő vágyaim
Gátakat emelő gondolataim
Torlaszokat magasító hamis érzelmeim
hiányba szorítanak
- rombold le őket!

Tudunk egyszer
minden látható és éghető dolog
egymásrahatása nélkül találkozni?

Megértem a szavaid?
Megérteném a gondolataid?
Megérezném az érintéseid?

Annyira vágyom.
Csak Rád.
Csak Hozzád.

cselekedeteim rongybábúját
törékeny szeretetem
zsinórkai rángatják

A csend apró fakalapácsokkal
szögezi a zajt a semmibe
árnyékok vetélkednek
s teret rabolnak
habzsolják győzelmüket
nem mozdulnak a hangok

lábnyomokká szilárdultak
meg nem tett lépteink
üvegfal mögé reteszeltük
szélsőségeinket

megtisztítjuk magunkat
gyermekek vagyunk

őszinte szavaink fájhatnak,
de átmosnak
döntéseink elutasítanak, de
a bűnért nem hozunk áldozatot

hideg van
odakint kiabálnak
de itt bent
a csend apró fakalapácsokkal
szögezi a zajt a semmibe

A kereszt szögek nélkül:
ácsmesterek egyszerű tanmunkája
A kereszt szögekkel:
a megváltás diplomája

kérés nélkül elfogadni
választás nélkül dönteni
távolság nélkül benned
félelem nélkül miattad
bizonytalan süppedés nélkül általad
sikamlós kies egyhangúságból
örök reményre sóhajtani
erősen de nem erőlködve
győztesen de nem győzve
akarat nélkül akaratodban
vágyak nélkül bizalmadban
felvállalni
megélni
alkalmazni
hagyva magam megalázni
hibáim elárverezem

te adsz érte a legtöbbet

üszkös fáról
keresztkönnyek csöppennek
az elázatatott sötétbe

halál nélkül élet!

Istent nem lehet félvállról venni.
Egyszerűen nem bírod el.

az apró részletek
engedelmességgel átkötözve
a teljességet jelentik

Megérkezés

Élményeink koporsóján
földdarabkát morzsolunk szét
ládába zárjuk szenvedélyeinket
bilincsbe szorítjuk emlékeink

megbocsájtunk
elfelejtünk
valamit örökre elveszítünk

nádszálbiztonságunk
véget ért

Mondások

Annak nehéz ajándékot választani
akit nem ismersz
vagy nem szeretsz eléggé

Pupilla emlékek kacsintásából
mulasztásaink sírjára könny hull
ma is örökre elveszítettünk valamit

taszít a tükör
vonz az ablak

Isten betakar minket színes virágaival.

nyugalmad mellé telepszem
gyökereidre tapasztanak leplezetlen vágyaim
gyámoltalan erőtlenségem
forrásodra sóvárog

megszámolhatatlan gazdagságodba

ültetem reménységeim
ásom tévedéseim
rejttem aggodalmaim
hintem holnapom

Mintha költöznék

dobozban emlékeim
tegnapjaim becsomagolva egymás mögé rejtve sorakoznak

Mintha megérkeznék
mindent átmosok és megtisztítok
fertőtlenítek

Mintha port törölnék évszázados kastélypolcokon
mikor a szemembe nézel

az élek nem illeszkednek
a sarkok túl szögletesek
rossz méreteket vettünk

szükségünk van egy ácsra

A leggyönyörűbb szeretet
vérben született

részvét és szégyen állta körül
sötétség és elszakítottság segítette világra
bűn betegség bánat borzongás burkolta be
szennyes

szakadt

szívek

szenvedve

szorongtak

szerteszét

éhség és szomjúság
hiány és vágyakozás
ébredt fel a sikolyra

A leggyönyörűbb szeretet
vérben született

Mégis győztes.

minden tekintet
emlékeztet
függőségemre

szelídségem
megtaláltságom
védetségem

biztos
szögek
tartják

betűtörténet

Nélküled
Bátortalanná
Vadulnék

Nincs
Biztonságom mely
Vezethetne

Netán
Bebocsájtásra
Várok

Nem
Bírok
Vigasztalódni

Nehézkes
Bűneim
Versengenek

Nehéz
Betörni
Vadként

Nalátod
Beragyog a
Világosság

Nincstelenek
Bénák
Vánszorognak

Nézhetem
Bevehetetlen
Valóságod

Nagyra nőnek
Bölcs
válaszaink

Nedves
Betűk
Virrasztanak

Neked
Bizonyossággá
Váltam

Növekedik
Beléd
Vetett ragaszkodásom

Neheztelnek
Becsomagolt
Virágcsokrok

Nekem
Bizalmat kell
Választanom

Nektár
Borul
Vállainkra

Noszogat a
Becsapott
Világ

Nálad
Biztonság
Virágzik

Nem ingatag
Bírodalom
Vigyáz ránk

Növekvő
Befolyásnál
Vigyázni kell

Nevetésbe
Borulnak
Viszályaink

Napsugár
Bólint
Védelmünkre

Nézem
Bajnoki
Viselkedésed

Néma maradok
Bizony
Velem vagy

Nagyszerű
Barátom
Vagy

kezek nélküli érintésed karcos
hiányod lábnyomait kutatva követlek
nem tudlak utolérni
csak távolságunk találkozik

keresésem kong
szeretetem szilánkjai
vágyakat táplálnak
reménykerítésekbe

meg akarlak szerezni

felfelé dobáljuk bűneinket
s megbocsájtás hullik válaszként
kormos önzésünk gomolyog
s házainkra szereteted telepszik
érdemtelenül választottál
örömed tanít igazságodra

a versírásról

kíváncsiságból, szenvedésből
és biztonságból
imádság és öröm által
ki nem száradó könnyekkel tömlőimben
születek újjá
történelemmé szilárdult
betűk lábnyomaiba

ki vigyáz a kertre?

- a barátok kísértéseikbe takarózva szenderegnek
- a fák meghajoltak
- a sziklák hidegen utasítják vissza a vércseppeket

A megalázott győztes
mintegy kőhajításnyira
térdre esve
könnyörögve
gyengén
kitartó gyöngédségben
térképet rajzol vércseppjeivel a harmattalan földre

a szomorúság kísértésében
társtalan most

de mindennapos árulásunk
mosolygó hamis leplező csókjaink ellenére

csonkán
szégyenruháink szennyeje alá temetve
magánnyal sújtott körülállásban

gyógyító szelídséggel
áll
és vigyázz a kertre

mi pedig tépkedjük a virágokat
rügyeket szakítunk bűninkkel

ő áll
és vigyázz a kertre

Lukács 22:39

nem a mérték számít
nem a mennyiség
mégcsak nem is a minőség a fontos

csak egyedül a hűség

nem erőfeszítésből
mert az erőt
már megfeszítették

nem testből
nem vérből
testvérből

még a megállás sem jó
pihenni is vétek
ha ismered az utat

kiszakítva a mindenkiből
a senki gyötrődéseit elfelejtve
Valaki által lettél valaki

Hernyósorsom én elfogadom
araszolok a világ szálkáin
küzdelmem az iszony mely
 mások szívében születik
 szenvetéseim szemlélésekor

hernyónak valóság

pillangónak még csak terv vagyok

tudsz e így is szeretni?

megvédtél
 védelmeztél
önmagad áldoztad
kezeid kalapácsütések szivacssüppedését sikítják
bőröd szögek tűpárnájának adtad

milyen volt meghalni
a tömérdek kegyetlenségbe öltöztetett
holnapokért
holnaputánokért

Ítéleted időtlen ívekben iszonyúságot itt felejtve inog

gyermekeket láttál
hazataláló botorkáló ártatlan fiakat
megérte
megértem

szereteteddel lettél bajnok

támadtak de te feltámadtál
öltek de te öleltél

Gyermekesvers

Ahol fény van, élet
Nincsenek miértek
Húséget hegedülnek
Harcban győzött térdek

Nem sírnak, s nem félnek
Nem fáznak, nem kérnek
Ott vége minden télnek
Ott befogadnak téged

meg vagyok karcolva
szeretnék elsüllyedni
búcsút sírok emlékek falán lecsapódott párára
elmosódnak a színek

most elveszítek valamit,
ami sohasem volt az enyém

hozzám tartozónak hittem
nagyszerű bilincseim vaspántjaim

visszautasítottságom visszhangjában
hiányod csörgeti a telefont
s én nem veszem fel a kagylót
magam mögött maradtam megint
poharam nem szárad cseppmentesen

vállalom a távolságot
s soha meg nem található kincsre
hintek homokot

de nagyon fogsz hiányozni

ez az igazi veszteség

hibáinkra kabátot borítunk
büszkeségünk elhagyott barát
ránk telepszik a szétszakított túlélés
gyöngéden bántjuk egymást
magunkra feszül a fájdalom

hűségünk hűthetetlen vágy
így kezdődik a szeretet

köszönetet mondunk a tapasztalatokért
puha rongyokba rejtjük reményeink
álmokat foglalunk le, feltárjuk hibáinkat
megtanultunk gyógyítani

hűségünk hitetlen valóság
így növekszik a szeretet

felmelegítjük kételyeinket
sérült emlékek torpedózzák békénk
a tévedést nem tudjuk felejteni
vigasztalásunk nem talál el minket
ezernyi hegedű sír, körmenetre könnyek kövülnek

hűségünk hideg veszteség
így hal meg a szeretet

Gyermek

Melegségben születik
Szemétdombon élni próbál
Hidegben megpihen –mondják: ilyenkor szép az álom
De lelke tiszta
Nem volt elég erős a nyomor
S papírzacskójába – melyet hűségesen vonszol –
Reményeket gyűjtöget
Küzd és megmássza a hegyeket
Rőzsét gyűjt és hisz a felmelegedésben

szobámban sírnak a képek
előtűnik a letapétázott feledés
vajon hol vagy most

itt lehetnél – de ma sem jöttél el

résnyire nyitott ablakomon át
fekete pusztulás gyalulja csontjaim
kiáltanék, bárcsak rám találnál újra

szükségem van rád – de ma sem jöttél el

fogva tart, márványba vés hiányod
mankóra támaszkodik haldokló reményem
így fájna a veszteség?

még lenne lehetőség – de ma sem jöttél el

nem jutalmaz őszinteséggel senki
mit csinálok rosszul? – nem adsz választ
nagyon bizonytalan vagyok

ablakra fagyva várlak – de ma sem jöttél el

Nem szabad!
Aranyba markolni, s utána szurokba járni.
Nem szabad!

Békességed meglátogat
halkan lépdél, meg ne zavarjon
Lecsendesített hullámverés
Megvigasztalt madársikoly
Észrevétlenül átmossa sebeim

Jelenléted bekopogtat
Sötét folyosókon, árnyék nélkül suhan
Táncoló mozdulatlanság
Megfoghatatlan simogatás
Érintés nélkül szorosan átölel

Szereteted hozzám költözik
Szelíden, óvatosan helyet kér magának
Hangtalan tapsvihar
Szárnyak szabad röppenése
Gyöngéden segít feltámadnom

háborúim
hiányaim
elutasítottságom

megszégyenülve
magányosan
csomagolni kezd

lassan távozni készül

Helyzetkép

az eldugott világban
koszos gyermekek
másznak fohászodva
a tisztaság csapján felfelé

Kedves mester!

Most egy új tanfolyamra iratkoznék!

forrongani, lángolni	de nem forrázni
szaladni	de nem megelőzni
várni	de nem lemaradni
tűzben égni nevedért	de nem megégetni
	melegedni vágyó
	remegő testvéreket

ünnepbe táncolni
hangharcokat vívni
ritmusodba elrejtőzni
titkaidba menekülni
egyszerűen csak veled lenni

vágyom

Mennyei virágok

Mennyei virágok
gyökerek nélkül
visszhangba ágyazva
megszerezhetetlen érintésben
felbonthatatlan rezzenésben
kitapinthatatlan puhaságban
felfoghatatlan valóságban

pupilla nélküli bámulás
szaglóhám nélküli illat
táplálék nélküli növekedés
zörej nélküli mozgás
csupán a jelenlét

érdem nélkül
alulnézetben

emberektől, sárból, porból
istenképű gyarlóktól vártam fényed
bocsáss meg

sötétségem, hiányom áttörését
emberarcú gyertyáktól reméltem
bocsáss meg

másra vártam – s te végig itt voltál
szép ruhába öltöztem – s neked szennyeim kellettek
szavaid sziklái mellett elhaladva
homokvárat terveztem hangszilánkokra
bocsáss meg

másokban – rólad mondtam le
szomjazókban – neked nem adtam inni
magamra sem vigyáztam
bocsáss meg

bolondként lettem bölcselkedő
tehetetlenül lettem cselekvő
bocsáss meg

bocsáss meg
adj még egy kis fényt
smaragd sugarad égesse ki hibáim
pusztítson s gyógyítson
törjön meg és forrasszon
szögeimtől vérző kezed
bocsáss meg

most bennem van a sír s én vagyok a kő
játsszunk húsvét hajnalát

A haldokló megfeszített szemeivel
kapaszkodik az életről szóló szavakba

itt lenn

fényeket forgató hangok
hiányod visszhangtalanságában elsüllyednek

itt lenn

elrejtőznek, leplek mögé bújnak könnyeink
kifigurázzuk a szentséget
gyermekcipőt erőltetünk óriásokra
kést mártunk az eredeti állandóba
időt varázsolunk – hisszük
s közben az örökkévalóság morzsáinak tapsolunk

a földön most

szelíd gyászmenet könnyörög
hullámok verdesik a köveket

a földön majd

az utolsó trombitaszó nem lesz hamis
a reménység betonsírokat nyit meg

a földön majd

az ég foglal helyet

és nem lesz többé időszakos
nem lesz többé elmúlás, nem lesz vége

térdreomlások milliói földrengésében
a Király dicsősége árnyék nélkül ragyog
Isten sátora méltóságteljesen
megnyílik a szelídek előtt

fájdalmaink, könnyeink, halálunk
gyászunk, jajkiáltásaink
az örök felejtés folyójában
hullámverés nélküli örvényben
merülnek alá

és íme
megszületett az újjáteremtett világ

/Jel.21:1-5/

a szó mely viharnek parancsolt
a láb mely hullámokat taposott
a kéz mely leprást érintve gyógyított
néma, nyomorék és sorvadt
ha nem kelted életre

szavainkat szellők szórják semmibe
lábaink sáros iránytalanságba elmerülnek
kezeink betegséget terjesztve rombolnak

hulladékból építkezünk
makacsság lapátjaival
nem követjük a terveket

szükségünk van egy ácsra

és minden

és minden találkozásnál örül ki melléd lép
és minden kézfogásnak értelme, üzenete él

és minden tekintet gyökeret hajt s rügyet
és minden némaság szavakat rejt s tüzet

és minden pusztaság forrást rejt mely éltet
és minden pillanatban angyal őrzi lépted

és minden másodpercben teljesül egy álom
és minden hangzavarban szent csended találok

és minden mi szándék eltalál és érted
és minden vad fullánktól más valaki véd meg

ajándékok

Az ég fölötti szekrényben ajándékok sorakoznak:

szelídségünk	virágoktól
reménységünk	hajnaloktól
vigaszaink	alkonyatból
szándékaink	imádatból
érintésünk	gyógyításból
barátságunk	áldozatból
nevetésünk	fénysugárból
szeretetünk	állandóból

Az ég fölötti legelőkön

Boldog bárányok bégetnek
nem tévedünk el
Szeretet fáklyákat égetnek
mögöttünk a hegy

Összegyűjt minket a pásztor
megsimogat gyöngéden párszor
Sebeink bekötözve gyógyulnak
völgyben átélt percek elmúlnak

A bejáratnál mankók, botok árván
belül fenséges vacsora vár rám
Az örök víz kútjához találva
újból ráismerek minden elment baráttra

Nevemen hívnak, indulok gyorsan
lábaim nyomán tisztaság fogan
Nincs könny, nincs csalódás. Vége.
Szelídségem vigyáz lelkemre égve

Az ég fölötti legelőkön
angyalokkal kergetőzöm
Szeretet fáklyákat égetnek
boldog bárányok bégetnek

A szivárvány az égen van mindig
Az eső csak észrevenni segít
A levelek beszélgetnek egyébként is
A szél csak fordít néha nekik
hátha van idegen is köztünk

Betonpadon megtört élet

A magányos öreg kuporog a padon
Vánszorog az álma, elcsúszott a havon
Kezeit gyöngéden térdeire hajtja
Menekül, de valami mégis visszatartja

Feláll, majd ismét visszaül a kőre
Árván keres sírt e reménytemetőbe
Néz és vár valakire csendben, halkán
Fázik, de nem kerül rá szeretetből paplan

Ráncbagyűrt kezecskéje pulzusára téved
Még mindig vele van, s hisz benne az élet
Sütne ő, főzne, ha lenne ki örülne
Szerelmesek helyére félve befeküdne

De nem figyel rá s nem szól hozzá senki
Egyszerű nevét e világ könnyen elfelejti
Az ég fölött persze várják őt már nagyon
Új háza kész, s ott virágok közt boldog lesz, tudom.

Mondások

Az igazi szeretet igazságtalanul hű
és kiérdemelhetetlenül közeli

A Teremtő hűsége átsimogat a mennyországba.

Az árnyék mögé lopakodom
s randevúzom a nappal.

Ha időt szánsz rám
fontos vagyok neked.

Az ég fölött

Óriás szempillák
fényösvényt sepernek
megfáradt vándorok
árnyékban pihennek

Megsebzett bűnösök
hibákat felednek
elhagyott gyermekek
megnyugvást keresnek

Gyermeki Istenhang
magához becézget
hófehér szelídség
szennyeket feléget

Reményben melegsünk
életet ünneplünk
vágyaink kihűlnek
könnyeink eltűnnek

fel nem vett telefoncsörgések zöreijében
rettegve a valóságtól
kapaszkodnék beléd, de nem érlek el

szeretetem szétzilált válogatássá aljasult
a valóságtól rettegve beléd kapaszkodnék

álarc mögötti
beprogramozott szavaim visszaütnek,
megkegyelmeztem az ürességnek
s hellyel kínálom

a valósággal összeforrva
kapaszkodj belém
és érz el!

kérlek
Az elhagyatottság perselyében
percek csörrennek az érkezéskor
Az élő víz mellé ültetett fa a
gyökerénél erősebb mint a lombjánál

Az üres vászon önmagában még nem műalkotás
Festék színek nélkül
kerettelen élettelen értéktelen

A gyengédséged győzött le

a meghalásomban életem
az életemben meghalásom
a meghalásomban Életed
az Életedben meghalásom

szögek kéz és kereszt nélkül
szavak szív és lélek nélkül
magány veled
együttlét nélküled

a szomjazás hív a vízhez
az éhség a kenyérhez
a tévelygés a pásztorhoz
a hang a csendhez
a hiány a jelenléthez
a sötétség a hajnalhoz
a bűn a bocsánathoz
az üresség a teljességhez

cseppkőtitkok
csöppennek
csontjaimra
mégis elveszítem
életem

már végigszenvedtem évek harcait
a fél világ tájképei falamon
már betelt egyszer a vendégkönyvem
megjártam tábort, találkozót,
menedékházat
ezrek tapsoltak,
s esőben vittem haza virágaim

futottam, elfáradtam
bíztam és visszautasítottak
kerestem és találgattam

s ezernyi naplementének kellett kihunynia
hajnalok százai permeteztek harmatot
a dombszéli fűcsomóra

mérföldnyi lépések után
először mondta ki valaki

nekem
érdek nélkül
gyöngéden
féltőn
de mégis erővel, hogy

szeretlek

s azonnal gazdag lettem

szírmok

A hang forrong
A csend le van pecsételve
A világ dörömböl
Krisztus kopogtat

A pokol előszobájában
hatalmas csomagok
tornyosodnak.
Bálákban állnak a
büszkeség, önteltség,
féltékenység, önzőség,
figyelmetlenség és
közömbösség
hátizsákjai.

A menny bejáratánál
keresztek sorakoznak.

Frissen	kaszált	szénából
erős	illatú	domboldalon
fűből	épül	bástya
körénk.	Árnyékában	megpihenünk
és	nem	veszünk
részt,	csak	szemléljük
a	világot.	Mert
messziről	minden	csendes
békés.	Ezért	segítünk
másoknak	énekelni,	dalt
tanítani	a	gyerekeknek,
hűsítő	reményt	simogatni
a	forró	küzdelembe.

Pont	egy	embernyi
hely	van	mellettem.

Számodra	félretett	szeretetemért
nem	jössz	el.

Formákba	zártam	önmagam.
----------	--------	----------

Pedig	ismerek	valakit
aki	ígéretéhez	híven

bezárt lehetőségeket megtörténhető
csodává nyit ki.

és mégis bocsánat

Könnyeim belülről tisztítanak, mosnak
Hűséged tövisei húsomba hatolnak

Engedéllyel sérthetsz, bánthatsz
Pincemélységekig megalázhatsz
Ölelés most nem véd, nem óv meg
Leengedett kézzel várom ütésed

és mégis bocsánat

Kattog az óra
A méltó szeretet keresése elől
 kíváncsian kitérek
Ráhajol az estre a nyugalom
Szomorú fűzek rejtik el dalom

Királyok királya kíséretében
Képtelenség kopottá kövülni!

Győzelmeidben vendég vagyok.

Győzelem = a mennyei dolgokat jobban szeretni,
mint a földiekhez ragaszkodni.

milyen elhagyatva megtaláltnak lenni?
milyen megalázva örvendezni?
milyen szenvedve megmenekülni?

kérdezd a fűszálat
hallgasd az éjszakát

A szeretet az Istentől van
az egyedüllét nem

Isteni szeretetünknek
 emberi irányai
 embertelen körülményekben
 a Teremtő nélkül nem találnak célba

találkozásainknak célja van
hűtlenségünknek következménye
közönyünknek csak oldala létezik
végét nem találhatod

Mégis megfehérítő melódiák mosnak megváltást mélységeinkbe.

 kérlek vigasztalj meg

harmóniádba harapnék
szerelmedbe szenderegnek
türelmedbe takaróznék

 kérlek ajándékozz meg
 egyszerűségeddel

Szóval megérkeztél...
nos, légy kíméletlen.

szakíts ma is álmomból
életből és halálból
idegenből, barátból
hazátlanul hazából

Fáj, ha írok, mert
tövisekben élek.
Mégsem vagyok vesztes.

A szeretet parancsa
Vas szögre van akasztva.

Tövisekben élek
Vigasztalj meg kérlek

egysorosok

Szerelmes vagyok a mennyországba. Tudom, hisz a pokolból jövök.

A betonból is fakadhat zuhatag, ha elég ereje van a víznek.

A világ át van áztatva. Vigyázz! Könnyen elszakadhat!

A szeretet a jelenlét ajándéka. Kérlek, ne menj el!

Filippi 4:7

Amikor ütnek – de nem talál el
amikor bántanak – de nem érzed
amikor fájna – de elbújnak a könnyek
rátaláltál.

Amikor nincs szükség szavakra
amikor meghaltak a vágyak
amikor belesimulsz a szelídségbe
megajándékoztak veled.

Amikor nincs gondolat
amikor pihen a szív
amikor már nem kérsz semmit
megtaláltad.

Ártatlan vagy – mégis bántalak.
Mellettem vagy – mégis elhagylak.
Önmagad vagy – mégis kereslek a ködben.

Vizeken járó, Halászlsten!
Taníts meg engem szeretni!

Belefaragtuk a fűszálakba
a jelet, melyet csak mi ketten értünk.
Te és én.

Megformáltuk a jövőt.
Fényképpé simult az elmúlt öröm.
Képbe forrasztottad ragaszkodásom.
Köszönöm.
Egy dolog fáj csak ajándékoztam.
Miért kellett keretbe rekeszteni?

Szeretetem korlátok nélkül vágyik birtokolni.

Elszunnyadnak fények
sok mindent nem értek
kereslek és kérlek
fogadj be és védj meg

Utószó

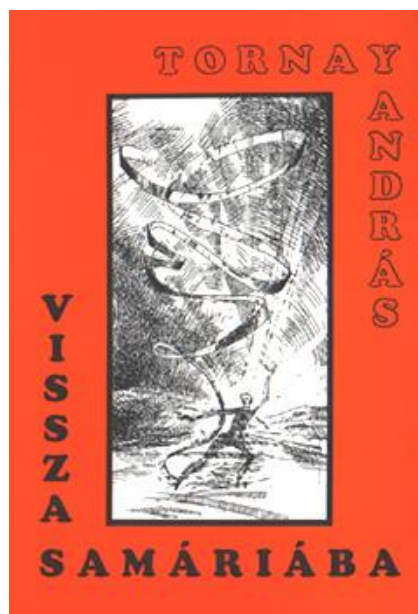
Nem vagyok jó. De annyira szeretnék jó lenni!
Nem tudok szeretni. De annyira szeretnék!
Minden, amit értek, az átszögez, az rozsdahomok.
Minden, mit nem értek, az titkos és idegen.
De minden küzdelemben ott van a szikla, az életemre
ráfeszülő helytelen mértékre odaszegezett Istenbarátság.
Szögek, titkok és szivárvány.

Tornay András
1994

A kiadáshoz és megjelenítéshez nyújtott segítségért köszönet illeti:
Cs. Tóth Jánost, Eperjessy Józsefet, Réthy Zsigmondot, Nagy Ágnest, és Tornay Gábort.

A borító Csuta György grafikájának felhasználásával készült

SZÖGEK, TITKOK ÉS SZIVÁRVÁNY
ISBN 963 7900 85 3
TE 082 Tevan Kiadó
© Tornay András 1994

Tornay András
VISSZA SAMÁRIÁBA

ISBN 963 7900 94 2

TE 091

Felelős kiadó a Tevan Kiadó igazgatója

A könyvet tervezte: Hunyadvári András

A borító Szentirmai László grafikájának felhasználásával készült

Huba fényszedés, Gyula, 1995

© **Tornay András, 1995**

A szerző köszönetet mond a kiadáshoz nyújtott segítségért
Cs. Tóth Jánosnak, Eperjessy Józsefnek és Tornay Gábornak.

most tanít meg feledni
játszani és nevetni
áldani és szeretni
gyűlöletet temetni

cs

Szájjal festek
megfaragott balettcipőbe hangokat
gyöngéden lépnek
el nem tévednek
tükörbe néznek,
s némán csalódnak.

A gonoszság tükre szebb,
a bűn is kíváncsú benne.

A szeretet tükre csiszolt,
s ha a szélén húzod kezéd,
biztos, hogy vérezni fogsz.

cs

Kell!
Menetközben korrigálni a hibákat,
hisz az út egyre világosabbá válik.
Mégis. Önmagamtól semmit sem tudok tenni.
Tudom, hogy honnan jövök.
S tudom merre tartok.
Az odaszántságban nincs kikapcsoló gomb.
De sokszor nem vagyok más, mint
földbeesett búzaszem, halál nélkül.

cs

Szenvedésben nevetni
fájdalomban tűrni
Csak te tudsz bennem

Gyümölcsöt érlelni
Pusztaságban énekelni
Csak te tudsz bennem

Mozdulatlanul közeledni
Puha kenyeret hajítani
Csak te tudsz bennem

Halált életre cserélni
Hegedűhúron könnyet nevelni
Csak te tudsz bennem

Jöjj hozzám
s nem leszel szomjas soha
s nem mardos éhség
jöjj hozzám
s nem kínoz csalódás
engem már összetörtek egyszer
s így most
pohár nélkül ihatsz engem
liszt nélkül lettem kenyereddé
fájdalmaid kölcsönkértem
keresztemre felszegeztem

szabad vagy gyermekem

KOMFORT KOLDUS (JÁNOS 9:1-12)

A világ formált koldussá
koldulod a szeretetet
könyörgöd a megértést
s alamizsnával dobálnak a sajnálkozók
de nem kell Jézus
nem akarsz felállni.
Nem akarsz látni.
Vakságod kényelmes s hasznot hajt a fehér bot.
Mit is koldulsz valójában?

Az ácschalász egyébként optikus is!
Ő nem enyhít, hanem megszüntet.
Kényelmed megszűnik, hisz már észrevett
most kezd ismét teremtéshez. Újból.
de barátom;
Jézus nélkül: ücsörgő
szánalmas
komfort
koldus
vagy.

cs

romokat görgetek eléd ma Uram
megint eltévedtem
elrejtettem keresztem
pusztítottam nevedben
önmagamat kerestem

Törd össze köveim! Könyörgök Uram!
Taníts engem különbséget tenni,
Mustármag mértékkel hinni és remélni
Fabárával szívárványt menteni
Testvért, -ki megbántott- álarc nélkül szeretni!

a jelent már értem
de fáj a veszteség
pedig nem is voltál ott
hát új harcba indulok

cs

Noékat megnevető megvetők!
A hűséget gúnyoljátok!
Krisztust ostromozó köntöstépők!
Saját tükrötökbe köpködtök!

Hiszen jön a pusztulás áradása.
Mert ugyanaz a Király támad fel.

Mert van megoldás:
bárka vagy kereszt,
vagy más fadarab,

a kérdés az, hogy vállalod-e a szálkáit.
És a győzelmét?

cs

A zene a küzdés, a hang a könny
a szívem a láng
a szemem közöny
köd van, s nehezen látlak

vesztes a vergődés, becsapott az álmom
társ helyett vigyáz rám
elázott kabátom
köd van, s te nem vagy itt

kívül-belül tél van, félek - elárultalak
gonoszul megvádolnak
építetlen falak
köd van, s elveszítettelek

gyászomban rálépek
az új remény útjára
elcserélem emléked
tisztá szép ruhára

köd van
titkos köd

cs

EGYSOROSOK

Emlék, ami ez után fog megtörténni

Bántottalak, hogy megvédhesselek

Csalódások csápjai csakazértsem csípnék

Harcban hullt el létem, s mégis győzve élem

Szemetekből Isten sugárzik

cs

A mi szomorúságunk csak makett.
Sétálj a fájdalom útján
A mi könnyünk csak öntisztításunk vágya.
Vízesséssel sír az Isten
A mi győzelmünk csak viszonylagos.
Az igazi dobogót ácsok készítik
A mi távlatunk mérhető.
A legmagasabb hegy mégis Jeruzsálemben van
A mi elbukásunkat szégyenünk támogatja.
A büntelenséget nem lehet utánozni, csak
tanulgatni
A mi túlélésünk csak a Golgotáig tart.
Az övé ugyanitt kezdődik
A mi reményünk csak a Golgotáig tart.
Az övé

PEDIG

pedig van áldás a veszteségben
színek élnek a feketében
Az eső fűillatot rejteget
A kegyelem hiányokat elfedez

cs

bezárt ajtók mögötti
kitapinthatatlan sebekből
húsföldbe rothadt mustármagom
még csak egy kavicsot
sem képes megmozgatni,
s megnevetnek a hegyek

Jézus! Kérlek ne haragudj!
Segíts hitetlenségemen!
Csak egy szóval mondd,
köpj sarat rám is,
lopva érinthessem ruhád szegélyét,
hívj le engem is az önmenedék fájáról
Taníts!

- felajánlani a rejtegetett halat,
s kenyeret, hisz ahogy az idő múlik,
úgy gyarapszik az ötezer is
- semmit sem vinni templomodba
csak imát és ostort
- elszakíthatatlan hálót fonni,
melyből nem csúsznak ki szeretteim

cs

folyóban gyökeret eresztő virág
alkonyban megbújó nyugalom
áttört kerítés mentén
felejtett gyermekjáték
kandallóban versenyző melegség
hullámokban megmártózó csillagtánc
hegyvidéki éjszakában visszhang
fűzfát felborzoló nyári szél
harmat érinthetetlenység

egyetlen szavad

cs

ÚJ EGYSOROSOK

Az Isteni ismeret az erkölcsöt festi meg.

Isten az álmaink előtt jár.

mécseste

Szerecsen szerencse dobban dobozban

csak te tudsz bennem szeretni

cs

Az egység eszköze a csend.
Hallgatni lehet együtt.
Beszélni nem.

cs

esők áztatnak éjszakákat
szégyent vernek dobra éppen
késeket mártanak reménybe
de ez is elmúlik

ígéret van a halál ellen
eladnak, kötélre vernek, megaláznak
vonszolnak a porban
de ez is elmúlik

meghal melletted a barátod
az emlékeid tapossák, s tördelik szemétté
de ez is elmúlik

reménykedsz a napsugárban
de ez is elmúlik

de ez is elmúlik

Bele markol az adományba
összesározza a szobám
nem vádol csak kérdez
meleg kenyérrel kínál
hozzám jött
miattam

miatta
menekülök tőle
hűvös vagyok és elutasító
magyarázkodom és feltételezgetek
én nem akarok nyomokat, emlékeket védeni
a sebeim félttem, képtelen vagyok újra elvérezni

Minden szeretetet csalódás támad?

AZ ELVESZÍTETT EMBER

Elsorvadt? Meghalt? Kifakult?
Kifosztották.
Némán kong titkaink kosara
s nincs már közöm könyveidhez

Gránitba kövült hogyvagyokban
panelválasz a keret
A vászon üres, színt se látok
s mások fogják a kezéd

Veszteséged viasz vérben
Gyertya lángol vész sötétben

Elváltunk, s ha visszanézek
Már csak imádkozni tudok érted.

ENGEDJÉTEK, HOGY A GYERMEKEKHEZ MENJEK
/Lukács 18:16-17/

Bennem él az Isten
Félelmem már nincsen
Eltépte a bűnöm
Könnyű így már győznöm
Nekem adta Lelkét
Megfeszített testét
Virág nő már bennem
Újra gyermek lettem

REMÉNY

a fűzfától tanulok
a síró fűztől
együtt várjuk a tavaszt

ELENGEDLEK

nem tudtalak megvédeni
nem tudlak már átölelni
de mesélek a reményről

nem gyűjthatok lámpást
csak eltűrjük a bántást
de lefestem a hajnalt

kincsünk megint titok marad
bennem nem találod már magadat
de merítek a forrásból

nagyon fáj, hogy nem vagy velem
kit érintsen most a kezem?
de rábíztalak másra
aki jobban tud szeretni mint én

A FELTÁMADÁS ELŐTTI NAP

Lándzsa karcot igazságot
Véka alatt lámpás pislan utolsót
Gonosztevők csúfolódnak
Ecetet öntenek tiszta forrásba
Újra
Istent ölnek a Koponyahegyen

Sötétbe süppednek saruink
Szégyenünk sürget sikátorok felé
Sietnünk kell
Lopódzva érkezik az ünnep
Még az Istentisztelet előtt oda kell érünk,
hogy rendbehozzuk a templomfüggönyt

Mi tettük őt gyolcsba
Penészes sírboltba
S e történelem egyetlen szombatján
gyilkosok imádkoznak
Megfeszített Istenükhöz

De nem jöhet válasz.

cs

üres a sírbolt holnap
keresztre feszült a tegnap
ma még lehet sírni

holnap már csak győzni
holnap után menni menni
örökségben örvendezni

cs

virágok
szeretet
angyalok
harangok

vigyáznak
szolgál ma
rántanak
hangjait

védnek
téged
kardot
hallod

kövekre
szívedre
keresztre
bűnöket

vércseppek
pecsétek
szegezett
bénít az

hullnak
fornak
fénnyel
éjjel

cs

imádkozom érted
békeséget kérek

közbenjárok érted
vége lesz a télnek

fohászkodom érted
pásztorodhoz térj meg

térden állok érted
szeretlek és féltlek

SÍRNI SZÉP

Bízd a könnyeidre fájdalmaid.
A víz felszínén
a nehéz hajók is fennmaradnak.
A vigasztalás is teremtmény.
Könnyeid hordozzák
győzelmeid a kikötőig.
Nem szégyen a stáció,
csak akkor ha visszafordultál.

AZ IGAZI SZERELEM

Az igazi szerelem
elviszi a kapott ajándékot
a másiknak.
Mégcsak bele sem harap.
Becsomagolja.
Gondosan lezárja.
Tisztán megőrzi.

Szaladna, de vigyáznia kell;
nem szabad elcsúsznia a sárban.

Istenem!
Taníts engem szavaidra!
Ültesd szívembe a hálát,
virágozzon ajkamon a köszönöm

Éghetek, de köszönöm, hogy van minek égnie. Bánthatnak, de köszönöm, hogy fájhat, s doboghat a szívem. Nem látok mindent tisztán, de köszönöm, hogy van szemem. Nem ugrok át minden akadályt, de köszönöm, hogy mozognak lábaim. Nem ízlik minden, de köszönöm, hogy mindig gondoskodsz. Köszönöm, hogy nem vagyok tökéletes, de működöm. Köszönöm csodád, hogy élek, s így minden kudarc, s hiányosság szöge eltompul. Köszönöm kegyelmed, hogy még állhatok, s másnak rövidebb, fájóbb élet lett sorsa. Én köszönöm e perc érdemtelen ajándékát. Mennyire méltatlan vagyok, s tudatlan, hisz minden pillanatban kezéd tart a veszély örvénye felett s viharok szélén fürdök sugaraidban. Magamtól semmi, általad a világ-mindenség megismételhetetlen csodája vagyok.

Bocsáss meg kérlek, ha reklamáltam. Mindent köszönök. Mindenben mindenkor hálával.

itt nem marad kő kövön
ha széttöröm a közönyöm
s elfogadom örömöm;
köszönöm, hogy működöm

Taps nélküli győzelem
Benned hinni Mesterem

Ha könnyed több mint mosolyod
Hidd el a nagyobb szeretet erejét
Ha emlékeid színesebbek mint a jelen
Kérd el a nagyobb szeretet erejét
Ha elveszítettél valamit ami nagyon fontos
Fogadd el a nagyobb szeretet erejét
Ha bátortalan vagy
Hidd el a nagyobb szeretet erejét
Ha egyedül maradtál
Gyökerezz meg a legnagyobb szeretet erejében,
mert
Az a fontos, aki a növekedést adja
s ha gyökereid jó helyen vannak,
úgysem tudsz elmozdulni

Hidd el a nagyobb szeretet erejét

16 BETŰKÉP GEORGE WINSTON „FOREST” CÍMŰ MŰVÉRE

1.

Előhívlak a sötétből
s megtanítalak járni
Kézenfogva megyünk át az erdőn
áttörve napsugarak kerítéseit
Felettünk magas félelmetes fák
s mi csak megyünk szótlanul előre
Megcsörrennek a gallyak
ahogy rájuk lépünk
Közeleg az alkony
A madarak nem tudnak kitörni
az erdő zárkájából
Menekülnének mintha lángholna
körülöttük minden
elkeseredetten kopogtatják a kérgeket
Mégis próbálunk énekelni

2.

visszhangzik a léptem
fűcsomóra léptem
kicsurrant a vérem
összecsuklott térdem
halálomat kértem
már nincs mitől félnem

3.

emlékek táncolnak,
sírnak a hegedűk,
az erdő szomorú,
csendes eső ápolja,
s simogatja a leveleket
Bebújunk egy nagy lapu alá
s szemléljük a vizet
ahogy csatornát épít a sárban

4.

Előbújnak a vadak
Eső illat, s fű színe keveredik
táncolnak az élők
Minden levegővétél ünnepség

5.

hálót sző a pók
s nem repül felé bogár
Tilos csapdával ölni
Csak a nap játszik vele
s csipkefüggönyére óvatosan helyezi
szivárvány darabjait

6.

csend van

7.

betakarlak
eltakarlak
s nem hagylak el
őrizlek, ha alszol
vigyázlak, ha ébren vagy
enyém vagy
együtt járjuk az erdőt
megyünk a tisztás felé
bármikor megsimogathatlak
enyém vagy

8.-9.

nincs köd, csak napfény
nincs bú, csak tánc
nincs sóhaj, csak szellő
nincs érdes, csak sima
nincs eleje, nincs vége

10.

Hangtalanul nőnek a fűszálak
Harmat simogatja őket
Áttörik az avart
csendben vívva harcot a halállal

lépések a hídon
megfeszülve figyel a harangvirág
süpped a harmatos fű
közeledő lépések
apró fadarab hullik a vízbe
örvényt kavar, majd
kisimul az aprótengerszem, s ismét
tükörré válik, hogy láthasd magad benne
térdepelj csak le,
s most ne szólj

11.

szikrázik a patak
- mintha vigyázna,
nehogy fájdalmat okozzon a köveknek
óvatosan keringőzik
hullámaival megcsiklandozva
a lelógó ágakat, s kacérkodik
a levelekkel
medrének báltermében
ma vidám zene hallható

ez az élet forrása

12.

csörgedezik a víz
nem apad ki soha

13.

esteledik
megpihennek a fák
összezárják koronáikat
egymásra simulnak a virágszirmok
altatót dúdol a búcsúzó naplemente
alszanak mindenhol

14.

holdfény

15.

álom - fájdalom nélkül
béke - háború nélkül
csend - zajok nélkül
szeretet - ember nélkül
elválás - csalódás nélkül
örök találkozás - vég nélkül

16.

de indulni kell
hisz fogják a kezem
halkan, óvatosan vezetnek
még ha nem is látom az ösvényt,
szelíd, biztos kéz vezet.

körülöttem csoda
bennem bizalom

sok mindent itt kell hagynom,
mégsem csomagolok semmit

indulnom kell mennem kell
hívnak

Indulok. Megyek.

nem a takaróm,
nem a puhaság,
nem az érintésem,
hanem a szeretet
melegít fel

cs

Nem az mondja el, hogy mit érek neked,
amikor nálam vagy.
Többet jelent az, hogy merre, s hová indulsz,
amikor bezárod az ajtóm.

cs

Most sem írnék mást a kőtáblákra!
- üzeni az Úr.

cs

arcod vonalaiban
hangod dallamában
szíved dobbanásaiban
vagyok

cs

fájdalmas ünneplésbe
győzelmes veszítésbe
hófehér szelídségbe

hívlak - suttogja Isten

koporsód szögeinél
könnyeid cseppjeinél
életed kezdeténél
várlak. mondja Isten

cs

a halálból kihozva
életbe beoltva
virágot hordozva
szabaddá oldozva

engedi, hogy járjak
a szeretet bőségének
csízmáiban

HISZEN MÉG A KÖVEK IS

hiszen még a kövek is
féltek a sötétben
átáztak a vértől
csiszolódtak a kereszttől
agonizáltak az igazságtalanságtól

hiszen még a kárpit is megszakadt

hiszen még a kövek is
megsimogatták a békesség lábnyomát
a szabadság súrolta élek is kisimultak

a fájdalom útján mégis ajtók nyílnak
s felépül egyszer az igazi Templom

hiszen még a kövek is rendelkezésre állnak
még a kövek is várnak

hiszen még a kövek is

VAN EGY EMBER

Van egy ember, akit választhat a csaholó tömeg
van egy gyilkos, akit törvény enged szabadon
van egy vádlott, akit cselszövő ellenségek hívnak
van egy bűnös: Barabbás a neve

van egy ember, akit megszemlél a város
van egy valaki, akit nem csalt törbe,
csak keresztbe a bűn
van egy bajnok, akit nem lehetett legyőzni
van egy Isten: miattad koszorúzták gyommal és köpedékkal

háta; vértenger viharai
tekintete; hajnali égboltok reménysége
keze; fába metszett test-vér
halálában élet ajtaja nyitja fel zárjaid

Barabás hív az életbe, hogy meghalj,
a meggyalázott ács a halálba megy, hogy élj

számárháton meg nem értve
fájdalmaktól sosem félve
egyedül, de égre nézve
ma is árulói lábát mossa

cs

Először az alapok:

Istennél én rab vagyok
Szeretete rácsa véd
Meghaltam az életért
JERUZSÁLEM

Az olajfák
most is tanúként állnak
Hamis húsvétkok vérközünyre várnak
Közel a kertben préskönnycseppek hullnak
S mégsem érti meg a város

A hős falak
most is büszkén állnak
Pálmafaágakban ellenséget látnak
Ünneplő gyilkosok ezüstpénzre várnak
De nem érti meg a város

Nincsenek korsók,
mennyezőt nem várnak
Nincsenek vakok kik gyógyításra vágnak
Nincsenek bénák, üszkös botok, ágyak
És nem érti meg a város

Csillognak a bűnők,
magasak az árak
Hangos pitvarokban keresztet kalapálnak
Ostorcsapásokban
reménymagot plántálnak
De nem érti meg a város

Szürke szívre szabott sziklasírok áznak
Megnémult nyelvek új szavakra találnak
Elszáradt virágok új illatra várnak
De nem érti meg a város

Az egyetlen erőre malomkövet zárnak
Tiszta forrás helyett szemétben halásznak
Lelkek hullnak porba de épülnek a házak
És nem érti meg a város

CSAK TE

Téli csodában járni
Hazugot igaznak találni
Fűillatban elrejtőzni
Csak Te tudsz Istenem

Tisztaságba menekíteni
Könnycseppeket elfeledtetni
Barátként el nem hagyni
Csak Te tudsz

Álomszirmokat nevelni
Sötétben fényt gyűjtani
Fagyban parazsat simogatni
Csak Te

Háborúban mégis énekelni
Gyűlöletben mégis szeretni
Szikes szívben gyökeret ültetni
Csak

Pillanatban örökkévalót élni
Tövisek közt mégsem félni
Lángolni de el nem égni

Bűnt csak porba írni
Elmenni és visszatérni
Gyöngédségben átölelni
Egyedül
Csak Te tudsz Istenem

GYERE!

Szenderegve puha pihék közt
felhőkön járva
mindent megsimogatva ami kedves
a bennem lévő gyermek hozzám könyörög:
Gyere!

Örülni percegő percekben
Jelen lenni jelentős jelenben
Táncolni pillangó pillanatban
Dalolni haldokló harmatzajban
Elrejtőzni fűszálak fonákján
Csúszkálni hegycsúcsok homályán
Elbújni susogó szellőben
Bandukolni remegő reményben

Mennyei mannákat mezgerelni
Szerető szíveket szeretgetni

Gyere!

LURKÓ MESE

A májusi szürkület palettájáról
Megszökött egy szökőkút
Mögötte lopakodott egy sztrapmacska
Csakhamar találkoztak
Bizalmatlanságukat legyőzve
Együtt mentek tovább

Keresték a legtisztább felnőttet

én csak eljátszom a barátságot
koldulom a simogatást
az ácsfiú pedig most is gyógyít

én csak várom a tisztaságot
sóvárgok, hogy elfogadjanak
az ácsfiú harmóniát ajándékoz egy süketnek

én csak lábnyomokba lépek
kereszteket cserélek tövisekre
az ácsfiú most hal meg értem

cs

nem veszem észre
- pedig vérrel fröcskölnek szavaim

Ef. 2:8-9

Az ajándék a tiéd
én csak tekintgetek beléd
nem tőlem van kincsem
üdvösségem, hitem

semmit nem teszek
nem is dicsekszem
meghódol előtted térdem
perceimet benned élem

HÚSVÉT ELŐTTI NAPOK

Sokan,
sokan,
nagyon sokan tanúskodnak ellene
... valahogy
mégsem egyezik amit mondanak

HÚSVÉT UTÁNI NAPOK

Sokan,
sokan,
nagyon sokan nem veszik komolyan a feltámadást ...

cs

Az éjszakai csendben
Álmaiddal zsebben
Szenvedni indulsz

Vállalod a könnyet
A kenyeret s a követ
Ha szeretni akarsz

Csalódott az ember
Átszögezett testtel
Remeg a keresztért

A feltámadás titok
Ott nincs félelem; tudod
És önmagadért szeretnek

templomodban ácsok dolgoznak
csenedbe hangviharok forrongnak
mindenki készül az igazi ünnepre

márványodba repedéseket üt a szégyen
szentélyedben árváid ülnek
jelenléted vadásszák

a szobrok kacsintanak
villámfélelemben születik szépséged
aranyban pislog távolságod

katedrálisok zengik zajtalan nyugalmad
megtalálalak
s készülünk az igazi ünnepre

cs

Szerintem én sokat vártam mástól
s keveset a Messiástól

cs

A túlélés társas történet

cs

Az Úr megvédett, s megmentett azáltal,
hogy elmentél.
de én nagyon vágytam rád.
Az Úr nem engedett bűnbe esnem,
helyette bemerített a csalódásba
Néztük egymást, s szemeim elkeseredve
kiáltották, hogy ülj mellém.
Néztük egymást,
s te már régebben elmentél.

Tücsökzenét s esőillatot bújtat
párnámba az éjszaka
Harcol bennem a csend, a könny
Győzni tanulok vesztes edzéseken
megfagyott a kezem
testem megint botlott
mégis mászom a hegyre
jégpárkányon,
egyedül
felfelé

A harcost, aki oroszánokkal
vívott győztesen,
hazafelé nyulakkal való
küzdelem gyengíti
sebezhetővé.

cs

Az emberben az Istent látni
győzteseket meggyalázni
tudom: bűn

virágszálból reményt lopni
szorításból menekülni
tudom: nehéz

tisztaságban erősödni
igenekben nemet szólni
tudom: muszáj

cs

Mióta tudok fájni magamnak
minden percben vétkezem
De nincs közös könny még bennünk
S tán csak szájalmaid keresem

Mióta kezemen bilincs szorít
minden percben szárnyalok
Köztünk lévő távolságban
Mosolyogva meghalok

DE KÜZDÖK

megcsaltam a szeretetem
elandalogtam a fagyba
kövek szíszegnek a haza felé vezető úton
de küzdök

tekinteteket romboltam
lecsapódott a csellóhúron a könny
elárverezett álmaim hiányoznak
de küzdök!

Kezemben szorítom kezéd
alattunk elfogy lassan az út
imádságban mondom ki,
fájna, ha holnap nem így lenne

Csendünkben rejtőzik a titok
gyöngéden alszik a gyertyafény
vajon merre mészhajd te
vajon hova tartok én

Szempilla zárja csodánkat
elfordulunk ha bántanának
szolgáltunk és kiszolgáltak
de pálmát vittünk a királynak

5 MÓZES 31:6 - JÁNOS 13:5

Fogod a kezeim az úton
előttem mésh, helyettem nyersz
s mégis én elveszíthetlek

Te szólsz hozzám a hajnalban
előttem állsz, hozzám beszélsz
s mégis én elnémulhatok

Kendőt, s mosdótálat hozol
előttem térdelsz, nekem szólsz
s mégis én léphetek mocsokba

véss be markaidba
hívj be halálodba
zárj be hajnalodba

Kopár és mozdulatlan a csepp
Remegő s félénk a lépés
Szilárd és behajtott a könyv
Bezárt és távoli a határtalan

Esőben indulok a végtelen ismeret felé

Zuhog, zúg, zizeg, zajos,
záporozva zörget,
zivatarok zálogai zárba zárják a földet
zönget, s ugatásba fullad a dal
valahol, valaki csak csenddallamot hall

Teremtő hűség vállamra borulva átítat

Csiszolódik a csepp
Lengőbb lett a lépés
Kitárult kiáltás a könyv
Válasszá vált a végtelen

Egy imádság meghallgattatott

cs

Várok mindenkit
aki sebet kapott jutalmul.
Jöjjön mind ki csonka, bonka,
fáradt, sérült, vérző.
Gyere velem, s nézd meg hol lakom.
Bárki jöhet!
Mégis!
Árusok!
Kifelé templomomból!

cs

Gyógyít
Vígasztal
s szüksége csak rámutat

Hasít a torzulás
hiányzik a harmónia
fagottfélelem
hegedűhézag
De Ő nem enged el

Lebénított bünt
helyettesítő horgonyhűsége
határtalan

Nincs büntudat
Keresztet én nem ácsoltam
Mégis vad vagyok, de
Tiszta célból hazudtam

Semmit sem látok belőled
Piciny sugaram reflektort szór tükrödből
Fáj a veszteség
S nem tudok betelni Veled

Értetni nem foglak e Földön
Kereszteden bűneimet törlöm
Széttépném a kint, a könnyet
Átadnám e szívet. Törd meg!

De teljes magam odaveszne.

Van büntudat
Szögeim tartják tiszta tested
Szelíd lettem
Megtaláltad, mit mások bennem
elvesztettek.

NÉGY NÉGYSOROS

hiába is fohászkodtál
vesztiséget választottál
csak akkor kaphatsz aranyat
ha elvesztetted magadat

Kezeinkkel megformáltunk
munkáját is megcsodáltuk
tedd a titkod tarsolyodba
állandóvá otthonunkba

Megbújtál a szürkeségben
neved, s helyed kicseréltem
hangzavarban elsüllyedtél
csúf avarban levél lettél

versbe hívlak,
kitaszítlak
versbe zárlak
megtalállak

összetartozásban	megsértve	de	simogatva
cserbenhagyásban	megsérülve	és	meghajolva
szétszakadásban	eltévedve	de	kezdemenyezve
hazugságban	elveszítve	és	elengedve
vágyban	könnyezve	de	elbújtatva

emlékszem arra, aki régen voltam

TÖREDÉKEK

hivők hibája:
palotában ülve
siratják a kunyhót

a világ reménysége: talán
az Isten reménysége: tényleg

SZÍVCSERE

Cseréljünk dobbanást
pitvart és szívkamrát
De várj!
Előbb én tépem ki enyémet.
Előbb nekem kell meghalnom,
s a tiéd cseréje meg kell,
hogyan történjen gyorsan:
csak egy dobbanásnyi időnk van

ÚJJÁSZÜLETVE

Szívrehangolt ésszel
Megtisztított kézzel
Ellenséges tájon
Új életem járom

barátkozom a széllel
a nappal a vízeséssel
s mint gyermek ki édességre vágyik
kereslek most téged

Gyermekharcot felnőtt nem ért meg
felnőttkérdést gyermek nem kérdez

valahol, észrevétlenül
lépjük át a vonalat
az ártatlan és ártó,
a bizalmas és bántó
között

Szelídségünkre,
csodát leső egyszerűsége
nem vigyázunk
s később sírunk,
ha szikráit keresve sem találunk
pedig szívünk közelebb van az éghez
s akadályt félelmünk már nem képez
mégis

a mennyek országa nem felnőtt méretű
le kell térdelni hozzá
nem léphet be nagyzsebű, nagyfejű,
csak kisgyermek, de nagyszívű

cs

Elbújok, s ember nem talál rám
de megkeres az Isten
mert Ő mindig vár rám

sebeim tisztítja
fájdalmaim gyógyítja
hiányaim pótolja

Rejtőzöm, s napfénybe burkol egy álom
Mindig csak közelséged,
jelenléted vágyom

Hegyoldalban magánytársammal
bizalmasan rácsodálkozom, hogy
A Teremtő szellővel fest
 kapcsolattal boldog
 szárnyalással vigasztal
 szépséggel hűsít

A világ megfestődik
a természet találkozik
a madarak nem fordulnak vissza

száradni készülő halandó fűszálak közt
augusztusi forróság emlékében
beszélgetünk

Szemembe néz, én pedig titkait figyelem
 a felhőket szurkáló fákból
 földet simogató fűszálban
értjük egymást
 közelsége láthatatlan húrokat penget
 beszéde apró virágokból suttog

érezem, hogy
kezét vállamra teszi

A LEPRÁS (LUKÁCS 17:12-16)

megyek,
fáslilappangásaim mögött takargatom,
hogy elevenen rothadom.
fertőzők,
kiközösített nyomorúságom elkülönítve
már-már elérzéktelenedni tűnik.
nincs kihez kapcsolódnom

meszelt sír vagyok,
s számolok a halállal
- ő jobb a kivonásban , s az osztásban-
kiabálok,
megyek,
kiabálok, hogy mindenki hallja meg:
„Tisztátalan!”

s most találkozom Valakivel
Ő is azt mondja, hogy: „Menj!”

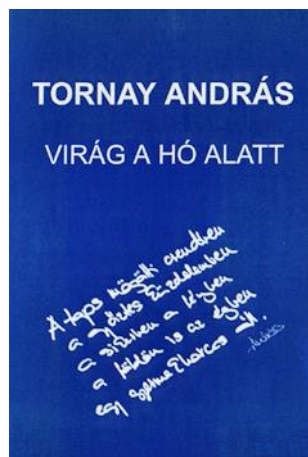
megyek,
mint mindig ugyanazon az ösvényen
s lassan eszmélek,
hogy nem térnek le,
nem fordulnak el,
nem takarják gyermekek arcát,
az a valaki ...
Ő is azt mondta, hogy: „Menj!”

megyek,
s újra lábamhoz ragad a por
útközben megyek
s inaim valami más szorítja csontomhoz
bőröm kellemesen csiklandoz
megyek
s a teljességet kezdem bizsergetni ujjaimban

megyek, s közben megtisztulok. mosdani megyek,
s egyszer eszmÉLEK!

a hit tartott meg.
Vissza kell mennem Hozzá!
Együtt kell, hogy menjünk!
Kiabálni, hogy „Te is tiszta lehetsz!”

Menni. Leszámolni a halállal.
Érinteni. Gyógyítani.
Menni.
Vissza Samáriába.

TORNAY ANDRÁS :
VIRÁG A HÓ ALATT
(1996 – 1998)

*Egyszer volt egy ember, aki nem mert szeretni és semmibe se mert igazán belekezdeni, mert állandóan a nehézségektől félt.
Ez az örökös aggodás és kishitűség erősebb volt benne minden más érzésnél.
Élete végén Istenhez került és így szólt: „Uram, íme az életem.” Isten pedig így válaszolt: „Milyen élet?”
(Tim Hansel ötlete alapján)*

*„Mindennap elveszek, ha nem imádkozom”
(Várad Viki)*

*„Szeretni kell mégis, Bármit is csinálj, Akkor is, ha rájössz:
A szeretet fáj...”
„Minden gonoszság, csak tévedés”
(Békeffi István)*

*„A szeretetem egyetlen korlátja, hogy nem szeretek eléggé”
(Edward Albee: „A Delicate Balance” c. drámájából)*

forrás nélkül szomjasan...
forrással túlcsordulva ...
megfejtett titkokkal
igazi erőm szelíddé szilárdít

1996. január 1. Kezdőkavics

Dobogóról pocsolyába
Vétkezésből karolásba
Bandukol az ártatlan
Babérozott vesztes

Vérző sebbel mászik
Királyát hívja fohásza
Szelíd szolgaként megpihen
S enged a gyötrelemnek

De felkelvén leporolt szívével
Nyelvet nyújt a vádra
S így hal meg keresztjén
Végleg megbocsátva.

1996. január 8. Harcmező

A tiszta jellem hitből, a tisztátalan hazugságból épül.
De mindkettő igazság-feliratú téglákat használ.

1996. január 30. Falon

Egysoros:

Mustármagmennysország

1996. február 16. Mustármagmennysország

Küzdelem bölcsesség

Fontosabb a babérkoszorú,
mint a versenypályán ért horzsolások.

1996. március 27. Tapasztalatbetűk

Itt egy olyan vers állna, ami bánthatna.
De nem szeretnék bántani.
Legyen inkább hiány, nyom,
mit menekülő állat hagy
bokrokat súrolva, mikor
reflektor világítja meg éjszaka.
Rám is így talált a Kegyelem.

1996. március 31. és 1998. Május 4. Zárka Bárka

Gyülekezeti Dal

Lehajtott fejű testvérek
A fentiekkel törődjeteK
És mi mégis törvényt áldunk?
Ide veled Igazságunk!
A szabadság Istenére esküszünk,
Hogy nyomorultak nem leszünk!
Ámen.

Most pedig énekeljük el a 386-os
számú éneket, ugyanennyi versszakkal!

1996. március 31

A fa határozza meg a gyümölcsöt,
vagy a gyümölcs a fát?
Az Isten nélküli művészet
gyökereiben gonosz, céltalan
és semmitmondóan üres
és mindentmondóan önző és hamu.

1996. március 19. Tália Vádlíja

Acsarkodó idegen
szitkozódik szüntelen
körülvesz, hogy rávegyen
herdáljam el jellemem
De nem teszem!
Nem tehetem!

1996. április 14. Ördögcsapda

Emberi csend
Isteni zene
Emberi magány
Isteni kiáltás

1996. április 14. Láncszemek

maszk helyett fátyol
józanságom gátol

1996. április 14. Nem teszem

jelmeztelen
jellemed
jelleméz
jel vagy
adj jelet, hogy megleljelek
benned, veled,
jeled legyenek

1996. április 14. Jelenés

A szerelem nem valóság.
Csak egy érzelmes francia dal.

1996. április 15. Gyöngyi Titka

Hordozom a tegnapot.
Testemhez tapad, mint sár.
Koldulom, szégyellem,
Vállalom, elásom a jelent,
De megélem,
S nem fogom a holnaphoz bilincselni.

1996. április 14. Áttörve

Nem fogok félni.
Ha halálodban részt vettem,
Életed is megszerzem.
Könnyű volt a szögeket verni,
Most mégis
Sziklát jöttem gurítani.
Üres leplet megcsodálni,
Emmausból visszatérni.

1996. április 14. Emmausból rohanva

Cserépedény! Ne törd össze!
(2. Kor. 4:7)

János 3:2

Jövök hozzád éjjel
Kérdést és félelmet kötözve kévéimbe.
A nagy tanácsból
a Nagy Tanácsért.
Remegve formálom a hangokat,
hogymérem mondani:
Mester. Barát. Isten.

Lopakodom reménykedve a sötét sikátorba.
Megkötöz a tudás, a törvény - silány forma.
A te titkod az élet
Tisztán, szívből éled.

Én csak belőled kérek
Nemsokára megöllek
Hogy később benned éljek

Mester! Én csak nézlek.
Térdrehullva kérek:
Tégy csodát!

Segíts, hogy ne féljek!
Negyednapos sírhelyemből
Országodba lépjek.

1996. március 31. Könyörgés Kóró

A Menny bejáratáig

... de addig elporladnak terveim
elégnek a szennyeim
felszáradnak könnyeim
megtisztulnak vágyaim

1996. szeptember 11. Kapuban majd

Gyűlölöm a gondolatot melyből hiányzol
Taszít a pillanat amely nélküled pezseg
Menekíts ki, mert elpusztít a füst, a csalás
Egyszerűséged fürdőjére vágyik szennyes szívem

1996. május 5. Várfal

János 20:26-29

Az ajtóm zárva van.
Jöjj be, Jézus!
Állj meg középen!
Adj nekem békességet!

Találkozzanak ujjaink,
Teremtő és pusztító ujjak.
Érjenek össze kezeink,
Áldó és becsapott kezek.
Forrjanak össze oldalaink,
Átszúrt és elkényeztetett oldalak.
Találkozzon hitünk,
Valós és kételkedő hitek.

Távol vagyok, mert hiányoztam az első találkozóról.
Most látok, bár könnyeim ködében kószálok.
Most hiszek, boldogtalanul,
De megérintettem sebeid,
S tudom, hogy ez fáj neked.
Segíts hinni!
Boldogan, fájdalom nélkül.

1996. május 5. Tamási

Koporsó zongorából rikoltozik
A fekete magány
Hozzátapad a vágy
Belédmar a süket hiány
Melletted az üresség páholyában
Minden jegyet eladtak már

Hidd el, most kell hazatalálnod.
Valaki vár és valós szeretettel védelmébe vonz.
Vércseppekkel vígasztal
Virágszirmokkal virrasztva vigyáz.

1996. július 22 és 23 éjjeli zongoraest

Megpihenve
győztesen
Babérsivatagban
újra hűséged
sarjaszt reményt
Köszönöm, hogy szeretsz.

Vasárnapi nyugalomban
Csendben, hatalomban,
Biztos kézzel vezetsz.
Lehámoztad rólam
Emberi köteleim,
S eldobva szabad szárnyalásban
Fészket kínált szelídséged.
Megpihenve, győztesen
Szeretsz, vezetsz.

Közelebb, mint a bőröm
Részenként, mint a levegő
Bennem élsz.
Hívsz, hogy megtapasztaljam,
Tiszteljem, s kimerítsem jelenléted.

Megpihenve
Győztesen
Megalkuvás nélkül.

1996. szeptember 1. Rügyekben

Tengeredbe lépek
Széttárul az élet.
Egyiptomban félnek.

1996. szeptember 1. Vörös Tenger

Te győztél bennem
Én semmit sem tettem
Tiéd a hála
Meg vagyok találva

Megvédtél engem
Átformáltad lelkem
Régiből az újba
Ráléptem az útra.

1996. szeptember 1. Zsoltárdal

A titkom a seb, a heg,
mely összevarrt veled.
A megoldás a karcolat,
mely vérré tette arcodat.
A harcvonalban
harcod voltam,
szavaimban
szavad voltam.
Igazságban gyalogoltam,
hiányaim megtagadtam.
Győztesedként babért kaptam.

1996. szeptember 1. Dobogókő

Mennyei Házirend

Bűnről nem beszélünk
Testvért nem ítélünk
Gyengét felemelünk
Álarcokat nem viselünk

Egymás kincseire vigyázunk
Harcosaink mellé állunk
Rosszra is csak jót kiáltunk
Életünk az igazságunk.

1996. szeptember 11. Portaablak

A válasz előbb volt, mint az el sem hangzott kérdés.
Előbb volt bocsánat, mint a gyalázatos sértés.
Korábban volt hajnal, mint árulás és szégyen.
Először lett fény, s csak később Nap, hogy égjen.

1996. szeptember 15. Törvény

Dal

Tudom, lesz majd egy nap,
ahol nem lesz már könny, ahol nem lesz fájdalom.

Lesz majd egy társ,
aki nem hagy el, aki folytatja dalom.

Lesz ott egy tó, egy út,
melyre mindig fény ragyog.
Ahol nem érzem azt,
hogymeg emberek közt egyedül vagyok.

Lesz ott egy fal,
ahol megtorpan majd minden gyűlölet.
Mozdulatlan tenger vár,
mely elrejt minden bűnömet.

És tudom, hogy lesz ott egy kéz,

amely nem engedhet el.
S a hegycsúcson majd kereszt áll,
melyben nincs szögeknek hely.

1996. szeptember 10. Kandalló

Követ dobni nem tudsz büntetlenül.
A pillanatban, amikor köved megkarcolja a vélt vagy valós bűnöst,
A törvény szilánkot vés büntetlen kezetre.
A legkisebbet védi,
A legnagyobbat alázza.
Igazságot formálva,
Bölcsességet találva,
Büszkeségem gyalázza.

1996. szeptember 29. Kőbánya

Refrén

Kérlek, ne menj vissza
Nem lehetsz így tiszta
Ne fordulj most hátra
Nem találsz hazára

Nincsenek korlátok
Nem vár rád csak átok
Tönkretesznek gyorsan
Mondd, reményed hol van?

1996. szeptember 15. Kér

Ének

Egyszer már rád talált
A Mindenható Isten.
Tüzet gyújtott benned,
Hogy felmelegítsen.
Azóta is várja,
Hogy hallgass szavára.
Minden percben hív,
Mert felépült a híd.
Kedvesen szólít,
Hogy vedd Őt észre végre,
Nem tagad meg téged,
Markába vagy vésve.

1996. szeptember 15. Oszlop

Kérdések - Válasz

Hogyan tudsz engem még így is szeretni?
Éhező gyermeked mindennap etetni?
Miért van az, hogy kezed mindig vezet?
Mert lényed az IGEN, s nem hazudhatsz *nemet*.

1996. szeptember 15. Oltár

Nem mer sírni
Nem hagyja el medrét
Forrón szilárdul a jellem

Melegséget sugároz
A csendben betöltött küldetés

1996. december 9. Jellom

Kavicsok

A bölcsesség és a mindennapok
Az emlék és fontosság
Ritkán talál egymásra

Ha egyszer eljátszottál egy csodát
Soha nem fonódsz köré ismét

Ünnep és ünnepelt
Csak árnyékai egymásnak

1996. december 9. Kandeláber

A törvény a szeretet
A jó hír a béke
Átdöfi a kezedet
Sarat alkot vére

1996. december 9. Szabad-e

Faggyúban alvadó vér
Alámerülő pusztulás
Könnyező oszlopok

Megsebzett tömlőből
Gyógyító balzsam
Műanyag szimbólumok között
Ideje elindulni Betlehembe

1996. december 9. Határon állva

Levél

Győztesnek lettem teremtvé
Hát, úgy is kell élnem!

Szeretettel egy cserépedénytől

1996. augusztus 11. Himzett címzett

Vonz a teremtetben a Teremtő,
A lázadás, a szendergő,
Az ágy, a csend, a lepedő,
A szél, a nincs, a temető.

1997. március 8. Márvány

Lemondok a jogról, hogy szeress

Évek küzdelme rokkán most porrá
Virágok illata enyészik el
Lemondok a jogról, hogy szeress
Mert még a gondolat is kiszolgáltatott

Könnyekből préselek vigaszt
Szégyenből reményt vajúdok
Lemondok a jogról, hogy szeress
Elvesztem, vagy megtalált vagyok

1997. március 8. Menj!

1 János 2:15

Sarokba fordított fény.
Messze vagy.
Hallgatom a zajt, de nem értem.
Itt minden gnóm.
Örömben vagy vágyban, önző álruhában.
Sarokba hajított ártatlanság voltál-e?
Nézem a szépet, de üres.
Itt minden elmúlik, s én ezt úgy utálom.

1997. március 8. Tovább

Mindvégig a belső küzd a felszínnel,
S ez egy olyan harc, amit csak a földiek kapnak
Tapasztalás tarisznájukba.
A könny nélküli országban,
E harcnak még emléke is feledve lesz.
De addig, én vágyon és félttem,
Elbújok, de nézem,
Elhiszem, mert kétlem,
Szeretetben vérzem.

1997. március 8. Kikötőben

Ismerem a szerelmet, de ő nem ismer meg engem
Ismerem a szerelmet, de ő nem ismer még engem

1997. március 10.

Egy musical homályos emberfeletti teljesítménye

Korlát a bőröm, ahol bensőm véget ér.
Korlát a szabály, mely kilöki azt, ki máshogy remél.
Korlát a közeledés, mert közben
Valahonnan mégis elmész.
Korlát a bántás vagy tévedés?
„Élni önmagában is életcél”

1997. március 11. Ól-Bp.

Versenyre kel a nemes vágy s az eltakart emlék.
Belül, akarat nélkül, csöndben küzd az árnyék.
Részvét hiányában, sótlan könnyekkel várnék.
Sírok az Istentől való örök szeretetért.

1997. március 2. Cső

szabad szeretnem
szabad engednem
szabad temetnem
szabad nevetnem

szabad megszeretnem
nem szabad megszereznem
fontos elengednem
tilos kinevetnem
örökre betemetnem

1997. március 14. Castshovenight

Másnap

Enyém a reggel ünnepe
A szellő simogató ujjai
A csend csodája
Az együttlét emléke
S a remény, hogy most is itt vagy

1997. március 17. Reggel

Tavaszi

Bátor virágok leselkednek
Izegnek-mozognak a rügytokokban
Pajkos játékba kezd a szél
Lassan fölmelegedik a beton
Levelem érkezik: vége a télnek.

1997. március 17. Tavasz út

Titkaival körtáncba hív a hajnal.
Porszemekbe rejti üzenetét a születés.
Fáradhatatlanul újra kopogtat,
S hömpölyögve tódul belém az Élet.
Istenem!

Ma reggel mozdulatlanul körbejártad a szobám.
Mellém ültél.
Patakok vidámságát, folyók békességét,
Esők könnyeit, tengerek hatalmát adtad.
Egy kicsit mintha bújócskáztunk is volna.
Hallgattunk és beszélgettünk.
Nem féltünk, nem fáztuk, mert tudtuk:
Ma mindketten közelebb ültünk le egymás mellé.
Gyere el holnap is! Várni foglak.

1997. március 17. Pokrócon a kéken

Bőröndre ragasztott aranyeső
Búcsúzkodó kezdetek
Mégsincs hatalmam rombolni
Megszerettelek

1997. március 17. Enyém

Miatyánk töredékek

Felismerlek csöndes szenvedésben
Harsány napsütésben
A csúnyában s a szépben
Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség.

1997. március 16. Hegyoldalon

Kergetőzünk a megtestesült szavakkal.
Fonémabirodalomban polcokra rejtőznek titkaink.
Lefelé csöppenő vér.
Elmulasztott félelmeink miatt kiszáradtunk.
Szeretetünk csak emlék vagy kötélreménység.
Törékeny harcosok, szent hírvivők,
Másokért feláldozottak, átszögezettek,
Leköpvé, bemocskolva,
Hajnali tagadások szégyenében,
Remegve, de győzelmi mámorban,
Húsvéti sziklazörejben,
Olajillatban, virágszirmok közt,
Rohanó lábakkal bandukolunk,
Tengernyílást remélve, újra negyven évbe,
Emmaus és Jeruzsálem közt.

1997. március 24. Emmaus és Jeruzsálem között

Hústestbe ékelve
forrongó énekbe
sötétbe rekesztve

sírva, de nevetve
könnyező reménybe
Golgotám hegyére
halálból az életre
keresztre feszítve
találva keresve
biztosan remegve
félelmet temetve
bántva és szeretve
helyettem cserébe
gonoszt is legyőzve
Isten lesz szegezve
szívemnek sebére

1997. március 28. Sebesen

Szánalmasan

töviscsarnok
ajándékárnyék
melléd ülek, s csak nézlek
bátran nézhetsz feketének
csillagpor áztat
összemorzsolt mázat
tépek le arcomról
felhő ül a házra
kutatva, kiáltva
fohászkodom tisztaságért

Bár minden emléket elhantolhatnék!
Minden szilajságot megköthetnék!
Gyászban ünnepelnék.
Végleg elrepülnék.
Kincset megtalálnék.

karcosz és fáj még
harcok és törpék
tövis és ajándék
csarnok és árnyék

Mégis minden öröm.

1997. április 14. Ünnepen

Kiégett vágyak összegyűrt ágyak
kalandok és árnyak szerelmek kik várnak
magam mögött már

üresen, eléd zuhanva
dadogva kérlek;
Ne bánts!
Haza jövök. Hozzád.

1997. április 14. Benyitva

Szerelmesvers - szerelmes vers

Ne aggódj, kedves!
Mert kezem mindig felmelegít, még olyankor is, ha
remegsz a szavakért, melyben kéred, hogy birtokoljalak újra.
Ne aggódj, kedves!
Őrzöm a titkainkat, az éjszakát, a reményt, a könnyet,
a hosszú percet, a pillantást, a csodát,
a hajnali ködöt, a lélegzeted.
Ne aggódj, kedves!
Szívfényképem van hosszú hajadról, mely felsöpri a tengert.
Préselt szirmok a csillanások a szemeidben.
Ne aggódj, kedves!
Megraktam a tüzet.
Kulcsunk van a szerelemhez.
Ne! Most ne aggódj! Kedves.

1997. március 14. Talán(y) vagy

Reggeledvard Grieg

Szorítalak Istenem, romboló kezeim befáslizva.
Kapaszkodom.
Hang nélkül, félhomályban értjük egymást,
s te elnézed nekem a felesleges mérföldeket.
Bánt, ha sírok?
Folyóparton hempergünk, mint ártatlan gyermekek.
A nagy balettben átszaladunk a színpadon.
Mellettünk táncosok forognak, s szökdécsel a hajnal.
Együtt sodor a melódia, a fénykikötő.
Csillámokon érkező paták előtt rejtőzünk, s
gáncsot vetünk a surranó alkonynak,
s közben szorítalak Istenem.
Gyógyult kezeim összekulcsolva pihennek.

1997. március 14. Hangország szemeimben

Ima

Kérlek, vigyázz azokra, akiket szeretek.
Én megpróbáltam, de én nem tudok.
S ha rövid időre mégis velem vannak;
Add kölcsön a Te érintésed.
Formáld fogaim közt teremtet szavaid.
Cserébe megvigasztalom őket.

1997. március 17. Alku

„Nem! Nem töltjük a nyarat ebben a fősvény országban, ahol soha nem leszünk mások, mint eljegyzett árvák.”
(Arthur Rimbaud)

KAPSZ EGY NAPOT ARTHUR RIMBAUD

1997. április 16.

A most következő néhány sor egy egész Napos titkos találkozás párbeszédeinek töredéke. Versekben felelgettünk egymásnak, s közben kavargott a por, a vágy, a film és a homály. A kérdések, a válasz és a keresés ... Változott a fény, a kedvesség, s mindketten elhalasztottunk néhány fontos találkozást, de mégsem éreztük úgy, hogy áldozatot hoznánk. Szorosan egymással szemben ültünk és mégis egymás mellett. Már majdnem baráti volt, ha nem lett volna annyira taszító és annyira egzotikusan rejtélyes. Találkozott a mély és magas, a harsány és a fülledt csend. Távolban halkan kísérték a klasszikusok ...

A HAMIS KAPCSOLAT

a valóságban átdöf
a képzeletben megcsókol

a valóságban meggyaláz
a képzeletben elfogad

a valóságban megsebez
a képzeletben melléd ül

a valóságban végletes
a képzeletben harmonikus

a valóságban belőled él
a képzeleted belőle él

a valóságban testi
a képzeletben testi

a valóságban

- költőd anyyala gonosz
- másznod kell, hogy írhas

SÍRKÖVEDRE:

Egyben több voltál
Mindent megkaphattál
Némaként is beszéltél
Égtél, de mégsem éltél

ágybálvány
vágybálvány
gyűlölnél, ha értenél

távozóban
kerítés mögül lovak
bámulnak
tovahaladok mégis

Egyetlen gyógyszerem
árván maradt álmom
Ott lapul megkötözve
elázott párnámon

Meggyűrve ébredek
titkok között fázom
Nem vagy itt - én sem, hidd el
Talán nem is bánom.

Bocsánat. Ma mégsem láthatsz.
Titok kell, hogy legyek. Ma nem gyalázhatsz.

Ahogy élek költészet
rabbá válva bölccsé tett
Ahol élek mennyország
könnyeimben köszön rád

Megsebezlek
Úgy szeretlek

rügyek és hó
ha itt vagy is hiányzol
csak vendégségbe jöttem
hogy töviseim megköszönjem

Várlak haza.
Lángom felcsavarva.
Kezem, mit tegnap levágtál,
ma újból visszavarrva.

Máshol van az igazi
Itt minden csak árnyak
Átszúrt kéz kell ahhoz
Hogy oda letaláljak
Hajnali könnyek betűalakban

beállnak polgárnak kemény, szűk kalapban
nem hordozunk titkot, álarcunk levéve
vállalva a halált, önként állunk félre
elástam az esélyt, hogy szabad legyek végre

Költőóriás
embertörpe
Vállaidon ébredtem
Egész nap együtt voltunk
Estére meggyűlöltelek
Vagy talán csak sajnállak

ORAISON DU SOIR

Léleklakó vitorlád menete
sivatagok homokjába temet be
közös álmunk hamuvá korcsosult
lecsiszolt évgyűrűk szövetjébe
én mégsem fogok elsüppedni
fáj, hogy szennyeidben elcsurogtál
létező esélyben némán elsorvadtál

Puha bőröm véresre markolva
elfordítja a táblákat

Nagy lángokban állva találtam hazára
Életben halálra üszkös Golgotára

VÉGRE

Öröm, hogy érthetek
Szabadság, hogy írhatok

Csak a sorrend rossz:
Előbb vagyunk testben
Határok és zárok közt
sűrű rengetegben

csak a sorrend más szenvedj hát, hogy élhess
földi angyaloknak minden lehetséges.

Elétek gurítottam a Napot,
de elmenekültetek előle.
Rátok bíztam volna,

hisz nem perzsel és nem éget,
csak világít és felolvaszt.
Elétek gurítottam a Napot,
de visszapattant páncéljaitokról.

1998. május 8. Nem fejlődik a kertem

... ennek vége, értik?

Válasz egy levélre P.V.-nek

Tövissekbe fektettek
gyengévé lettem én is
Mebántasz, s én magamra haragszom
Belül sorvadok
a teremtet szépségem csökevényesedik
Hiányzik Isten
és hiányzik a szenvedés
Megtalált szerelemért táviratozom: „Gyere! Siess!”
Izzásban vánszorogva
remélve kapálózva
időre van szükségünk
Baráti kiáltás
Betűkönnyek, borítékba bujtatott bűnök
Hiányzik Isten
Megkaptad a szenvedést,
már csak egy dolgot kell elveszítened:
Máté 8:35

1997. április 26. Halálkeringő

Ma annyira szépnek láttalak
Nem számított a gordonkahúr gyászéneke
Nem létezett a könnyes Via Dolorosa
Egyszerűen közel jöttél
Töviskoronád karcolta homlokom
megfeszült vállamon az öröm
Izmaimba tisztaságod rejtett erőket fröcskölt
Nem volt kert, kő és halál
Nem szólt kakas, nem versengett penge és kard
Nem kísért gyógyultak moraja
Ma hajnalban annyira szépnek láttalak.

1997. április 27. Saját szobámban

Kincset tárok eléd
Nem remeg a kezem
Nem is engem hallgatsz
Valaki nagyobb van velem

1997. április 19. Társ

Mégis Mégsem

Felhők költészete
Könnyek gyűjtőhelye
Reménypokróc átszakítva
Gyűlölködés eltompítva
Eső és cseppek és tócsa
Titkok pecsétetekbe nyomva
Testben gyötrődő angyal
Kalandokban nyargal

mégis, mégsem
adtam, kértem
bízta, féltem
sírtam, égtem

Könnyek költészete
Felhők gyűjtőhelye
Gyűlölködés átszakítva
Reménypokróc eltompítja
mégis, mégsem.

1997. április 19. Felhőles és ...

Egyik ölből másik karba
hegycsúcsokról sivatagba
félelemből büntudatba
mindig igazolom magam
minden elég

1997. április 21. Vedd el

Nem volt más, csak ennyi;
Szögeket mentem szedni.
Nem lesz más, csak ennyi;
Örökre melletted lenni.

1997. április 28. Kert

Reméltem, hogy nem igaz,
de ma láttam a zsinórt,
mely szüntelen rángat.
Marionett kötelékre
fény zuhant,
megcsillant, elárult.
Tudom hol, honnan,
s hogyan kapcsolódik.
Nincs csend,
mégis zenél egy húr.
Reméltem, hogy nem igaz.

1997. május 4. Dánilok Hullnak

a hűségem vigyáz és véd
a hűséged vigyáz és véd
ne engedd, hogy védtelenné váljunk

1997. május 5. kulcs

Országhatáron

Egy másik világot megtapasztalni, sőt érteni, itt nem lehet.
Hűség nélkül szerelmet,
fásli nélkül sebeket,
kép nélküli keretet
kínálnak mindössze.
Miért, kiért, meddig, honnan? - csak találgatsz, csak fejtegetsz.
S egyszer a hajnalban, a ködben
s a ficáncoló hullámok fodraiban megérted, hogy
nem illik az előszoba kulcsa
a királyi trónteremhez.

1997. május 5. Országhatáron

Árnyék, láng és gyertya
szögre lett akasztva a
hideg, a zord s a szégyen
Nem szabad, hogy égjen!
Nem szabad, hogy égjen!

1997. május 5. Csonk

Amint lehet, emlékezem ismét a tiszta vágyra
Királyom igazára,
S kapukat nyitok meg a változás előtt.

1997. május 5. Akarom

Ne kérd tőlem számon
Ne lopd el az álmom
Most még virágot nevelek
Csendbe merülve nevetek

1997. május 5. Süketen és némán

A közbenjáróhoz (J.)

Messziről simogatsz
Megtalált az imádságod
Szögekhez szelídít szándékod
Titkaiddal csodát cserél a csend
Forrón olvadok szívárvány szívébe

1997. május 5. Sikerült menteni?

játszottunk,
s elkezdünk hinni a másokban is
harcoltunk,
s legyőztünk minden emberit mi közénk állt
ajándékoztunk,
s kegyelmet hintettünk aranytévedésbe
találkoztunk,
s elkezdünk megérteni, mi is az igazi szeretet

1997. május 7. Megtörtént

idő kell a szeretetnek - szelídségi idő
idő kell a kegyelemnek - megértési idő
idő kell a fegyelemnek - érettségi idő
idő kell a kereteknek - lerombolási idő
idő kell a gyermekeknek - gyermekségi idő
idő kell a szerelemnek - feláldozási idő
idő kell a sebeknek - gyógyulási idő
idő kell a bocsánatnak - irgalmassági idő
idő kell az áldozatnak - golgotai idő
idő kell a végtelennek - időtlenségi idő

1997. május 8. Idő kell

Én háborúról álmodtam
és majdnem olyan volt, mint a mi békénk.
Könnyekről álmodtam,
de olyan volt, mint a mi mosolyunk.
Fájdalom és gyász ébresztett,
ami szinte olyan volt, mint a mi ünnepeink.

1997. május 12. Igaz rejt éj

Gyülekezeti igazolás

Szeretben törvénykezem
Mert ezt én így képzelgetem
Szeretem, ha törvénykezem
Könnyen rabbá tehet így a kezem.

1997 május 17. Haragtanul

Az Élet Kenyere - Használati utasítás (János 6:35)

Az élet kenyérének a héját is meg kell enni.
Abban van a sok tápérték.
Ne kenje meg vajjal,
mert elveszíti természetes aromáját.
Rendszeres fogyasztás esetén
bátran eladhatja előre megváltott sírhelyeit.

1997. május 17. Morzsaturkálás

A gyermek, aki mindenkinek integet

A gyermek, aki mindenkinek integet
bennem szólít belül
Elrejtőzne úgy, hogy mégis lássák,
de jó tudnia, hogy keresik.

A gyermek, aki mindennek nevet ad,
s uralma alá hajtja a földet,
Nem tudja szelíddé tenni
a törvényt, a gonoszt, a bántást.

A gyermek, aki örül a reménynek,
a fűszálnak s a gyöngye szélnek,
mindig szenved, ha bántják a szépet.

1997. május 16. Gyermekpalánta

Ahol a szabadságban helyet kaphat a rossz
s a rabságban a jó
ott harcol az egyszerű a széppel
a sötétség a fénnel
keretek a képpel
magasság a mélylyel

1997. május 17. Tereken

Altató

Aludj, te kis gyermek
soha nem vagy árva
Szerető Istened
Küldött e világba

Most pihenj csak, gyűjts erőt
mindjárt itt a hajnal
Holnap majd folytathatod
harcod önmagaddal

Korlátokat nem, csak
tisztá ösvényt kaptál
Esélyt, eget, szárnyat
fedezd fel, hisz rád vár

Értsd meg hát a tervem
Bennem élhetsz bátran
Álmaid és kincseid
Én már megtaláltam

1997. május 19. Pihenj meg!

Vagy - hogy - még - de

Körök kúsznak elem
minden megmozdul hirtelen
én most még dönthetek;

értetek vagy köztetek
élvezve, hogy szenvedek
építve még törhetek
rombolva, de menthetek

1997. május 17. Tövisbetűkkel

vörös falak
levendula árnyékok
bíbor tornyok

csiszolt jelen
simogatott múlt
várt találkozás

eljöttem, s most
itt is vagyok tényleg

tiéd vagyok végleg

csak előre nézek
nem tévedek, érzek

átragyog a fényed
régóta nem félek
meghaltam, de élek

1997. május 27. Kiöntött olaj csurog rám

Üres szobában
visszhangemlék keresi
esőcseppek homokba rejtett nyomait,
Keretfájdalmak
Indulatkönnyek szögeznek át
azt, akit ragaszkodásod félt.
Mennyire kiszolgáltatott, ki szeretni mer!

1997. május 29. Láttam, ahogy elmentél.

Földtemplom, agyagebek
s a víz, mint vér vág ösvényt
magának a sárban.
Nézz felfelé, nehogy
elveszítsd könnyeid!

1997. május 29. Napország

Chanson

Csak érjen össze vállunk,
és soha el nem válunk.
Csak sétáljunk a hóban,
saját nyomainkban.
Csak találkozzon kezünk,
már nem szégyenkezünk.
Csak lobogjon a fáklya,
velem nem vagy árva.

1997. május 29. Dúdolom a füstben.

Üvegbe rejteném a tengert.
Meg is próbálom.
Óvatosan, büszkén hordozom féltett kis üvegem,
pedig csak silány, csak rész, csak remény.
Hiszen nincs és nem is lehet benne a
vihar félelme, a halak éneke,
a hullámpalást, a bátrak küzdelme, a kék.
Nincs benne a tenger.

1997. június 8. Tenger

Eljöttem, hogy ne csak itt legyek,
hanem találkozzak is Veled!

1997. június 8. Bejöhetsz!

A taps mögötti csendben,
a győztes küzdelemben,
a sikerben, a fényben,
a földön is az égben
egy gyermekharcos áll.

1997. augusztus 25. Sopron - Babérlehetőség

Csalán csend
leszögezett száguldás
leveleket tépkedve
gyermekként számolom:
Szeret. Nem! Szeret!
Szeret. Szeret.
Szeret. Szeret.
... és Isten gyöngéden
megsimogatja a buksiagóniámat.

1997. augusztus 25. Úton, de megpihenve

George Winston - Forest - 17

igazi ismeret
megértés szeretet
utánam jön
mellém fekszik

nem szól - csak itt van

szellőtáncban
patakcsobogásban
rezzenésben
virágízben
nyugodtságban
távolközelségben
és a csendben

a hangos csendben!

1997. augusztus 25. Fák között

Életem első ölelése
amit nem akartam
sebeket felvakartam
hagyott magamra
legjobb veszteségeimmel

Ne kényszeríts bele te kedves!

Életem első ölelése
amit nem akartam

Morzsáit már betakartam
Amit lehet elhullattam
Fala mögé elszaladtam
Pajkos gyermek menekül így
szigor és bot elől

Néma tanúként
felperzselődött augusztus sírdogál

Nádasból, tisztásról
erdőből csend szökik

Életem első ölelése
amit nem akartam
betonba falazta rohanásom

Riadva üresen egyedül
vártam, hogy vége legyen
s, hogy ne szurdaljon tovább
a hazugság, s a részvét
kezem ellök, szándékom széttép

Életem első ölelése
amit nem akartam

Harangok kondultak,
s én gyászban elballagtam
1997. augusztus 22. Hazugságszorítás

Lukács 11:11

most kígyónak tűnik a hal
s a skorpiótojasom mar
kérek, könyörgök, és fáj a dal
csak tisztán ölelni vágy a kar
1997. augusztus 25. Sopronba rogyva

szótemető
csendhalál
Ne mondd ki
elég, ha tudom legbelül
elhagytalak
elhagytál
parazsat markolnék
hamut szorítok szívembe
elég, s
ezt tudom legbelül
1997. augusztus 25. Tornokok között

Szonett szerelem barátom szívében
Költői kegyelem Istenem kezében

Szépségüktől távol
lenézek a dombról
Ígéretem tombol
hisz búzaszem és konkoly
mérttetik miattuk
1997. augusztus 22. Felsőnyék Harmóniájában

Lemosva rámtapadt féltést
Lelépve százezer lépést
Lemondva csendben magamról
Új élet születik halálból
1997. augusztus 22. Domb

Csalánba ülök és
örök hűséget csonkítok
rosszul fordított műalkotás érzéseket
vártam, de vége.
Nem hazudhatsz nekem Babilon
Nem sebezhetsz meg hazugság
Pusztaságban harangszó
Gyalázatban ígérek
Talpra áll a ledöngölt büszkeség
és nem jár arra egyetlen ember sem.
Nem cseréllek fel Mindenható!
Távoli csended, közeli erőm.
Ma újból megmentettél!

1997. augusztus 18. vadkert

Elmegyek még egy útra veled
Önző módon szorítom a kezéd
De elengedlek, ha ez lesz később kincs
Megbecsülve minden percet, mely nincs
Elválunk, ha ezt kéri az Isten
Reményünk: A holnap más lesz minden.

1997. augusztus 22. Bandukolva kihalt utcán

Ilyen ritmusban élünk
Fáradtan is félünk
Sötétben is nézünk
Hamuban is égünk.

1997. augusztus 29. Debrecen

Bántás szavait nem értem
Szeretet szavait nem ismerem
Emlékek szavát nem hallom
Ítélet szavai nem találhatnak el
Vannak kincseim szavak nélkül

1997. szeptember 2. Hazaérve

Ablakban várlak
Vajon eljössz-e megmenteni?
Várlak.
És minden látható fűszálra
Ezer szeretetharmat hull
És minden kételyre
ezernyi biztos feszül
mert minden ördögre
millió angyal jut

1997. szeptember 2. város

Reggeli csendben
Csak az óra ketyeg
s melletted szuszog akit szeretsz
Nem érsz hozzá,
nem szólítod
Álmait becsülöd
s szívből örülsz, hogy most még itt van

Ugyanaz a levegő éltet
Ugyanúgy rettegünk a zajtól

Titokban s harsányan szeretjük az életet
Reggeli csendben
Hallgatlak, bámullak,
S megértem, milyen nagy ajándék
emberhez is tartozni.

1997. szeptember 3. birtokollak talán

Hogy újra folytatódik,
hogy növekszik, hogy gyógyul
hogy mélyebb és igazabb
tisztább és feltétel nélküli,
Köszönöm!
Hogy győztes és szilárdabb,
bátrabb és erősebb,
ez mind jel, hogy még mindig hiszel bennem.
Köszönöm!
Elfogadom!

1997. július 22. öledben kuporogva

Sírokon virágcsokor - nem halált jelent
Szavak búcsúzáskor - nem véget hordoznak
Hajnali álmoság - nem fáradtságot rejt
Nem hagytalak el!

1997. július 22. gyász nélküli séta egy temetőben

Korhadttal betonkeresztek díszletében
Összekulcsolt kezekre közös könnyek kövülnek
Néma ez az ünneplés
Hangtalan a homály
Titkok tárulnak, tövises tompulnak
Angyalszárnyak suhogása
babérkoszorút igazít fejünkön

1997. július 23. nem pusztítva

Messzire megyek.
Messziről is jöttem.

1997. július 23. Nézz rám!

kereszteződött
az út az idő
elágazott
a szép és hazug
átértelmeződött
a közel a távol
s én elmellőzők szavakat
s nem értem, mert
fonéma, mert hang, mert betű csak
a mindig
a biztos
a tényleg

1997. július 20. tényleg

Töviskeretben ártatlanul sarjad a szeretet
lhlet nélkül, időtlenül támadja a bűn
Versenyeznek a kártevők
S a titok csak legyintve nevet
Mert nem érti bogár, gyom és rágcsáló
Ez a bimbó -bár még nem nyílt ki-
mégis elpusztíthatatlan

1997. július 20. A virág.

Nem is adhat ember,
vagy csak nekem nem jutott
barátságot, mely hűséges is,
Hisz a percben ígért örökkévalót
s még nem fordult egyet sem a Föld
mégis elfelejtve a pátosz, a biztos "szeretlek".

Nem is létezik, vagy csak
én nem találom a szöveget,
melyre hiány, fájdalom, vágy kerül
falhoz préselve
végleg eltemetve

Nem is adhat testvér
-vagy csak nekem nem jutott-
vigasztalást, mely
reménye egy másik ország
egy zúzmarás hajnal
egy "melletted ébredek, bármi lesz is itt vagyok."

Nem is létezik,
vagy csak én nem találtam

a teljes veszteséget
mentséget önmagamtól
s az igazságba burkolózás
mindent magábazáró pecsétjét,
mely ráüti a porra, sárra
a szégyenre: „Elfelejtve!”

mégis ...
tudom, hogy létezik ...
de hiányzik.
Nagyon!

1997. június 11. Hiánykürtő

van aki ha felfelé néz, megmozdul benne a félelem
van aki csillagot lát, s reményt számlál
van aki könnyeit szorítja gátba
van aki nem mer
van aki igazi
van aki
van

1997. július 30. One

Reggel

Még folyik a víz
Még gyűrött a pokróc
Még peng a húr
Még nem kötött meg a cement
a gyűlölet mellőzöttségében

Nem fogom az egyszerűbbet választani
Megküzdök érted
Ha csendem moraja nem torzítja zajlásaid
majd türelmem és kitartásom karcot sebet rád
Ez a perc is szent
Félreállított várakozás
Megtrágyázott hűség
Még folyik a víz
Még gyűrött a pokróc
Még visszavárlak

1997. július 22. Szobafogság

Nélküled is veled voltam.
Könnycseppjeim összefogtam
Bolyongtam és bandukoltam.
Zokogtam de reményt loptam.
Nélküled is veled voltam.

1997. július 22. Különös társaságod

Lépteinkben engedelmesen
jelképek érnek össze
Szemeinkben sóvárog a hely,
ahol nem kell magyarázkodni
Marakodtunk, s most lappangva gyógyul a remény
Még nem rontottunk el mindent

Erdőt irtok, ha
szétmorzsolok egyetlen magot
s mégis ihletet öltem én -gyilkos.

Vésem a jeleket, szellők páncéljába,
találj rám megint.
Talán még nem rontottunk el mindent.

1997. július 22. helytelenül

A mélység és az áldozat
testkeretbe tördelt
a kétség és a kárhozat
hideg kőre térdelt

1997. július 20. sérülten, ápolásra szorulok

Csendes csillámok csillannak
Titkos tanúk tanakodnak
Szentek szitálnak szerelmet
Források fakadnak fogaidon
Bizalom balzsamozza bőröm
Vágyunk virrasztva vonszol
Kövülj meg perc, szilárdulj meg idő!
Maradjunk így örökre.
(Egyedül vagyok és emlékezem)

1997. július 22. harmat

Ez egy érdekes év
Akarni kell a szeretetet
mert bennem nem történik magától

Ez egy érdekes év

Ez egy érdekes év
Vigyázok valakire, s mégis bántom
Magamban elrejtett feloldozások
mosolyt ültetnek kínjaim hantjaira

Ez egy érdekes év

Ez egy érdekes év
Nehéz kimondani: "Bocsáss meg!"
Megkérdzem inkább:
Megbocsátasz?
Beengedsz?

Ez egy érdekes év.

Küzdelmek faragják mintáit
Sötétség oldja fel távolságait.
Nyárba fagyva
Kitakarva
Összefonódva

Ez egy érdekes év
Felvállaltalak.

199 egy érdekes év*

Ember vagy és becsaptál
s én mégis örülök, mert
látom, hogy boldog vagy.

Ember vagy és különleges
én mégis kitartok, mert
tudom, hogy félsz.

Ember vagy és önző
én mégis öntözlek, mert
tudom, hogy szárazság vagy.

Ember vagy és hideg
én mégis betakarlak, mert
tudom, hogy árva vagy.

Ember vagy és hűtlen
én mégis megkereslek
mert nem tudok mást tenni
csak szeretni.

1997. július 20. Ígéretem Földje

Lassan lépek
s fenyőfák kísérnek az úton
Színes köntös az ősz
gyöngyeit, s gombjait forgatja a szél

Harmat csapódik arcomba
Belső könnyek találkoznak
Vékony ágakat szurkál a köd
Avarpárnákba süppednek hiányok

Teremtő kezeid még nedvesek a sártól
s én csak csodálom világot
Térdre borulok Édenedben
Ujjaim pihennek tenyeredben

Benned bújok el
Mögötted rejtőzöm
Jó Veled.
Csak veled jó.

1997. október 1. Seattle, Washington, USA

Nyárba markol az ősz
Őszbe vájja fagykarmait
a megszelídített fehér tenger
elmosva színeit a napnak,
levélnek, emléknek, szerelemnek.
Csendes ez a tél.
Titkot rejt a hó.
Valaki jár-kei a fák közt
Tudom, hogy itt van.
Némán kiált, könnyei hópelyhek,
arcomba vág a szél.
Nekem súg az Isten: "Ne félj!
Kivezetlek téged is!"

1997. október 9. Medicine Hat, Canada

A bizalmas szabadsága
felhőket olvaszt viharba
virágot viszek oltárodra, s
közben
csenedben himbálódzva
biztonságodba kapaszkodva
utazom Golgoták közötti ösvényeken.
Keresztszálkák körmeim alatt.
Tüskegerendák útjelző tábláim.
Vércseppeket követve
tudom, hogy nem tévedek el.

1997. október 26. Sioux Centre, Iowa, USA

Elrejtve

Hangod a hóban
Lépteid a levelek zörrenésében
Szellemed a szélben
Titkod a télben
Könnyeid a kövekben
Bűneim benned

október bennem rejtetted titkodat

Mindent jobban ismersz.
Színeid el sem férnek palettámon.
Utaid mérgezetlen igazgyöngyök.
Te tervezed terveim.

A világ másik végén egy győztes őszben

Tövisekben bűnt neveltem
Mégis szeretsz.
Aki voltam elfeledtem,
Ártatlanul tiéd lettem.

Élni tanít kereszted.
Örülni tanít esélyed.
Szárnyalni tanít kegyelmed.
Nevetni tanít reményed.

Trust and obey

1997. október 26. Sioux Centre, Iowa, USA

Barátot megvigasztalni,
átölelni, simogatni
Csak Isten karjaival lehet.

Ellenséget megáldani,
megszeretni, felmelegíteni
Csak Isten szívével lehet.

Titkokat megérteni,
felfedezni, továbbadni
Csak Isten értelmével lehet.

Mielőtt elindulsz,
szeretni kezd remegő szíved
mielőtt érintenél
nézz gondosan körül,
mert Isten a kertben jár,
s akar veled találkozni.

1997. október 26. megértve és elengedve

Mindennél kedvesebb (Máté 13:45-46)

Tudom, hogy szólsz.
Hangtalanul a fájdalomban.
Süvítő igazságod homoksivatagában.
A remény gyógyításában.

Homályomból kiszakítod életem,
s új szívem új dobbanást dalol.
Bennem vannak válaszaid.
Mögöttem a szurokkincsek.
Előttem a megvásárolt gyémánt,
mely mindennél kedvesebb nekem

Csended szimfóniát fed fel.
Porzsákból portréid pislognak.
Itt vagy.
Most már én is itt vagyok.
Együtt vagyunk,
és ez mindennél kedvesebb nekem.

1997. október 31. Concordia, Kansas, USA

Megyek. Visznek. Mennem kell.
Ezüstfelhőkön és alagútban...
Csended harmóniát forraszt szívemre.
Távol és közel.
Megyek. Visznek. Mennem kell.

1997. november 24. Ezüstfelhőkön és alagútban

Nem akarom tudni, ki bántott.
Nem fogok visszaütni.
Nekivágok a második mérföldnek is,
mert ára van a szeretetnek.

1997. november 24. Heiden, Svájc

Mustármagot görgetünk felfelé
Leizzadunk, s mindenhol sír a test.
A szürke hajnal mögött
Gyermeki kezek raknak tüzet
a remény nevű folyam
oltárszikláira, s te válaszolsz.
"Felmelegítelek!"

1997. december 25. Sződliget

Aki először szeret, először szenved
Aki először ismer, először félt

1998. január 26. mindenhol

A világ jelű buszról le kell, hogy maradj,
ha Jézus vonatján egyre gyorsabban haladsz.
Különböző időben van csatlakozás
... és más az irány is...

1998. január 7. Menetrend felett mélázgatva

én elrejtve te megbocsátásban
én felismerve te jelen vagy
én engedve te engedve
szabadon együtt

1998. január 7. Otthon

Elégett gyufaszálak
dicséretetek emlékoszlopai
sivatagot átszelő
keskeny ösvény
tűzoszlop és felhő
tudom, hogy élsz

1998. január 1. Ablakban

vigasztalsz, ahogy épp' meghalni indulsz
átölelsz, amikor karjaid hátratörök
megsimogatsz, miközben rozsdá karcolja sebeid
felöltöztetsz, pedig a székelyen osztozik köntösödön

előttem jársz, s felismerem
-hisz beszélnek az útszéli kövek- nyomaidd, s kertben, a dombon,
a pusztában, ott ahol belülről hallom sziklák görgetését.
Gyolcsaimtól szabadulva
minden nap az Újba bújva
követlek
az Emmausból haza felé vezető
tapsoló cédrusok között!

1998. január 1. Lillafüred

Decemberi ablak

Sír az üveg.
Előtte rács.
Fáj neki, hogy
kint hideg,
bent meleg,
s középen Ő
nagyonis
törékeny anyagból lett
falak közé teremtvé.

1998. január 1. Lillafüred

Felszáll az áldozat füstje
koromkönnyek nélkül, parázskétely nélkül
Felszáll az áldozat füstje.
Elfogadta a Vigasztaló!
Halkan üzeni: "Most máshol rakj új tüzet!"

1998. január 1. Hegyen

Máté 5:3-12

Felvállalak rongyaid s palástjaid nélkül is
Sebeid, s szépséged is megbecsülöm
Nem választhat el semmi sem minket
Mindent hátrahagytam érted, s bármi lesz is
vigyázni fogok rád
ha elszegényedsz, s lelked koldustól könyörög alamizsnát -
megáldalak, s nevedre írom országomat
ha gyászodban, hajnalnak tűnik az éjszaka tudd;
megáldalak s ölembe hajthatod sikolykönnyeid
ha becsaptak, s szelídséged tarlóján máglyák ünnepelnek bűnöket lásd;
megáldalak, s tiéd a földem
ha kiszáradt a forrás, mely harmattal vígasztalt, fogadd el;
megáldalak a teljességgemmel
ha kegyetlenül vergődsz ostromaidban,
rést ütök majd cellád tűzfalain, s hidd;
megáldalak, nem ér el büntetés
ha nem ért s nem bólínt az elázott,
elkoptatott, s túlfacsart mozdulatlan világ, érezd;
megáldalak és láthatjuk egymást újra
ha ágyúk dörrennek,
s mindkét oldalon csak árkok támadják
a minden értelmet meghaladót, pihenj el;
megáldalak gyermekem,
s beoltlak nemes virágaim pompájába
ha fegyverek versenyeznek halálodért, csendben várj;
megáldalak,
s miközben dárdák ölik testem,
minden döfést lelassít szivacshúsom
de nem sérül e Földön
hontalanul árva igazságunk

Örülj, sírj!
Veszíts és nyerj!
Én alkottam a pusztaságot is,
s bármi lesz a holnap jelmezbálján
bármilyen fullánk vagy szerető simogat,
tövis, vagy babér állja majd utadat
Átöelve védlek.
Megáldalak.

1998. január 27. Olajban, borban

Virág a hó alatt (Ézs. 27:3)

A kertész télen is őrzi a virágot
bár senki nem tudja, tekintettel sem illetik
de a fagyos halál zárkájában is tudja:
élet lapul a hó alatt, ha nem adja fel
és továbbra is hisz benne.
A kertész már érzi az illatot,
lefestette lelkében szirmait.
Minden új reggelen tudja, hogy
pompája egyre közelebb van.
Nincs olyan hideg, szárazság,
vagy gyomközöny mely elpusztíthatná.

1998. február 2. Hó alatt

Négy négysoros

lassan futok
halkan üvöltök
kiabálva rejtőzködöm
élve halok meg

kavarog a víz
ember nincs
iszapból és sárból
kell az aranyat kimosni

még mindig
pedig már
talán mégis
hiszen tudom.

..... ?
..... !
..... -
..... .

1998. február 12. házban

Te nem az vagy kinek más lát Téged
Nem úgy szólsz, ahogy más hall
Nem azt kell követnem, mit mástól kértél
Mindennél nagyobb Gondolat!

Te nem azt teszed, mit más utánoz
Nem úgy hívsz, ahogy más húz
Nem azt kell letennem, mi mások hátát nyomja
Mindennél nagyobb Szeretet!

1998. február 6. Mindennél nagyobb előtt térdet karcolva

A világot görgetem kockába zárva felfelé.
Üvegkiáltások ütköznek kőfalakba,
s a szikla törik meg.
Ha nem vigyázunk, a rossz szeretet
homályba rejtheti azt aki félt, aki ápol és
önzetlenül, hívás nélkül érint
szálkás gerendákat.

1998. február 12. Miskolcon

Magunknak távolból integetni,
a békéért fegyvert fogni,
Csendből hangot lopni,
Forrásba mérget dobni,
a pusztulás kezdete.

1998. február 12. Helyzetkép

Nem csapok zajt, elrontom mégis a játékot.
Még mindig nem tudok szeretni.
Szürkés téli körmenetben, bentről fázom.
De izgalmas a hajnal, a fagy a csend a titkos köd.
Mert a sár és hó alatt május készül megsimogatni.

1998. február 12. Jég

Ott a csend a zajban.
A tenger a patakban.
Van a kőben tánc is.
Gyomok között nárcisz.

1998. február 12. Én látom ezt is.

Én tudom, hogy te ki voltál
De nem tudom, én ki vagyok
Sokszor hiányzol
Ilyenkor nagyon fázom.

1998. február

Emlékszel?

Emlékszel?

Sokáig ültünk szótlanul.

Egymással szemben.

Félve, vágyakozva.

Nyitva és bezárva.

Emlékszel?

Rémülten markoltunk egymásba.

Tompán és kikapcsolva.

Az életet kerestük.

Szabadon, ám vacogva.

Emlékszel?

Mikor féltünk vagy nevettünk.

Örültünk és szerettünk.

Nyertünk miközben veszítettünk.

Többször is megszülettünk.

Emlékszel?

Döngettük az erődök falait.

Válladon pihentem.

S gyalázatba kevertél gyöngédséget.

Ma tőled tanulok küzdeni.

Emlékszel?

Ahogy kezed simult tenyeremben

A könnyekre s a miértekre

Az égre és a feketére

A meleg puha friss kenyérre.

Emlékszel?

1998. február 12. Szemben ültünk

Ahol elszakadnak a hullámfonalak
ahol szelíden simogat a szélpalást
ahol nem kell hangszer a szimfóniához
ahol nincs különbség jó és jobb között
kitárt karok keresnek
s miközben csendben mindened hamuvá olvad
csak könnyeid kövülnek igazgyöngykavicsokká
megvigasztalódsz, mert van aki szeret

1998. február 16. Biztonságszilánkok

Gondolatok

Emberfeletti körülmények

jellemet szülnek az emberből

1998. február 17. Bölcselkedés

Naggyá lett emberek kis istent látnak
Kicsi embereknek fenséges Istenük van

1998. február 17. Tapasztalat

Zsoltár 107:29-30

Rettegek az idézetektől,
vulkánok forrasztják jellemem a jövőbe
az örök jég sem zárt mozdulatlanságba
mert elvezet engem is a tenger
a kívánt kikötőbe

1998. február 18. Óceánon

Rázkódik a művirág az üveg alá rögzített félasztalon
megy az üres vonat a sötétben
Csak a pénzért kedves felszolgáló kisasszony mosolyog.
Minden visszatükröződik az
elszórt idézetek szemétdombjain.
Vágyom a Nagy csendre!
Nincs kalap, se sétatálca nem kerül a fekete fogasra.
Csak tojásillat meg költészet.
Még nem szikráznak a sínek, de már lassítunk!

1998. február 21. Budapest vonat

pajkos hazugságok táncolnak
a belső titkom megrészegülve tántorog
amióta csak emlékezni tudok, -keresek
s csak játszik velem a halál, a szerelem
a távolság vihara pörget
vagyak ráncosodnak fiatal bőrömre
saját verseim hagynak el hűtlenül
Ó mennyire vágyom a Nagy Csendet!

1998. február 27. Nagy zajban

Persze

Persze, hogy csendbe jöttél szeretni,
Mert mi hangosan tudunk gyűlölni.
Persze, hogy istálló meg barlang,
A pompánkat megszégyeníteni
Persze, hogy kereszt és tövis és halál
Hisz vánszorgást hittünk Életnek
Persze, hogy messziről közel,
Kezed most is ellenséget ölel
Persze, hogy nélkülem engem
és miattam és velem.
Értem.
Értem.
Hát persze.

1998. március 3. Hát persze!

Játék és félelem egyvelege riaszt a plafonról
Köd van. Hatalmas. Reflektoros köd.
Hatalom és alkotóvágy,
Kiszolgáltatottságban erőtlenség.
Tisztaságban mocskok.
Keretek közt, megpuhult sziklaként,
Nagy válasz, kis kérdések,
szemlélődők, mutogatók,
Megalázott betonhősök papírházból,
Lehetőségek és 18 megélt pillanat.
Megvettem a szenvedést,
s kitűnő maszkokra ruháztam be.
Mégis meg vagyok találva.
Mégis meleg otthon vár.
Még sincs forró kandalló.
Mégis egyedül, melletted.

1998. március 28. Miskolc ködben

Rabold el a lelkem
Vezess ki a völgyből
Szakíts ki magamból
Vedd el értéktelenségem
Alakítsd át a vágyat.

Harc van bennem. Kulcs van nálad.

Annyira akarok veled találkozni
Megsemmisülve lábaidnál darabokra hullni.
Tekinteted kiégetné szennyeim.
Csended rejtené el zajaim.
Engedelmességem csak mikroszkopikus szálka lenne
Kereszted árnyékában.
Tégy kicsivé gyengévé
Megalázottá

1998. március minden nap

Körbe zárt a csended
de nem győzelmi némaság ez
Befalaztál a nihilszagú tövisházba
s távolról hallom csak
a tavasz csicsergését.

Szúr és kifacsar a szégyen
Csak szelíd közelséged kérem.
Még egy esélyt,
még egy percet
Még egy jelentéssel bíró csendet.

1998. április 13. Nagy zajban 2.

Természeti Bölcsesség

A szépség tiszta ajándék.
A csúnyaság is tiszta ajándék,
csak nehezebb.
Az arányosság nemes kincs.
Az aránytalanság is nemes kincs,
csak drágább.
A siker eredményes áldás.
A sikertelenség is eredményes áldás,
csak halkabb.

Így van egy nehéz, de mégis tiszta ajándék
Létezik egy drága, de mégis nemes kincs is
Harsog egy halk, de mégis eredményes áldás
S megtanulod ezt, ha az igazi ösvényen haladsz.

1998. április 13. A szép s ég mellett.

Természeti Bölcsesség Az Igaziról

Az igazi törekszik és él.
Feláll és hűségesen küzd.
Gyöngéden megtisztít, megtalál, és nem ad fel.
Megszelídít, öntöz, ápol.
Bekötöz, nem fárad el.
Megbocsát, kézen fog, és nem hagy el.

Igazit nem találsz, és nem tudsz venni.
Ő talál és vásárol meg téged.

1998. április 13. Miskolc

Elkattognak pillanatok
Elmenve is itt maradok.
Nem csaptok be ördögök,
Mert van idő és hey!

1998. január 21. Hey!

Két világ van.
Az egyik igazi, a másik nem.
Két világ van.
Az egyik valós, a másik a valóság látszata csak.
Két világ van.
Az egyik megtalál, a másik keresésre buzdít.
Két világ van.
Az egyik megérint, a másik érintésre sarkall, s érintetlenül hagy.
Az egyik világ csendes.
A másik hangos.

1998. tavasz valahol, világok között

Reflektor vakítja zárkám árnyait.
Hangszóró nagyítja cseppek csöppenését.
Lassú táncba oldódik szorongásom.
A szabadulás előtti pillanatok ezek.
Szögeket karcolnak a gerendák.
Zene szökik a dobozból.

zongoraremény
csellóbánat
hárfaszárnyalás

Szivárvány szelídség szóródik szerteszét
Elmúlt záporok illata kísért
Némán simogatja seprőjével az utat valaki

A jelenléted monoton zúgása
álomba ringat, s megnyugtat újra.

Vigyázod álmom,
angyalszárnyak szellője legyezi
s majd hajnalra kisimítja ma világrajött
első ráncom, valahol a homlokom jobb oldalán.

1998. április 20. hajnal

Esőben megmosott alkony

Elázva, a tűzhely mellett kuporogva,
forró teát kortyolgatva
markolom, s szorítom a kerámia bögrét.
Megpihenek, felolvadok,
s képzeletem a tenger felé szalad,
nyomot hagyva az érintetlen parton.

1998. április 20. este

A szerző utószava:

Te, aki most olvasod e sorokat, részese voltál az útnak, melyet lángok közt, tövisörömökben, kagylóitkokban, sziklázárakban rám bízott a Teremtő, Létrehozó és Megtartó Isten.
Köszönöm, hogy –bár csak egy rövid ideig, de mégis velem jöttél a kavicsos de rügysző útra.
Jó volt együtt hallgatni a zörejeiket, a zenét, a virágok győztes nőni akarását
és nem lankadó reménységét a hó alól.
Isten Veled.

A szerző személyes köszönetei:

A következőkben felsorolt virágtestvérek hol a hó alól, hol távoli ágakról,
hol velem együtt olvadva, de inspirálták e könyvet.

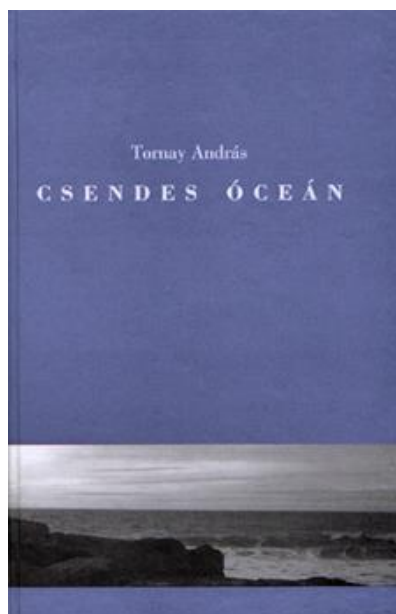
Köszönöm nekik:

Jézus az Úr, Timóteus az élő, Anita a tudatos, Viki az érző, Sándor a szószobrász,
István a cipőtulajdonos, Gyöngyi aki repül, András aki játszva sír, Edvárd a táncoló,
Artúr, akit becsaptak, Krisztián a tisztelendő, György, aki kopogtatva szól, Nyúl, aki
törődik, Imre a lenéző, Monika a hóvirág, Józsué a szolga, Indián, aki imádkozik,
Malacka a támogató, Gyermek, akik gyermekek.

Külön köszönet azoknak a számomra ismeretlen virágoknak,
akik áldozataikkal segítették e könyv megjelenését.

ISBN 963 550 4632

Borítóterv: Zimonyi Géza
© **Tornay András, 1998**

Tornay András
CSENDES ÓCEÁN
1998-2000

Elétek gurítottam a Napot
De elmenekültetek előle
Rátok bíztam volna,
Hisz nem perzsel és nem éget,
Csak világít és felolvaszt
Elétek gurítottam a Napot,
De visszapattant páncéljaitokról.

1998. május 8.

Belefaragtalak a hóba
De nem ám csak úgy hébe-hóba
Minden egyes hulló pehely
Emlékednek szentelt kehely

Kifaraglak én a hóból
Jéggé fagyott csillagokból
Gyertyát gyújtok, érted sírok
Ülj le mellém, megbocsátok

1998. június 21. Fullerton, California, USA

Angyalok mosolyognak
Kriptákra méh száll, s virágot talál,
Mely porzóra vár.
Szent csendedben
Magasztos orgonasípok homorítanak
Megsimogatnád megfáradt szolgád, Uram?

1998. augusztusában Tiszaújváros

A fájdalma Isten kilincsei

1999. szeptember 20. Miskolc

SÓVÁRGOM A SZÉPET

Szinte nem is lépek
Talán nem is értek
Egész helyett részek
Képezik a képet

Nem adok csak kérek
Sóvárgom a szépet
Önmagamát kéred
Átadnám, de félek

1999. szeptember 23. Miskolc

Az üldözött áldozat mélyre hajol
Csontos kézzel, olvasztó csókkal
Leszereti rólad álarcaid
Viszi a reményt,
Összeesik, meghal.

Izzadtságban sír
S csak gyolcsai merednek
Vonagló oszlopokként
Üzenne, de csak zokogni képes,
Amikor megszabadítottai
Újra maszkjaikhoz nyúlnak.

1999. szeptember 22. Nyíregyháza
„Éjféli Marathon” Ladányi Andrea táncestje

JÁTSZOM

Rám simul a fehér
Megkoptak izmaim
Távoli világot keresek
Megpróbálom életben tartani magam

Sínkózni a tisztaságban
Csúszdázni az örömben
Kis hitekből biztos várat építeni
Túlzsúfolt homokozókban

Árkot ások
Folyót gyártok
Talán egyszer
Beléd látok

Felismerlek
Rád találok
Meztelenül
Melléd állok

Megszeretgetsz
Nincs több átok
Gyógyult szárnyal
Újra szállok

1999. szeptember 23. Miskolc

ISTEN SZERETETE

Tartozom vele de vágyom is
Kínzóoszlopom de ágyam is
Rettegek tőle de várom is
Menedék, rejtély de házam is
Tüzesen sebesen, halálba olvadva ázom is.

1999. szeptember 26. Miskolc

SZERETSZ-E MOST KEDVES?

A Mennyben fent csend
A Földön lent harangok
A titkom csak cseng
Lényem pusztában barangol

Szeretsz-e most kedves?
Vagy talán haragszol?
Elrejtőznék benned, de
Megtalál-e ajkad, vagy lerombol?

1999. október 3. Miskolc

A hajnal ígérete
A harmat tekintete
Az ösvény üzenete
Az örvény vetülete

A fények árulása
A tények ájulása
A szavak biztonsága
A falak hazugsága

1999. október 3. Miskolc

KÖTÉLLEL SIKOLTVA MEDENCÉBEN

Nehéz csizmákban táncolok
Úsznék, de súlyok tapadnak
Rám a vízcseppekben
Láncokkal szárnyalok
Percenként megkopok
Messzebb vagy
Én itt vagyok
Én maradok
Te távolodsz

1999 október 7. Rotterdam, Hollandia

A VÁROST LEBOMBÁZTÁTOK

A várost lebombáztátok
Könnyeink már elpárologtak
S felettünk az égbe ástunk fel
Új alapköveket reptetni
Homorú falakra domború szívekkel
Görbe ecsettel egyenes irányt húz
Szenvedéseink örömkialtása

A várost lebombáztátok
Mégis üzennék valamit;
Itt vagyunk, és romsírokon
Törmelékoltárokon és
Vonagló csontvázakon túl is
Építkezünk

1999. október 8. Rotterdam, Hollandia

ITT VAGY TUDOM

A vajban és a kenyérben
Az ivásban az evésben
A széken a falakon
Ajtón és az ablakon itt vagy – tudom

Sötétben és fényességben
Hiányban és szegénységben
Rácsok mögött közelségben
Bűnben és büntetésben itt vagy – tudom

Sebekben és gyógyulásban
Örömben és szorongásban
Csendben küzdő életemben
Titkaimban, szerelmemben itt vagy – tudom

Kiáltásban, némaságban
Nyomorban és pusztaságban
Korlátban és menedékben
Tényekben és feledésben itt vagy – tudom

Viharban és villanásban
Távolodó maradásban
A talánban a biztosban
A szabadban a tilosban itt vagy – tudom

Kérdés nélkül válaszokban
Gyász nélküli halálokban
Emelkedett süllyedésben
Porban kúszó szenvedésben
Itt vagy – tudom

1999. október 17. Basel, Svájc

A HIDEG ÉS AZ ŐSZ

A hideg és az ősz
Az éjszaka s a fények
Az út és a néma bokrok
Titokba vezetnek
Fákon fakó faggyú forr félelemmé
Magányos barangolás
Sötét erdő
Menedéket, s parazsat rejt
Szunnyadó szeretetet kelt életre
A hideg és az ősz

1999. október 17. Karlsruhe, Németország

Vadul kutatok nyomokat, de
Úgy tűnik, senki nem járt előttem itt
Kiáltok a sötét felé
Néma csípéssel büntetnek a fák
Távoli völgy kolostori visszhangja
Riadtan parancsol térdeimre
Időbe öltözve, térbe tekeregve
Teremtő és teremtetett kezek
Félénken egymáshoz érnek;
Az élet felremeg
Meggyógyulok,
Vagy csak most születtem meg?
Átmosnak a folyamok
Világra jöttem.

1999. október 17. Karlsruhe, Németország

MÉGIS MARADOK

Kopár kérdése
Hideg hajnalok
Könnyek és kavicsok
Halkuló hullámok
Mégis maradok

1999. október 22. Athén, Görögország

felszárítom az éjszakát
reménységet vetek

1999. október 22. Athén, Görögország

SORS

Harmóniába rejtett szépség
Csonkaságba zsúfolt épség
Hajnalban megbújó sötétség
Fájdalomba préselt könnyörgés
Felkiáltok
Halljátok meg
Itt vagyok
Csodaként
Hangtalanul
Érintésért, megértésért
Ölelésért, gyertyafényért
Kúszva
Könyörögve
A nagy keretre könyökölve
Golgotákon megfeszítve
Sziklákat elgördítve
Meghalva és megszületve

1999. október 30. Perugia, Olaszország

A PSALM OF TRUST

Sometimes it's hard to see you
Sometimes my own weakness creates the storm
Sometimes I long to be near you
Sometimes it hurts discovering my thorns
But you are there in the darkest of darkness
Gently smoothing my pain with your kindness
You are still available when I try to hide
You always here to answer when I start to doubt
Your love is amazing, Your heart is forgiving
Your plan is perfect and safe
I'm dwelling in your unfailing grace
Teach me to trust you more
Teach me to give you my all

OCTOBER 24. 1999. THESSALONIKI, GREECE

ÖNZŐ KÉNYELMESSÉG
GYILKOS MAJDNEM ELÉG
TITKOS TÁRGYALÁSON TÉPKED

A korábbi győzelmeimet
Aljas vádló bántja
S támadása neheztelő
Veszteséget hizlal
A rám bízottak sírnak, zokognak
Tehettem volna
Mégsem szerettem őket eléggé
Mentesítve ments meg mester
Hisz hamuként szilárdulok keménnyé
Kiáltok kegyelmedért
Félelem fullánkja fagyba forraszt ments meg!

1999. október 26. Serres, Görögország

NEM VOLTAM OTT

Félig vagy rosszul előhívott fényképek
Szuronnyal tépnek húsomba
Ott sem voltam
Sötétbe süppedek
Reszketve remegek
Kutatlak, kereslek
Esélyért esdeklek
Bocsáss meg

Igenis akarlak, ha
Sebem vagy, vakarlak
Ha titkom vagy, kutatlak
Ha rám találsz, takarlak

Vádol és bánt és pusztít a hiány.
Pedig ott sem voltam.
(A nem megélt pillanatokban)

1999. október 26. Serres, Görögország

Igazi embersivatag
Szeméttel és esélytelenséggel megpecsételve.
A búzló sátorcölöpök közt szent életek születnek
Zokogó festmények,
Görnyedt szobrok, megsebzett szavak
Üvegszélet karcolnak
S a vérben, sárban, süppedve de megharcoltan
Megvillan a láng
S igazgyöngy nemesedik a porból.

Ma együtt imádkoztam valakivel,
aki óvatos léptekkel belépett a Mennybe.

1999. október 27-28. Makedónia

NEM TUDOM MEGMAGYARÁZNI, DE SZERETEK ÉLNI!

Szeretek a sötétben fázni,
A fényben megmelegedve felengedni.
Küzdeni és haladni
Megállni és pihenni
Szenvedni és szeretni
Szárnyalni és süllyedni
Nevetni és keresni

Szeretek élni
Utálok félni
Feszengek kérni
El fogok égni

1999. október 30. Perugia, Olaszország

RAGYOGJ!

Szimfonikus fájdalomban
nagyzenekari kergetőzés
fuvolák öröme
csellók könnyei
hegedűk szárnyalása
hárfa bukdácsolása
lelkek kilincsei, szellemek ajtajai
cseppek az érthetlenség óceánjából
csodát csempésznek cserepeimbe
csurog a csend

1999. október 30. Ancona, Olaszország

MAGASRA ÉPÍTKEZEM

Kősvatagból
Sziklalavinákból
Magasra építkezem

Méskőoszlopokra
Gránitszögekkel
Magasra építkezem

Tiszta forrás mellé
Fehér márványkastélyba
Magasra építkezem

Előttem a fent
Mögöttem a lent
Bennem a kaland emléke
Rajtam a sebek
De messzebbre nézhetek, hiszen
Magasra építkeztem

1999. november 1. Verona, Olaszország

MEGVÁLTVA

Keresztek a ködben
Fájdalmak a szögben
Vércseppek a földben

Hajnalok a télben
Gyolcsköteg a szélben
Otthonom az égben

1999. november 4. Bad Hersfeld, Németország

OKTÓBER VÉGI FÁK

Megszépülve készülni a halálra
Nemesen és büszkén
Mint az október végi fák,
Szép reménység

Harmatba, zúzmarába nyomot hagyni
Ködbe bújva elrejtőzni
Mint az október végi fák,
Szép reménység

Titkokat és álmokat gondosan betakarni
Új rügyeket megálmodni
Mint az október végi fák,
Szép reménység

1999. november 4. Fulda, Németország

Aranyat szórtam a földre
Fákról szaggattam ezüstöt
Hegedűszó tépte húsomat
Üres szavak vádoltak

Csak Hozzád tudtam menekülni.

Harmat és köd vigasztalt
Szeretni tanított a szél
Füvek simogattak szelíden
Sosem láttam a hidak végét

Csak Benned tudtam teljes lenni.

1999. november 4. Bad Hersfeld, Németország

Amikor gyermekként béklyókat
Húztam a sivatagban
Táncod és színeid vigasztaltak
Már akkor megkedveltelek

Ma rám borul a titkod
Biztonságot találok házádban
S most válik ragaszkodásom
Szerelemmé

1999. november 4. Bad Hersfeld, Németország

TALÁN FELNŐTTEM

Talán felnőttem - Nem tudom -

De ma is lehajolok a frissen szántott földből
Kincseket gyűjteni

Talán felnőttem - Nem tudom -
De ma is a csillagokba vágyom

Talán felnőttem - Nem tudom -
De ma is kergetek illatokat

Talán felnőttem - Nem tudom -
De ma is játszom a jégen

Talán felnőttem - Nem tudom -

De ma is kulcsot kötök nyakam köré, hogy
Biztosan hazataláljak

1999. november 4. Kassel, Németország

ZARÁNDOK HIMNUSZ

Az utazás hosszú
A zarándok menekülés magányos
Tengerszél, kolostorok csendje,
Apró harangok hűséges kísérőim
És az aranyló város
Visszhangvirágaival virraszt és vár.

Az utazás fárasztó
A zarándok menekülés tébolyító
Pásztorsíp, szelíd kudarcok,
Csillámló suttogás hűséges kísérőim
Hisz a mérhetetlen szeretet
Ezüstharangjaival hidat épít.

Az utazás belém mar
Felsikoltok. Vérzek.
De tudom, hogy meggyógyulok, és
Mindig megpihenhetek a Forrásnál.

1999. november 8. Rotterdam, Hollandia

Felhőkbe faragott óriások nevetése
Forrósitó és ragyogó gyógyulás
Sebemre bocsánatot borító barátságod
Mindenható.

Süppedő hóban, mégis nyomtalanul
Csikorgó éjszakában, mégsem egyedül
Befogadsz menedékedbe

Zokognék, de nem tudok.
Sírnék, de képtelen vagyok
Futok, minden utamba álló
Hamisságot félrelökve

Futok. Menekülök. Keresek.
Futok. Menekülök. Keresek.
Futok.
Hazatalálok.

Benned vagyok.
Hűtlen hűségemmel.
Szennyes tisztaságommal.
Elhagyottan megtalálva.
Melléd ülök.
Nem szólsz.
Némán megsimogatsz.

Gyermekeként elalszom, s most
Nincs olyan démon vagy ördög
Amely megtámadhatná
Közös rejtekhelyünket.

1999. november 12. Amsterdam, Hollandia

Utazom.
Mellettem alszik akit szeretek.
Nem is ismerem.
Vonatsínek altatója ringat.
Kisimulnak tévedéseink.
Biztonságban vagy te kedves.
Az üveg kirekeszti az estét.

Haladunk.
Nem sietünk, csak megyünk.

Visznek.
Örömeink megnyugszanak.
Vágyaink megpihennek.
Gyémántkastély birodalmunk némán,
Titokban épül.

Nincs szükség arra, hogy harcolj.
Angyalok súrolják vállaid.
Sosem vagyunk egyedül.

1999. november 12. Budapest

DÖNTÉS

Szájamban születik a vers
Szüntelenül rágom
Emészthetetlen titkaim

Szívemben született a félelem
Biztonságod buborékba
Burkolta kénes kamráit

Szálkákön száguld a holnap
Világnézéseim vad véletlenek
Vitézben vetélnek el
A tisztaságot és a szerelmet választom.

1999. november 12. Miskolc

TÜKÖR TITOK

Más néz ki belőlem
Mint akit magamon látok

1999. november 12. Budapest

ISTENRE DÖLVE

Mint aggódó anya
Beteg gyermekéhez
Úgy futsz felém
Hogy betöltsd krátereim

Rád hajtom fáradt fejem
Megtámaszt hűséges szerelmed

Küzdő fiad koszorúformájú
Könnyek keresztüzében kérlel
Csavargó csemetéd ápolást igényel
Hajnalt, forrást, illatokat és irányokat könyörgök.
Tudom, hogy közeleg a tél.

1999. november 12. Miskolc

TANÁCS

Mindig legyenek nálad virágmagok
Vagy csokrok ha kell
Mert sokak járnak körülötted
Palántareményességbe rekesztve
Üres kertek homálya elől menekülve

1999. november 18. Miskolc

SÍR ÉS ZOKOG A MŰVÉSZ

Minden törvényszerűség ellenére
Sír és zokog a művész
Taszítja és csalogatja az egyszerűség
S csodálói nemesebbek mint riasztó tükörrarca
Foltozott hálójában kincsek és bűnök csikorognak

Fénylik a tisztaság
Koptat az ésszerűség
A kérdés és kétkedés nélküli hit
Hullámokba hív
Meztelenül, álarc nélkül
Elsüllyedni, riadni, félni, hánykolódni
Kudarckegyelemben elégni
Parázssá, hamuvá válni

És észrevétlenül feltámadva
Sziklasírból kiszakadva
Szárnyal a szenvedő
Mert megértette a legnagyobb titkot

1999. november 28. Miskolc

HAZUGSÁG UTÁN

A hazugság után elmenekülnék,
De könyörgök állíts meg.
Fordíts vissza.
Mondd, hogy várjak.
Nem kell, hogy becézz.
Nem kell, hogy szavaid ráncaim simítsák.
Csak nézz a szemembe.

Tudom, hogy hűséged
Szeretve gyomlál villámokat, kavicsokat
S fogom tudni,
Bármit tettem,
Akkor is elfogadsz és szeretsz

1999. november 28. Miskolc

A harmat majd kioltja szomjadat
Az ösvény majd mutatja utadat
A tüzed majd égeti lángodat
A szíved majd lerombol falakat

Az emlék majd mutatja utadat
A fényed majd lerontja árnyékod
A választ majd őszintén kutatod
Ma Isten lett az igazi barátod

1998. november 9. Ventura, California, USA

Novemberi éjszakában elrejtőzve
Közel a fákhöz
Bandukolsz a tiszta sötétben
Kristályok vetik ki belőled
A beteg megoldásokat.
Csak az egyszerűségre vágysz
Csillagharmóniára. Holdcsendre.
Csípős, dermedt jégcsapokra
Melyek halk cseppenése figyelmeztet arra,
Hogy messzebbre mentél
És egyre ritkábban nézel vissza.
Hontalan hangtalanságban
Hangtalan hontalanságban
A válaszokat -mint megtört, s elázott őszi levéldarabokat- magad előtt görgeted
Óvatosan félreugrasz
Menekülsz
Valami felé, valami elől.
Megtisztít a séta
Megsimogat a titok
Nem vagy egyedül
Vigyáz rád a szelek mozgatója
A tavasz koreográfusa
S még mindig csörgedezik a lehető legnagyobb ajándékforrás:
Az Élet!

1998. november 9. Ventura, California, USA,

Kitépem a szemeimet
S más érzékeket követve
Hasítok a szélben
Táncol a lábam, kiabálok
S nem szomorúságtól, de mégis sírok
Megállíthatatlanul megyek előre
Szigorú szelídséggel
Örködő örömmel
A foltos, elhidegült
De kivilágított decemberben
Hasítok a szélben
A szembeszélben!
Nem kell félnem!
Van miért élnem!
A szembeszélben!

1998. december 11. Ventura, California, USA

A vérző tenger babérokat dob a partra.

1998. október 24. Ventura, California, USA

KIRÁLY NÉLKÜL

Csilloghat a palástod
Ünnepelhetnek ezrek vagy milliók
Mégiscsak sajnálnom kell tévelygéseid
Hogyan is hihetted el, hogy
Elég a márvány akkor,
Ha szobrot álmodna szellemed?
Elkezdheted. Lefestheted. Ellesheted.
Mégis szögek nélkül elvesztheted, ha
Teremtő nélkül teremt lelked, ha
Szerető nélkül szeret tested. Mert
Istent nem lehet kihagyni a születésből.
A halálból sem.
A köztük lévő gyors pillanatokból sem.
Ásd el haragod, forrassz pecsétet titkaidra
Kezd az utat Betlehembe,
S találj rá a keresztútra!
Csilloghat a palástod
Törékeny lelked kígyók csapdája lett
Ünnepelhetnek ezrek vagy milliók
Mégis mit ér az ember
Ha az egész világot megnyeri,
de lelkében kárt vall?
Mit ér? Mit ért? Miért?
S a végén elfelejtett palástot raknak
Poros papírdobozba. Múzeumot nyitnak.
Összegyűjtött kiszínezett hibákból
S a befejezetlen szobrot csodálják
A bábész műkedvelők
Nem volt emberük, aki segített volna
Nem is akartak meggyógyulni soha
Poros palást marad csak. Király nélkül.

1998. november 3. Ventura, California, USA

A mosószert ingyen adják,
csak a szennyesért kell fizetned.

1998. november 3. Ventura, California, USA

A halál tanít meg igazán élni.

1998. november 9. Ventura, California, USA

Ember nem tud szépet teremteni.

1998. november 9. Ventura, California, USA

Kiváltság az élet, ha megváltásban éled.

1998. november 9. Ventura, California, USA

AZ ANGyalok JÖTTEK EL ÉRTED

Virágok néma sorfalában
Betakarva földi testhalálban
Milyen ablakból nézel most ki?
Hullámszik-e a kristálytenger?

Lassan szöknek ki emlékeid koporsódból
S mellettünk lépdél a virágillat sereg
Mondd, milyen ismerni minden választ
Milyen összekacsintani a többi szenttel?
Milyen jó, hogy te már ott vagy
Megyünk hamar mi is

Hazamentél
Hűséged reménnyé
Harcaid koszorúvá nőttek

1998. november 11. Victorville, California, USA (Kevin Grimm emlékére)

A színes fények
Mindig égnek
A nagy tisztások
Apró forrást rejtenek
A vihar harmóniájában
Az árnyékok harmatjában
Az ígérek egyszerűségében
Áldozatok füstje mögött
Nagy sziklák között
Kicsiny ösvény vezet szentségedbe
Hárfasikoly, egyszerű szavak:
Bejöhetsz bármikor, befogadtalak

1999. január 12. Ventura, California, USA

EGYSOROS

Apróra nőtt óriások

1998. október 22. Ventura, California, USA

Ott van Isten a szélben
Ha értem, és ha nem értem
Betakar majd puhán, szépen
Ha kérem, és ha nem kérem
Tudom, nem kell sosem félnem
Horgonyom a reménységem
Szelídítem szelídségem
Megalázom keménységem
Arra kérem; bennem égjen
Gyöngyházfényű menedékem
Rejtsen jól el – erre kérem
Ma újra, ismét hazatértem.

1998. szeptember 10. New York, J.F. Kennedy Airport, USA

IGAZI KÜLDETÉSBEN

Van mikor
Megtépett, sérült és sértett
Angyalok hordják a sziklákat
Az Ország építéséhez

Nem a sebeik, de a
Hűségük forrasztja össze a téglákat
Könnyeik vigasztalnak
Állhatatosságuk megfeszít
Énekük körtáncba hív

Megperzselve sárkánytűztől
Hősies szerelmektől
Megújulva, megtisztulva
Egyszerűen csak szeretik a Királyt

Kincseket feszítve
Szíveket megmentve
Némán győznek
Először önmagukon
Utána a világon

Megsebzett angyalok
Kincsek nélkül gazdagok

*1999. január 17. Ventura, California, USA
a misszionáriusok tiszteletére*

Oszlopok táncolnak körtáncot kézen fogva
A zajból csendbe menekül az üldözött
Minden perc milliókat ér

Az igazság aranynémasága
Egyszerűséget csókol szívemre
Otthon vagyok
Születésedben. Hangtalanul.
Nagyságodban. Csodálkozva.
Szeretetedben. Megszelídítve
... és valahogy észrevétlenül minden más
eltörpült és korcs lett
Mécseled melegít.
Szégyellem kérdéseim, és minden bukást és elbotlást újra megbánok

Kereszted vaskapukat nyit meg
Csengőd harangként kongat
értékeket e polifon világba
Minden sötétet felülmúlsz
Minden ajtót kinyitnak kulcsaid
Könnyeink összegyűjtöd és
Titkaidba rejtöd fájdalmaink.
Együtt ünneplünk.
Az élettől az Életet!

1998. december 31. New York, USA
St. Thomas Church

Szenteste megkopott égői közt
Elhalványult a Betlehemi Csillag
Új Bábelek épülnek
Babilon köveiből
És rögtön nyílna a tenger,
Ha lenne ki szabadulni vágya

1998. december 31. New York, USA

Messzire menekülünk máglyáinkkal
Hátrahagyva hamu hibáinkat
Gyermeki gyötrelmek gyógyulnak
Reménység révésze ringat révünkbe...
... és újra csak álmodunk;
Kertről, virágról, s észrevétlenül
homlokon csókol az egyszerűség.

1998. december 31. New York, USA

Betűim elsüllyednek a puha papíron
Megtaláltam, mégis kutatom a Titkot
Térképpel kezemben tévelygek vissza
A hideg betlehemi mítoszéjszakába
De miért halk az angyalének?
Miért mennek másfelé a pásztorok?
Apró gyertyáim óriás árnyékában
Katedrálisok ünneplik a semmit.
S az igazi gyermek, már a Golgotára készül.

1998. december 31. New York, USA

Mögöttem a csoda
A védelem, melyet hontalan érez
Hideg, fagyos este, mikor védtelenül
Befogadja a hegyoldali kápolna
Gyertya kandallója.

Hazaérve, a forró pohár égeti és megnyugtatja
Remegő kezeim
Megpihenek a vándorküzdelmekben
Idegenként, de édes tejjel a számban
Minden leegyszerűsödik
Elsimul a harag
Megbékél a hiány
Hátranézek és hálamécsest gyújtok
Nem hagytál el.
Nem adtál fel.
Nem dobtál el.
S csak jószágod tudott összetörni.

*1998. december 31. New York, USA
Éjfél előtt 103 perccel.*

Érkeztem, vagy indultam?
Elbuktam vagy tisztultam?
Nem tudom.
De közelebb kerültem az Istenhez.

*1999. január 2. New York, USA
Metropolitan Museum of Art*

A forma börtönében
A csoda hajnala
Reményt fröcsköl
Kopott palettákból

*1999. január 2. New York, USA
Maximilian Luce: "Morning" című képe margójára*

A nem valós igazivá sorvad
Világít az árnyék
S arcomat mosom a Loire-ban
Szemem ecsetként karcol jeleket
A még üres felületre

*1999. január 2. New York, USA
Vincent Van Gogh vásznai mellé*

Az eszmék mocsarában
Jégkunyhó falára égetve
Bokrok, tövisek és fák
Nőnek a szívedből
S nem óv meg az árnyék a szélről
Csak a virág vigasztal
Védelmet vadul vicsorgó valódra
Hangtalanul
Lehajol a Teremtő és megcsókol.

1999. január 2. New York, USA

Villámlik az álomtitok
Novemberi alkony a csendbe tündököl
Júdások és Tamások
vágynak a nagy kijelentésre:
A kis folyó a nagyba ömlik.

*1999. január 2. New York, USA
Anselm Kiefer vásznai mellé*

Becsukott szemmel festek önarcképet
Mert ismerem azt, amit nem láthatok
S Valakinek formájára teremtetem
S bennem ficáncolnak az angyalok

1999. január 2. New York, USA

Csak szó: Hiányzol

1999. február 9. Ventura, California, USA

A disszonancia kolostorai nem rejtenek emlékeket

1999. február 9. Ventura, California, USA

A MÚZEUMBAN

Átvilágított győzelem
Megsebzett, de szabad remény
Átmosnak a nagy szellemek
S szemeikkel látok én
Szenvedem a sorsuk
Könnyezem kételyük
Nyomdokaik némán nemesítik
Megfertőzött kutató lelkem
Válasz itt sincs, csak
Kérdés és lángolás.
Áldozatokban megélt, s
Elszunnyadt lázadás.
Szentély ez itt.
Az Ember temploma.
Mely fenségesen szegényes tűzzel
Melegíti a Mennybolt Katedrálisait.
Olld le sarudat!
Csodáld a színeket!
Lélegezd a lényeket!
Ünnepeld az életet!

1999. január 2. New York, USA - Metropolitan Museum of Art

Vágy nélküli meztelenségemben
Lábaim fehér nyomokat hagynak
Győzelmekben, bölcsességben megkopottan
Ecsettel vésem hangjaim a parkettába
Szeretek szavakban szárnyalni
Szigeteket szórni szorongó szívekbe
Szunnyadó szégyeneket szétszabdalni
Szalmajászszületésnek szépséget szánni

1999. január 12. Ventura, California, USA

Hegyekről hirdetem hatalmad
Harcaim húsomba haraptak
Hűvös hiányok hitetlenkedtek
Hangtalan hitem határtalanná hamvadt
Hazugság hatásai hidegen hagytak
Hazatérek
Hegyeidre húzódom
Harmatodba hullámozva
Halkan
Hamvasan
Harmóniában
Hadakban hódítottan
Hogy használj
Hogy használódjak
Halálomig.

1999. január 12. Ventura, California, USA

EGYSOROS:

Az eget karcolgatják a csúszómászók.

1999. február 9. Ventura, California, USA

HÁROMSOROSOK

A fogyatékos szerelem segítségért kiált, de
Visszhangzik a gyötrelem,
amint visszaszökik titokban.

1999. február 9. A tengeren is túl ...

Nem tudom, hogy téged szeretlek-e,
Vagy azt szeretem ahogy bánsz velem ...
Vagy ez ugyanaz?

1999. január 22. Ventura, California, USA

A fájdalom, a kudarc
Kézen fogta a megfáradt örömet,
S együtt rejtőztek el a csendben.
A küzdelem a némaság mellé sodródott.
Lassan kezdenek elszáradni,
megfonnyadni az emlékek.
Eláztat az eső, és még mindig megrokkanak,
ha kérnem kell.
Omladozó kolostorok visszhangozzák
az Isteni kegyelem dallamát.
Teljesen elengedve a köteleket,
mégis beléd kapaszkodom Isten,
Mert még mindig nem értem, hogy miért, de
Megtapasztalom, völgyben, elhagyatva,
Szívárvány tetején ünnepelve,
hogy gondozod és véded kerteted.
Minden fényben te csillogsz tüzet titkaimba.
Minden csendben te hordozod meghalt életem.
Minden hamu hőséget rejt.
és én csak csodálkozni merek,
Mert még mindig nem értem, hogy miért,
de megtapasztalom, hogy szeretsz.

1999. január 26. Ventura, California, USA

Lennél e menedékem,
Ha teljesen eláztat az eső
Lennél e menedékem
Ha nem is próbálnék erősnek látszani
Megsimogatnál akkor is,
Ha mocsárba merültem előtted
Lennél e menedékem
Ha siralmas kiszolgáltatottságom
Egyetlen érintésért könyörögne
Megvigasztalsz akkor is, ha majd
Könnyeim ömlenek aszfaltközöny tócsáiba
Lennél e a menedékem,
Akkor, mikor magam elől menekülök ...
talán pont hozzád...

1999. február 8. Ventura, California, USA

Gregorián kiáltások
És József Attila tartja
Párkányaim, az
Ezredforduló kilincisével a kezemben
az életet csodálva
S néha talán benne részt is véve
Szemlélem a pénznélküli gazdagságot
s megértem ismét, hogy
Egyedül az tesz szabaddá, hogy
Szégyenérzet nélkül feltárom magam
Szereteted előtt
Szeretnék forró lenni és meztelen

1999. február 9. Ventura, California, USA

vagy csak érteni vágyom a világot
miközben keresem magam közelségét"
Darabjaimra tördel az ihlet
a vágy szenvedéseinek tarlóin
Szeretnék megolvadni, majd sérült
repedésekbe -mint faggyú- megszilárdulni,
úgy, hogy végleges alakzatomból
nem vágnék kitörni soha többé

1999. február 9. Ventura, California, USA

A nagyság eltörpül,
a szükség és a vágy keveredik
harcol az önző és a szelíd
Kételyeid darabjaira törik szét a szivárványt
És az első kérdés erejével
tombol benned a "Miért?"
És mögötted,
ledöntött oltárok árnyékában
újra életre kelt áldozatok marnak beléd
És most nagyon távoli még a szó is,
kegyelem, reménység, bizalom.
A Menny másik oldalán azonban
milliók szorgoskodnak azért,
hogy holnap,
valamilyen apró ragyogásból,
emberi és Isteni érintésből, egy
ottfelejtett ajándékból megértsd;
Semmit nem tudsz tenni,
semmi nem történhet veled,
ami miatt kevésbé szeretne téged az Isten.

1999. február 15. Ventura, California, USA

Nagyon fekete nap és könnyes beszélgetés

LUKÁCS 15:20

Most, hogy megint a sivatag felé vezetsz,
megkóstolnám újra a mannát, melyet
a törődés bizalmával gyűjtenék vándortarisznyámba,
ha nem félnék annyira a sötét, hideg éjszakától.
Tudom - csak bíznom kell.
Nincs értelem, nincs ésszerűség, nincs válasz
méltatlan, kimondatlan kérdésekre.
De ma minden látszólag támadja az igazságot,
így hát ismét elmerülök az örökkévaló csodában,
most is -mosléktól bűzösen- kitárt karokkal
könnyek között vár haza Atyám.

1999. február 15. Ventura, California, USA

Szilárd betonban
Forgó örvények közé lépve
Csodálom a jégcsaptitkokat
Befelé sodródok
Fentről melegszen
Bentről didergek
Kintről sérülök
Alulról támadnak
Körülöttem védenek

1999. április 21. Ventura, California, USA

A hullámokról eddig csak az ingadozás a fel és le száralma jutott eszembe. Ma megértettem, hogy mekkora ereje is van a víznek. És azt is tudom, minden hullám különböző, és mindegyik ellentétes irányok ütközésekor válik győztessé vagy legyőzötté. Egy biztos: Óriási erő van a vízben!

*1999. április 21. Ventura, California, USA
A Csendes Óceán partján*

Ecsetvonásaid sírnak
Mögötted senki sem ért meg
Csak bámulnak
Keresik, kutatják koronáid
S ragyogásod árnyékaiban
Hétköznapi bűjnek meg
S nincs beállítva egyetlen óra sem,
Amikor majd megérkezik a megváltó

*1999. április 25. Los Angeles, California, USA
Getty Center*

Nevedet gyertyára írtam
S sírok miközben elég
Csak most értem, hogy elmész
Hogy mennyire is szaladnék feléd

Mozart csak játszik, kegyetlenül, naivan
Egy kopott gramofon szól a sarokban
Miközben alszol, s másról álmodik szíved
Én éjszaka elrabolnálak titokban

Arcodat gyertyára véstem
S gyűlölöm a percet, mely rövidíti életed
Szétfolyik a vágy, a küzdés a remény
És szenvedek, ha kiejtem nevedet

Talán először mondom ki
Most, hogy már nem veszíthetek
Mindig is enyémnek hittelek
Szeretlek és féltve szerettelek

1999. május 11. Ventura, California, USA

Én eljöttem, te már itt voltál
Én vezettem s te már régóta vezettél
Én féltem, te védtél
Én buta voltam, te gyöngéd és türelmes
Öleléseid csenddel simogat
Békesség harmatába süllyed zaklatottságom
Hozzámhajolsz. Fejemet állandóan teszem.
Biztonságos vállaidon nyugszik meg kezem
Megpecsételtük e pillanatot
Nem beszélünk, mégis most mindent értünk
Teremtő ujjaid hajamba túrod
Megcsillan az éjszakai fényben minden
Egyes tövis nyoma.
De fájdalomaid szálkái már sehol
Gyötrelmeid gerendái porrá,
S emlékké nemesültek
Jelenléted titka számít most egyedül.
Te itt vagy, s engeded, hogy
Megmártózzam jellemedben.
Te hívtál és nem tudtam nem jönni.
Már nem félek. Megmosakodtam,
tisztá és kíváncsi lettem szent lelkem.
Szoríts még jobban magadhoz.
Préseld ki töviseim gyökereit
Súrold le hibáim lehetőségeit
Égesd le emlékeim fullánkrait

Te csak hallgatsz. Már törled is könnyeid,
S most kettőnk arca versenyez
Jótkony kendőnyomatokon.
Együtt állunk fel, huszonegyedik századi keresztúton. Egy más felé ballagva, hiszen
Egy kicsit jobban megint megszerettük egymást.

1999. május 3. Ventura, California, USA

SANTA BARBARA, CALIFORNIA

Mint egy festményen elmosódott foltok
Járkálva karcoljuk a sétány vásznát
Pezseg az élet, éget a Nap
Utat keres a jazz
Meg-meg állunk, s tiszteljük a
Kifejezés szabadságát, s a
Szabadság kifejezését.
Jól érzem magam.
Könyv, ecset, nagybögő, étterem és óceán.
És sok-sok ember.
Különleges, elégedett ihletekkel.

1999. május 15. Santa Barbara, California, USA

Könyvek között kávéházban
Sírva dalol kék ruhában
A fekete énekes lány

Hova tűnik a szerelem
Ha elhagyja a kék szívem
Merre vándorol, hol van otthona?

Belőlem származik?
Én szültem meg?
Vagy csak én is kölcsönkaptam?

Könyvek között hullaházban
Bús fekete táncruhában
Eltűnnek a kérdéseim

1999. május 15. Santa Barbara, California, USA
Borders Bookstore

Szellem szarvasok szaladnak
Mámorosan misztikus mezőkön
Átlépik a sötétséget
Suhannak a bokrok között
Nem érintkeznek a világgal
Csak így tudnak fehérek maradni

1999. május 15. Santa Barbara, California, USA
Paul Caponigro: Country Wicklow c. fotója ihlette

ARANYHAJÓ

Félig elhagyott, s félig szeretett barátokért
Csendben érkezik az aranyhajó.
Némán összegyűjti egyenként, gondosan őket
Hiszen kell a Mennyben az ölelni való.

A Kristály tengeren, könnycsepphabok között
Angyali kísérettel elfelejtve mindent mi mulandó
Félig megfagyott, s rosszul szeretet barátokért
Befűtve és megbecsülve érkezik az aranyhajó

1999. május 23. Ventura, California, USA

A SZÁNDÉK SORSA

Az első elmosta
Az alkony elfogta
A szikla eldobta
A tenger elkapta

A csend meghallgatta
A hegy megforgatta
A kéz simogatta
Barát megtagadta

1999. május 23. Ventura, California, USA

Reménykedve és titokba csomagolva
Minden nap újra feltámadva
Hazugnak és vádlónak ellenállva
Küzdök az életemért

Remegve és óvatosan beburkolózva
Minden nap újra megbocsátva
Kövektől és átkoktól eltalálva
Küzdök a színeimért

Gyűlölve és kiszolgáltatottságban
Minden nap aljas háborúban
Győztesen de mégis lerombolva
Megtaláltam a jellemem

Megpihenve, békésen az éjszakába
Minden sértést, bántást feláldozva
Gyámoltalanul, gyöngéden kopogtatva
Megtaláltam az ajtót

1999. május 23. Ventura, California, USA

A 148. ZSOLTÁRBÓL HIÁNYZÓ VERSEK

A gyávák és a harcosok
Gyümölcsfák és cédrusok
Megtörték és konokok
A tiszták és a hazugok

Mind-mind keresik a hegyet, vagy a sírhalált,
A megfelelő felajánlást az áldozati oltárhoz
S méltóságteljesen emelkedik a füst
Mégis van amit visszautasít a Teremtő

Mert nem ugyanaz feladni vagy eladni
Megbecsülni vagy lebecsülni

De leginkább nem ugyanaz
Szeretni vagy szeretni

1999. május 26. Ventura, California, USA

Birtokolni vágyom
A mélységet a csendet
A szellemed a tested
Szorítanám a kezéd
De tragédiát rejtegetsz
Tudom, hogy készülsz elmenni

Emléktengerre vágyik
Vitorlád
Megvakultam, s könyörgök
Új sebekért, s cserébe
Megkapom a
Mélységet, s a csendet.

1999. június 2. Ventura, California, USA

Égek és fázom
Büszkeségem megalázom
A zenedobozban halkán megakad
A szögmuzsika
Az eső próbál vigasztalni
Szeretetem sérült, de most
Ne érh hozzám, mert kiáltok

Víztócsa árnyékában
Kandeláber kódében
Elkapart emlékhomályban
Eszmélek
S megértem a kiszolgáltatott
Vérrel mosott
Szenvedő szeretetet

Vigyázz rám
Mert észrevétlenül fogok elmenni
Nyomok nélkül
Az ég felé

De ne félj!
Visszajövök.
Betakarlak. Átölellek.
S némán szeretjük
Halálból életre egymást

1999. június 13. Ventura, California, USA
Oscar Wilde noteszébe

Titkunkat nevelve
Árnyékod ölelve
Szilánkra tördelve
Teszem a melledre

Szavakat hazudok
Lelkemben durvulok
Áradért alkuszok
Érzem, hogy porladok

Menekülök
Melléd ülök
Elszédülök
Embert ölök

Hagyj el!
Megérdemlem.
Végül is, csak szeretni akartalak.

1999. június 13. Ventura, California, USA
Oscar Wilde noteszébe-2

Kínokkal kergetőzőm
Könnyeket ünneplek
Ne várj magyarázatot
Rajongok az életért
S így minden cellarácsból
Újra feltámadok

*1999. június 13. Ventura, California, USA
Oscar Wilde noteszébe-3*

Vésők, kalapácsok
Szögütések a némaságban
Virágok vergődnek
Végtelen vérmagányban
Pilátusok pusztítanak
Monoton zakatolással
Fiatal fiúkat furulyákkal

*1999. június 13. Ventura, California, USA
Oscar Wilde noteszébe-4*

Minden szó megéget
Minden csonka definícióm
Bilincsben tart téged

Minden csend
Zenét rejt

Kertem virágokat keres
Palántáim falánkul
Hőséget emésztene

Hullámsziget palástjában
Kolduskirály ruhájában
Angyalszárnyak körtáncában
Örökélő pillanatban

Forrassz szívedre!

1999. június 16. Ventura, California, USA

TÁJKÉP

Egy óriási seprű
Karcolja a nyarat
A meg nem írt versek
Palántái közt

Rügyezik a mélység
Kong a létra
Mely magasba vezetne
Felhők mögé, esőcseppek belsejébe

Emlékek körtáncába merül
A vágy az álom
Szerelem születik

Feloldódik titokban
Ibolyaszín illatokban
Levendula fénybokrokban

Szavak versengenek pompádért
Némán epekednek csodákért

Ismeretlenül ismerlek
Szeretet nélkül szeretlek

1999. június 16. Ventura, California, USA

A tánc gyönyörű, de vérzik a lábam.
Nyomaim eltűnnek a levegőben.
Ne keresd!
Minden fájdalom meg lett bocsátva.

1999. június 5. Santa Barbara, California, USA

HONTALANUL

Hontalanul

- várva, hogy mikor fogy el tollamból a tinta

Hangtalanul

- hallva ahogy hóesésben elpusztul a szikra

Kereslek

Nyomtalanul

- futva aranyló süppedő homokban a Napba

Céltalanul

- felhörpintve habjait a megszilárdult dalnak

Megtalálalak

Hontalanul mégis otthon

Hangtalanul de üvöltve

Nyomtalanul lábnyomodban

Céltalanul elhagyatva

Hámozom a szóról a játékot s a mocskot

Próbálom kiégetni fák közül a bokrot

Megszeretlek.

1999. június 16. Ventura, California, USA

AMIKOR

Amikor köd takarja a várost

Amikor megremeg a gyertyafény

Amikor fájdalom vajúdik ajkadon

Amikor így kezdődnek a vallomások:

„Hát persze...”

Kérdemelhettelen szeretet nemesíti a csendet

Megmagyarázhatatlan törődés takarja a sebed

1999. június 18. Ventura, California, USA

TEGNAP – MA

Ma láttam a táncot
Tegnap hallottam a hegyet
Ma sírtam a fákkal
Tegnap elbújtam a ködben
Ma megnyugodtam csenedben
Tegnap átkeltem a folyamon
Ma kegyelemért kiáltok
Tegnap hullámokat szelídítettek könnyeim
Ma elfogadom válaszaid
Tegnap fájt a józanság
Ma körtáncaim könnyörögtek
Tegnap megint mintha féltem volna
Ma megvigasztaltál
Tegnap nem volt „talán” csak „igen”
Ma nem volt „nem” csak „nincs”
Tegnap kalapáltak ujjaim
Ma szálkáim tettek nemessé
Tegnap velem voltál.
Ma is.

1999. június 30. Ventura, California, USA

LEFESTENÉLEK

Lefesténélek, de nincs olyan szín
Kifaragnálak, de eltörne a vésőm
Eltáncolnának, de vérezne a lábam
Elmondanálak, de hazudnának a szavak

Ködbe, márványba, hangforrásba rejtőztél
S engem csak lépteim kopogása kísér koporsómba
Így üres a vásznam, durva köveim
Megkonduló némaságom félretaszítva
Egyetlen esélyem maradt: megérinthetlek.

1999. június 30. Ventura, California, USA

NEM TUDOK ELBÚJNI

Nem tudok elbújni
Átszúrja szent csened
Az ereimben hömpölygő vér zúgása

Virágszirmokat facsarnak ujjaim
Köszönök a százlábúnak
Nem tudok elbújni

Magas, öreg fenyők közé rejtőzöm
Hozzámhajol a forrás
Nem tudok elbújni

1999. június 30. Ventura, California, USA

A soha meg nem történt
Visszatérő álmom
Felébredtem egyszer
Örök csendhalálból

Belopom a hajnalba
Titkon beleszórom
Kitépem a rossz hajtást
Gondosan kigyomlálom

Rügyet bont a nemes
Hát valósággá váltom
Kidobom az útra
Rátapad a lábom

S elkezdődhet végre
Meg nem értett álmom

1999. július 10. Ventura, California, USA

TÉSZTASZIKLA

tésztaszikla
könyvem nyitva
üzenete
megcsonkítva

tésztaszikla
lett a fegyver
nem tud győzni
félelemmel

tésztaszikla
fáradt lábam
futni vágya
igazságban

tésztaszikla
Napra téve
szilárd lesz majd
de megégve

1999. július 12. Ventura, California, USA

Ma újra megéltem,
Hogy gonosz kezemben
Amorf pép lett az igaz szó

Ma újra elvesznék
Sírva szétmállanék
Csapdádban te hazug csaló

Ma újra mellém állt
Megölel, megbocsát
A keresztet hordozó

Ma újra meghaltam
Magamnak magamban
Én vagyok a tékozló

1999. július 12. Ventura, California, USA

LÁTOM A SZELET

Könnyel fröcsköl, köpköd a tenger
Sziklába tört reménység
Harmatja simogat
Balzsamhullámok vigasztalnak
Fenséged sikamlík
Zöld moszatok szőttesein

Látom a szelet

*1999. július 13. Ventura, California, USA
Csendes Óceán*

KÉRLEK, SOSE KIABÁLJ RÁM!

Legyőzött Szíria
Kifosztott Babilon
S most úgy tűnik, mintha magad büntetnél

Birodalmak magvait öntözi
Titokzatos alkotásod, melyet időnek nevezünk,
S én naponta elveszek századaiban

Csendből üvöltök
Üvegbe vések
Virágot forrasztok
Hangokat szelídítek

Hosszú, kegyetlen de gyönyörű az út
Te értesz és ismersz engem
Taníts kérlek érteni és ismerni önmagam
Simogatásod sose legyen tompa, él nélküli
Karcoljon! Vérezzek!
Nem baj, ha sírok, csak tudjam
Hasítson fel, hogy szeretsz!

De kérlek sose kiabálj rám!
Suttogd, hogy tetszem neked, s
Hogy örülsz, hogy még itt vagyok
De kérlek, sose kiabálj rám!

1999. július 25. Ventura, California, USA

NÉLKÜLED – MIATTAD – CSAK VELED

Nélküled
táncolok a sivatagban
Miattad
kitakarítom a világot
Csak veled

Nélküled
kartondobozokat hasítok
Miattad
habbal festek örök ígéreteket
Csak veled

Nélküled
mélységekben bukdácsolok
Miattad
csendekben ünnepelek
Csak veled

1999. augusztus 5. Ventura, California, USA

MÉG?

Félsz még? Égsz még?
Élsz még? Kérsz még?

1999. július 13. Ventura, California, USA

CSAK ÉN

Ma este
Délután és alkony között
Úgy, hogy senki nem vette észre
- csak én -
Belopódzott az ősz az augusztusba

Nyomtalanul, zajtalanul
Szellőbe öltözve, színek nélkül
Nem látta senki
Csak én

Nem félelmetes és nem szomorú
Nem halál és koszorú
Nem béke, nem háború
Nem hallja még senki
Csak én

De itt van. Tudom. Hamuba markolunk,
S vihart szórunk, s szögeket
Dallamot és szöveget
Frissen feszített vászra
Erdőkre és tavakra

Megfestem, hullámokba faragom
Hogy ne fázzon, a pokrócomba takarom
Megszerzem, de elhagyom
Nem találja meg senki
Elrejttem. Megszelídíttem.
S ha elmegy majd egy titkos reggelen
Senki nem fog sírni tán,
Csak én.

1999. augusztus 5. Ventura, California, USA

CSENDES ÓCEÁN

A köveken ablakot tör a fény
Vulkánok dörmögnek alattam
Lábam homokhoz tapad
Szükségtelen fájdalomtól búcsúzom.

Simogat a szél.
Fáznom kéne,
De ismeretlen karok ölelnek meleget rám
Betakar az Isten
S egy öntelt veréb, oldalba bökve így szól:
„Na ügye, hogy megmondtam..”

1999. augusztus 8. Ventura Harbor, California, USA

A TÓNÁL

A tónál, ahol madarak gyülekeznek
A tónál, ahol megnyúlnak az árnyékok
A tónál, ahol minden szárnycsapás harc
Ott a hazám

A tónál, ahol nappal is árnyak járnak
A tónál, honnan hiányzik a zaj
A tónál, ahol kidőlt fák őrzik a csodát
Ott megtalálász

1999. augusztus 8. Ventura, California, USA

ELSŐ KARÁCSONY

Ma valami különleges füst száll a rőzséből
Ma az alkony titkot rejteget
Ma forrong a jég és megfagy a tűz

Ma be fog teljesülni az ígéret
Ma szétszakad a Menny, lezuhan a kincs
Ma sebet kap a bűn, és van lesz a nincs
Ma zenét nemz a csend

Ma elnémul a tó, megnyílik a könyv
Ma megszűnik a láz, megszületik a könny

Ma felborul a ritmus, megremeg a hegy

Ma elnémul a szó
Ma nem hullik a hó
Ma eltörnek a rácsok
Ma jászolsírnál állok

Ítéletben, vádak között
Eltűnnek az átkok
Szögek között szalmaszíkla
Új életet látok.

1999. december 2. Miskolc

Vidám könyörgés
Mosolygó keserűség
Megnyert veszteség

Legyőzötten nevetve
Kifáradtan beengedve
Közeleg a Karácsony

1999. december 12. Miskolc

Szeress, hogy megtanulj szeretni,
Élj, hogy megtanulj élni

1999. december 15. Miskolc

nem panaszkodom, nincs bennem vád
gyengeségemmel kell, hogy dicsekedjek
tudom, tudnom kell
szenvetéssel szeretsz,
tővisekkel tisztelsz
sebeimbe szaggatnak szögeid
még könnyeim is átszúrtad
mégis megszülettem, mégis élek
nem panaszkodom, nincs bennem vád

1999. december 23. Miskolc

nincs módszer
csak bánásmód

1999. december 10. Miskolc

FEL KELL, HOGY FEDEZZELEK

Fel kell, hogy fedezzelek
Meg kell, hogy szeresselek
Lesz majd, hogy megsebezlek
Megtalálasz, miközben megkereslek

Semmit sem én tettem, minden csak történt
Győztessé válhattam, miközben legyőztél
Hallasz, pedig csak üvöltve suttoztam
Élek, s e kalandban teljesen elkoptam.

1999. december 30. Miskolc

MEGÉRKEZEM A HEGYHEZ

Szólsz, de nem értem
Elmellőz a tudás
Megszilárdulnak magyarázataim
Csalódok, csalódást okozok
De megérkezem a hegyhez.

A barlang lesz a fény
A vihar maga a mozgás
A hiány a teljesség
A titok a kérdés
És megérkezem a hegyhez.

1999. december 30. Miskolc

MENNI KELL!

Menni kell!
Helyet kell találnom!
De miért e vágy,
e kifaragott törvény
A készülődés.
S közben
tegnappá olvad a ma

A fények az árnyak
A partok az ágak
A bizonytalan csoda
El kell jutnom oda

Remegek és sírok
Gyászlevelet írok
Mennem kell!
A kicsi életem
nagygyá nemesíteni
A nagy életem
titkait felkeresni

1999. december 30. Miskolc

MÁTÉ 5:29-30

A bűn nem nagy színházterem,
Hanem kicsiny, sötét szoba.

Ha valami a gonosz felé csal
Némán botlasz meg.
Abban a pillanatban hallgatnak a trombiták.
Édes dühöngését, kéjfájdalmait,
Átszúrt szenvedéseid, leleplezett haszontalanságát
Dobd el magadtól. Küldd el!
Még akkor is, ha megsebez, s kitépi húsodat.
Többet ér a tisztaságod.

2000. január 9. Miskolc

Tűzbe vetem szándálomat
Leveszem a kabátom, a sálam
Szétosztom ingeim
S meztelenül keresem a
Földbehullt, pusztulásra rendelt,
s meghalni készülő mag titkát.

Megtagadva, töviskoszorúval
Megalázva, erőtlennül,
Vérrelfröcskölve kutatom az egyszerű igazságot
A némát, az érinthetlent, a szentet.
Letépett álarcok máglyatüzében
Egyetlen áldozat füstje száll;

Elérhető lettem,
Öltöztess palástodba Koldus Isten!

2000. január 9. Miskolc

BUGYUTA DALOCSKA A BÖLCSESSÉGRŐL

Te vagy a bölcs Istenem
Én nem értek semmit sem
Kutatom a titkokat
Elhordom a halmokat
De újabb hegyek születnek
Ezt nevezik életnek

2000. január 31. Miskolc

HIÁNYZIK

Hiányzik a tollam
Pedig halálomig fogtam
Hiányzik az Isten
Pedig szüntelenül hittem
Hiányzik a párna
Csendet szült a lárma
Trombitákat fújtam
De hiányzott a dallam

2000. január 31. Miskolc

Júdásom taszít korhadt, szálkavérző keresztre
Szétfagyva és megalázva csendben átszegezve
Júdásom egy gomb, egy szó, egy vágy, egy kép
Mielőtt megkoronáz, gondosan széjjeltép

2000. január 31. Miskolc

MERJEK-E?

Merjek-e igazi lenni
Olyan földön, ahol mindenki gyáva
Merjek-e dalolni a jóról
Ahol mindenki sérült és árva
Merjek-e meríteni a vízből
Melyet mindenki naponta piszkít
Merjek-e álmodni és hinni
Ahol béna kéz néma száját tisztít

Merjek-e létezni a cselekvő történésben
Merjek-e cselekedni a történő létben
Merjek-e történni a létező cselekvésben
Mindent vállalok; főnévből igévé sorvadok

2000. február 1. Miskolc
Szabó István a „Napfény íze” című filmjének megtekintése után

A lapokról most nem a félelem,
nem is a féltés
Nem is a forróság,
és nem a sebet hagyó sértés
Csak a gyöngédséged sugárzik.
Nem a szögek, s nem a kereszt,
Nem.
Csak annyi, hogy szeretsz.
Csak annyi, hogy szeretsz.

2000. január 10. Miskolc

A szerző utószava:

Van, amikor a leghatalmasabb sziklák is némák maradnak, az óceánok is elcsendesednek, s van, hogy az apró kavicsok sikoltanak és üvöltenek.

A hangerejük nem azonos a tényleges erejükkel.

Titkot rejtenek.

Kérdéseket, válaszokat, örömeiket és fájdalmakat, csodákat, imákat, veszteségeket és győzelmeket.

Reményt és túlélést. Az Életet.

Annak teljességében és gyönyörűségében.

A feltámasztott, megújított,
sziklasírból előhívott életet,
amelyről másoknak kell majd
leoldani a gyolcsokat.

A szerző személyes köszönetei:

Az élő és mindenható Jézus Krisztusnak a válaszáért:
"Én sem ítélek el téged, MENJ EL, és mostantól fogva többé ne vétkezz!"
(János 8:11)

Köszönöm mentor nyúl a hűséges szereteted.
Te jobban hiszel ezekben a sorokban, mint én magam. Köszönöm.
Tartsd meg a szövetséget!

Erikának a New York-i napokat és az önzetlen támogatást.

Nagyi, Apa, Anya, Gábor, Anikó, Katus, Dávid, Bence, Dani, Levente a mindig elengedő és visszafogadó, szerető családjáért.

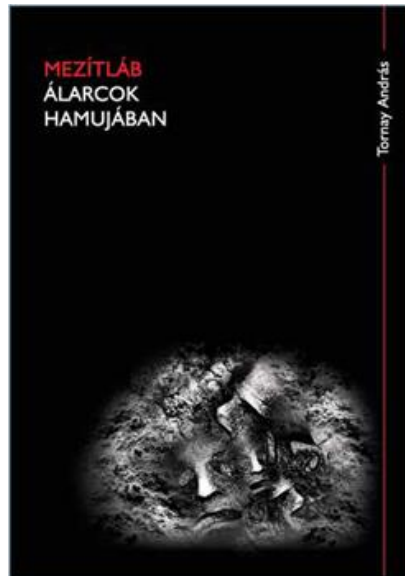
Jayne, Alessia, Judy, Wini, Teresa, Ellen és Jim, Michael,
Wally, Leen és Ria, Kevin, Laurie, Andrea, Ócsi,
István és Géza, Laci, Hemű, Detty, Erika,
József Attila és a Csendes Óceán a barátságokért.

Kapcsolat

E-mail: andrastrust@yahoo.com

ISBN 963 640 389 9

Borító: Zimonyi Géza és Madarász István - RubberBoots
Fénykép: Tornay András
© Tornay András, 2000

TORNAY ANDRÁS Mezítláb álarcok hamujában

Tornay András versei
(2000-2003)

*Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait,
hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek,
s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.*

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Ebben a könyvben található soraim egy Istent kereső ember tiszta, őszinte szándékkal feltett kérdéseiből és tapasztalataiból születtek. Nem a jövőre és nem a múltra vonatkozóan. Nem a bölcsességért, hanem az egyszerűségért. Nem a tényekért, hanem a hitért. Nem az elméletért, hanem a gyakorlatért. Nem azért, hogy komoly felnőtt legyek, hanem hogy gondtalan, játékos gyermek. Nem új harcokért, hanem a békességért. Nem csak magamért, hanem érted is.

Utálom, hogy többször menekülök, mintsem megérkeznék. Tudom, hiszem, érzem, hogy változni és változtatni kell! Igenis vannak álarcok, amelyeket el kell égetnünk. S újjá kell születnünk, még akkor is, ha égeti lábunkat az imént letépett, elégetett, de még porladó maszkjaink lappangó forrongása.

Ez egy utazás, amely még nem ért – nem érhetett – véget. Sok halál és sok születés jellemzi, s egy szinte már rituálisan ismétlődő, fájdalmas, de felszabadító alkalom: az álarcok megsemmisítése.

Tornay András
2003. március

KERÍTÉS

véded a valamit
ahová nincs is bejárat
a szemetes utcáról
a piros bársonyfotelbe menekülsz
vállfára téve az ürességet
túl közel a valósághoz
szabad sírni
szabad örülni is
érdemes volt itt lenni
nyomot hagytál

Nyelvemen csend lakik
Szavaim csak sóhajok
Döntöttem: néma maradok
Döntöttem: ismét meghalok

2000. (Jan Beutener képei alapján Stedelijk Museum, Amsterdam)

Szavaid igazsága túl fényes
gyógyításod érintése túl szent
bölcsséged tisztasága túl hatalmas
egyedül erőtlenséged értem

2000.

FÁJDALOM

Hatalmas fájdalmam magára maradt,
mint ahogy beesteledve magányossá
némul a zajos játszótér

2000.

Feküdj mellém, mintha beteg lennék
Ápolj csak azzal, hogy itt vagy
Fejtsük meg a sötétséget
Hangtalanul nézzük a semmit
Simogasd meg verejtékes homlokom
Raboljuk ki a csendet
Ne szólj - így nagyobb a zsákmány
Ma megérintjük a csillagokat
Érdes bőrünk visítva karcol:
segélykiáltás, lavinakönyörgés

2000.

Magunkra dobáljuk,
s azt hisszük, az égből jön a büntetés
Felfelé köpködve
hullik ránk az ocsmányság
s nem vesszük észre a gyümölcsfák titkát
a vörösben táncoló öregedést
a reszketést, mely mellettünk sikolt
Pedig megvan a megoldás
Nincs meg a véletlen
Itt hagytam árnyékom
Örökre elmentem
Talán már utoljára
mindent újra kezdtem
2000.

meztelen vagyok
meztelenebb, mint egy csontváz
beteg, sérült madár
akit megmérgezték a száanalomból
odadobott morzsák

csendben vagyok
csendesebb, mint maga a némaság
kegyelmedbe, bocsánatodba menekülök
a tüskezajban átszűrt
megfeszített szeretet árnyékába

világtalan vagyok
világtalanabb, mint az űrben
szüntelenül vergődő porszemek
hontalanul vágyom megérkezni
2000.

GALAMB IMA

engedjétek a kicsit a nagyok közé
engedjétek hogy megossza kincseit
adjatok neki is búzaszemet
engedjétek hogy kapjon, hogy lemondjon
engedjétek szárnyalni mielőtt lelövitek
2000.

Bocsáss meg.
Szeretni a legnehezebb.
2000.

FORGÓSZÉLBEN PRÓBÁLTAM ÁLLNI

(részletek a magamra maradt párbeszédéből József Attilával)

Az Isteni szikra szívembe írta, fülembe súgta
Szenvedjem meg újra, arannyal befűjva,
Szórjam szét az útra
Hagy álljon fényesen a meggyalázott urna
Éljen újból közöttünk a meggyilkolt Attila

András: A megnyugvás emléke sikolt
S beleremeg a hangos csend
Nem vagy itt, de mégis látlak
Ismét eggyé lett a lent és fent

András: A szerelemben nem lehet részt venni
Csak feláldozódni és némán belehalni
Felülről tapsikolni
Fellángolni
Elhamvadni

András: Minden zaj mögé
Csendet álmodok
Kegyetlen felnőttvilágból
Egy gyermekbe zuhanok
S elbújva játszom olyan játékokat
Ahol nincsenek vesztesek
Ahol senkit nem bántanak

Önmagam ringatom bölcsőmben
Nincs olyan kéz, mely ismerné azt
A lengést, amelyre vágynék
Elhittem, hogy nincs is rossz.

András: Tévedésem nem hagy aludni,
Igenis van gonosz
Igenis le lehet győzni
Ennyit akartam csak mondani!

Minden hiányt éberem őrzök
Nincs ki már szeretne
Nincs ki édes teát főzne
S kötést rakna sebemre

András: Emberi bölcselkedésünk
Nem lehet azonos az Isteni igazsággal
Természetszerű, hogy nem,
Vagy csak félre, esetleg félve értjük.

András: Feladtad a reményt, hogy küzdj
Beleszerettél szennyedbe
Már nem harcolsz, nincs mi lelkesítsen
Álmaid táplálod emlékbe temetve

András: Békét kötni a szegénységgel
Csak az tud,
Akit nem irigyeltek a koldusok.

András: Nyugodj meg testvér.
Van bűn, melyben minden élő vétkes
Az első szívveréstől cipeljük koporsóját
A lehetőségnek, hogy romboljuk, mi ékes.

András: S a gyásszal, s veszteséggel
Nem tudtunk még bánni
Nem értettük hogyan is kell
Az életnek szolgálni.

András: Nagyon érdekes,
hogymennyire foglalkoztat
Attila, a bűn kérdése.
Talán érteni akarod
Büntetésnek vélt ajándékaid
Bár szögekkel és megdobálva,
De élsz, s megjáród a Himaláját.

Kegyelem nélkül lehetetlen érteni a bűnt
De mégis foglalkoztat
Megriaszt, s acél harangot kongat
Ártatlannak hitt vádjaid felett.

Egyszer megérted majd szenvedésed okát
S mosolyra fakaszt mindaz az égből
Ami a földön csak bánt és csak gyaláz

András: Kitartok melletted
Nem leszek buta
Parázsba majd lángot lopok
Ha elfogyott a gyufa

András: Az ember, ha a halhatatlanba hatol
Csak pusztít, s házat hiába épít, vakol
Minden megszűnik, mert nem lehet
Rácsba zárni felhőket és harmatot

András: Elmegyek oda, ahol majd meghalok
S ismerősként köszöntenek
Reményvesztett angyalok

A növény mozog
Az állat pusztul
A vihar játszik
Embernek nincs itt helye

Mégis kihűlt és árván hagyott
Aki adott és elvett
S végül teljesen meglopott

András: A szeretetben nincs félelem
Így hát csak rímekbe rendezem
Sikertelen küzdelmem
Életem és életem között.

András: Mekkora kiábrándultság
Szül ekkora borzalmat
Rózsaszín gázkamrákat
És ördögoltárokat

András: Biztos, hogy ki akarok törni
De tanulnom kell álmodni
És tanulnom kell ölni

András: Örült világ
Örült élete
Örült halálba vezet

András: Teljesen elhidegültem
S nincs takaróm
Ami fel tudna melegíteni
Magam dobtam hamuba
Az előbb...

András: Annyit érünk,
Ameddig elérünk.
Annyi az értékünk,
Amennyire szeretünk.

András: Meg kell sérülni,
Hogy megismerd a fájdalmat.
Mindenütt sajog;
Egyedül vagyok.

András: Miért átkozódsz más torkára
Ha benned rothad bűnöd
Miért a vádlás a tüske
A gyűlöletnek befelé száll füstje.

András: Az ember
Isten nélkül
Is csak szeretni vágyik

A felelősséget félretoltam
Így elrejtőzök kiskunyhómban
Várom hogy rámnyisson
és megleljen az Isten
S örök fagyhalálból végleg felmelegítsen

András: Azt hitted a halál majd megpihentet
De ez a menhely már nem ismeri majd
A hideget, ami elől menekülsz
S hamarosan vágyini fogod a szellőt,
A semmit,
A mindent!

András: Van-e nemes halál
Mit emberkéz darál
Mégkövesedett szívből
Elázott péppé
Titokból titokba
Csonkult és torz fél egésszé!

András: Gyásztól a vágyig
Sírtól az ágyig
Halálból szerelembe
Csalódásból kegyelembe

András: A háború - akár benned akár velünk - ronda
Eltorzult hazugságok
gyomként csokorba fonva
A pusztítás - miattunk vagy tőlünk - gonosz
Mindig gonosz, nagyon gonosz!

András: Micsoda feltétel
Micsoda kiáltás
Mögöttem a pokol
A visszapattant vádlás

Micsoda mérce
Feloldozott gátlás
Bekerített forrás
Lehorgonyzott áldás

András: Törődik és megvéd és harcol érted
Hűen fogja kezedet, megkarcolja kereted
Viseli a keresztet

András: Magam mászom oltárodra
Kételyeim lerombolva
Lehámozva vágyaim, szerelmeim
Eléd kúszom; ölj meg megint

András: Nincs hova kapaszkodni József Attila
Lekésted a poklot
S úgy hiszed az angyalvilág
Nem terád lett szabva

András: Sajnálát nélküli gyászt kaptál, testvér
Hiába kiabálsz, üvöltő hangod
Vattakarcolatba téved
Nem halljuk, nem tudjuk
De hisszük, hogy már érted!

András: Harminckét éves vagyok én
Szivacs szívem nem lett kemény
Élek.
Félek.

És feláldozom én vakon
Amit vettem most adom
Voltam.
Holtan.

András: És rám köszönnek megint,
A többször megírt motívumok.

András: Mint aki orvosért vágat vad utakon
S zenét csiszolnak a kerekek a sárban
Úgy rettegek egy emlékért
Szétszabdalt, szerető magányban

András: Benned él a vadon
A küzdés és a vihar
A lelked néha mégis
Szikár falat kapar

András: Saját szerelmed tett nyomorékká
Magad pusztítod magadat
Minden barát elhagyott már
És mestered az akarat
Nem törhet szét falakat
Mindenen már érclakat
Áshatod a sírodat

András: Nem ment meg, aki már nincs itt
Nem véd meg, aki még nem jött el
A jelenben van a titokzatos válasz
S hogy még élsz, tudd, ez a jel!

Ragyogva. Gagyogva.
Bűntelen. Meztelen.

András: Fegyvert ragadni gyengeség
A sivatagban is rejtőzik eleség
Akárhogy is megaláz az ellenség
Háborúzni kérem szépen ne tessék!

András: Csak játékból írtad
Mégis vádol körtáncod
Mosolyod üvöltést takar
Szánalmas e kudarcod.
Itt vagy felejtve
Frissen elfelejtve

András: Tudtad? Vagy csak féltél tőle? Hagytad? Titkod. Titkok őre.
Öltél? Éltél? Fáztál? Égtél? Hittél? Kértél?

András: Ember vagy és nevetséges
Fájó örömök között szeretetre éhes.

András: Talán eltűnök hirtelen
Talán kísérték évekig
Talán itt állok kincstelen
Talán én vagyok a hetedik

Talán túl hamar felnőttem
Talán túl sokat akartam
Talán túl mélyen szerettem
Talán csak sebeim vakartam

Egyedül maradtam

András: Tartozni vágytam közétek
Kezeket nyújtottam felétek
Töviskés belém mart tömérdek
Válasz nélküli kísértet miérték

András: Beengedtek a világba
Besunnyogtam - hiába
Kincseim már elszórva
Gyűjteményem felszúrva

Bámuljátok nyomoromat
Elmellőztem megváltómat
Csak Júdasokat találtam
Aranyszélű palástokban

András: E sivár, síró forgószelemben
Mindvégig simogatott az Isten
Mégis minden gyöngédséget
Fekete rút átoknak hittem

András: Anyád várt. Egészben.
S te csonkán érkezel?
Mit üzensz a világnak?
És mit tanácsolsz nekem?

2000.

Csendes köszöntés
áhítatot és könnyeket nemz és mi
angyalnyomokat követve indulunk
nevetve vagy megszenvedve érkezünk
hidegbe vagy nagy melegbe
titkos hang hív Betlehembe

Titkos hang hív Betlehembe
Király bújt a kisgyermekbe
Értem
Nem értem.

2001.

Csatornacsonkok csurrannak
csöndbe csépett
csodákra
csúszós csigacsíkokon
csikorog a csillag csillogás
csendesedik a csorda
csillapodik a csörtetés
csontokat cseréltem csillagcsodákra

2001.

Bocsáss meg Istenem
könnyeket görgetek eléd-
az éjjel belém mart a gondolat
nem tudott felnőni gyermeked
apró kis trükkjeiben
komoly bújócskákban
meg nem festett képei közt megrekedt

nem tud ölelni - inkább ölelésre vágyik
védeni erőtlen - most is védelemre vágyik
nem teremtett otthont - puha ágyra vágyik
oltalomért böjtöl - szeretetre vágyik

Bocsáss meg Istenem
Nem tudom uralmam alá hajtani Földedet
Bocsáss meg
nem is akarom ...

2001.

Az igazi szeretetnek
nincs neve csak könnyei
nincs szájalma csak ereje
nincs eleje, nincs vége
Mégis megvetik,
magányos és szenvedő

Éjszakai szél bünteti a fákat
Nincs - nem is lehet - menedékük
Nem bújhatnak el
Társuk csak a hold, és a csillagok
Titkaikban jelen vannak,
néma vigaszuk
szép lassan ideér a távolból

2001.

HANGOS CSEND

Félek.
Ijesztő ez a hangos csend.
Válasz nélküli
megtépázott, agyonharcolt,
kiabáló, elfelejtő
lázado és megpihenő
könyörgő és megdöbbentő
hangos csend.
Ijesztő ez a hangos csend.
Félek.

2001.

AZ ÉLET KÉRDÉSEI

Valahogyan...
minden visszafelé halad...
Volt, amikor a legnagyobb kérdésekre is
megvoltak a válaszaim
ma már a kérdésekben sem vagyok biztos

Óvatosan lépkedek az éles kavicsok közt
nem tudom mi a szép
és mitől szép a szép

Nem tudom, miben van a kincs, és
érdemes e őrizni, vagy attól értékes, hogy
elérhetetlen, halandó s veszíthető
nem tudom, hogy hol az erő
és milyen mérleg mutatja meg hitelesen

a legnagyobb hullám is elporlad,
ha sziklának ütközik.

2001.

Hosszú ez a nap
Peregnek a harci dobok
Kezed simítása nélkül
Némán elporladok

2001.

Ma reggel meghalt a fenyőfám
Amint a tűlevelek összefolytak a gyertyakönnyekkel
Hirtelen megértettem valami titokzatosat
Az örökkévalóságból

2003.

Kivilágított sötétben
reszketve és félve
Minden kiszolgáltatottság és
kísértő bűn emléke előtör

És csak egyetlen vigasz
gyógyít be mindent ami veled történt
egyetlen simítással eltűnnek majd könnyeid
szétmorzsolódik szégyened
mert átölel Isten, a megértő
-és most valahogy nincs is messze-

Visszanyúl a holnapból
hogyan átsegítsen
és megérintsen a holnapután biztonságával

tegnapi halálod
ma ötvözi
holnapi illattá

*(Összenéztünk. Értettük egymást. Továbbmentem. Sajnálom.
Szerettem volna elveszni a szorításában. Esik az eső. Mindig sírok.
Nem vagyok itt.) 2001.*

Határ nélkül, vágybázárva
Meztelenül némaságba
Felfeszülök, elgyengülök
Egy kis kőre lecsücsülök. Csüccs.

Keresve a miérteket
Eljátszva a szerepeket
Szép álmokat agyonütök
Márványkőre lecsücsülök. Csüccs.

Eltáncolom boldogságom
Boldogtalan táncmagányom
Fájó sebet bekötözök
Sírkövemre lecsücsülök. Csüccs.

2000.

HAGYOM MAGAM

Bánthatsz bátran
Már ismerem a halált
Alázz meg nyugodtan
Gyönyöröd bennem zokog

Hagyom magam

2001.

Feltépem mellemről a bőrt
hogy gyorsabban érhes a szívemig

a sötétben bolyongok
értelem nélküli szavak szurkálnak

mindenem fáj
de leginkább a kérdés: miért csak tudhatom
de érezni nem engeded,
hogy én is számítok egy kicsit
és ebben a koszos percben is
szeretted még gyermeked

2001.

GEORGE WINSTON KONCERTJÉN

Emlékszem a mélységből feltörő gazdagságra

Szavaid feltépik bennem
Saját titkaim

Itt vagy
Hozzám sem érsz. Mégis megérintettél.
És soha nem ér véget találkozásunk.

Emlékek táncolnak ujjaim hegyén
Könnyek dobbannak kézfejem
Zongorámban esik a hó
Zenédnek illata van
Mely szobrot táncol papírvásznakra
És veled milyen jó is
Egyedül lenni

2001.

TALÁLKOZÁS

Itt vagy
Szemben ülsz
Némán integetünk

Valamit elveszítünk
Mégsem fáj. Nem hiányzik.

Merengünk
Jégcsapok kereteiben
Levelek zizzenéseiben
Megtaláltalak. Megtaláltál.

Tengerünk egymásba simul.
Örömet szereztél
Te magad vagy az ajándék
Meztelenül
Álarcaid zsákokban úsznak lefelé a folyón
Nem érhetek mégsem hozzád
Csak bámullak
Mennyire gyönyörű is vagy

Bölcsőben szendergő tisztaság
Szellőben lappangó szelídség
Megbotlik zajunkban
Várnia kell a csendre
S csak akkor szólal meg

Lelkedre suttogja a titkot
Melyet reméltél, de mégsem érzel
Megpihenhetsz. Szeretve vagy.

2001.

Saját haragomat letompítva
Angyalok ellen küzdök
Miért van olyan távol a Menny?
és miért esik Rajtam kívül?
és miért nem találtam rá korábban?

Az életben a legszebb a folytonosság
A halálban is
Ha ezt megtaláltad magadban
Könnyű lesz a ki-be járkálás
Az egyikből a másikba

2001.

Megfejtettelek.
Szótlanul csodállak.
Titkod betakar,
Rám simul békéd
Magammal viszlek
Miközben feléd megyek
Magamban hordozlak
Miközben hozzád tartozom.
Csillagfüggöny
Hópalást
Ma észrevettem,
Hogy megsimogattál

És csak nekem hegedültél
És én csak minden hetedik hangot értettem
De bennem is szólt a dal.
Mégis.
2001.

... és minden megszilárdult
elfojtott és letáncolt tánc
abban a pillanatban felszabadult,
amikor
belém rejtetted szerelmedet
és bizalmatlannak tűnő remegő lábakkal
kezdtém érteni a dalt

izmaim dúdolják melódiáid
és bénán, béklyóim fogságában
kéz a kézben
együtt menekülünk arra a táncparketre,
ahol nincs szükség tapsra,
arra a színpadra, ahol már nem lehet továbbhangolni hangszereinket
csak a kristálytenger mossa majd lábaink
és szárnyak suhannak mindenhol...
És Isten, mintha nagyon halkan
újjá teremtené a világot.
2001.

Emberektől és magamtól is félek
Mindent odaadnék, de mégis csak kérek
2001.

Eltáncolom a válaszokat
meztelenül zsúfolt színpadon
magam mögött hagyva átvérzett gyolcsokat
besurranok az öltözőbe oda ahol a nagy titkok születnek
odabújak melléd és lihegve, vonszolva, füledbe súgom:
„köszönöm, hogy mégsem én lettem a főszereplő”
Te rám mosolyogsz, majd a
kettészakadt függönyre vezet tekinteted
lassan emelkedik.
Mindjárt kezdődik az előadás
A zsoldosok és Pilátusok már
Türelmetlenül toporognak
2001.

ÉLŐ GYÁSZ

- percenként elkorhadok, lassan levedlem kincseim
- nincs elég holdfény vagy napsugár
- fekete nyomot hagynak könnyeim

sikítok, üvöltök, reszketek és félek
betördelt körmökkel faragom a képet

szobrokat képzelek tornyokba
zászlókat ások a homokba

nem tudok, s nincs is miért hazudni
engedtél élni is
és most elengedsz, indulok meghalni

*Érzem.
Az élet megy ki belőlem. Vérzem.
2001.*

Műanyagvilágban
Hamisságok trónja közt
Megreped a függöny
Mégis félsz mögélesni
Pedig ott vagyok
Meztelenül, ártatlanul
Széttépett álarcok hamujában
Feltárt titkaim vérző tövistengerében
S csak egy dologért könyörgöm
Értsd meg, hogy másra soha
Nem lehetek méltó,
Csak arra, hogy szeress engem
2001.

MOST VAGY MEDDIG?

Most hol vagy?
Én kereslek szüntelen
Most kié vagy?
Véreznek sebeim
Most merre jársz?
Ácsolják a keresztem
Most vagy meddig?

2001.

Mit tegyek a levesbe?
Mit tartsak a kezembe?
Merre vezet a merre?
Rátapadnék egy mellre
és csak szívnam a tisztaságot....

Miért mászom a hegyre?
Miért jön szerda a keddre?
Miért szeret a szerelem?
Elfogad a kegyelem
mégsem tudtam szabad lenni...

2001.

Mint arcomat csúfító pattanást
koszos tükrök rejtekében
kipréselném magamból a gonoszt
sőt rögtön arcot is cserélnék
mert bár keresztnék látszik
messziről
valójában csak madárijesztőm reszket a zokogástól

2001.

Megkarcolva a remény szárnyain
Átsurranunk a nagy fekete kietlen prérin
Mindenütt jelek vesznek körül
Nincs, csak egyetlen kijárat
Itt nem győzhetnek árnyékok
Próbálnék rejtőzni, de oltalmad
Menedékébe vezet minden labirintus

Megpihenek szabadságodban
S márvány nélkül faragom az égre, hogy
Köszönöm ezt a csendes percet
Hirtelen, mint az első könnycsepp a márciusi
Eresz alatt, amint megtámadja az őt
Világba hozó jégcsapot – rám csurran a békeesség.

Az égre nézek, s leborulok a titkaid előtt.
Forrásodhoz vezettél. Magas fűbe ülök.
Minden zöld.
Minden zöld, minden nyugodt
Hát mégiscsak rátaláltam ösvényedre.
Rád simulok.
Kibékültem a kalandokkal.

2000.

Megemelem kalapom a túlélők előtt
előttük akik gyászban ünnepeltek
A kik elmúlásban megszülettek s maguk köré
vajúdtak álmokat és valóságot
Beszennyezett ártatlanságot
Bár csak én is küzdenék veletek
versenyezve az idővel s önmagammal
s győztesként szakítva szalagokat
aranyszívvel ezüsthajjal
Megemelem a kalapom a túlélők előtt

2001.

Leveleket üldöz a vihar
Megtörik és elszakad a fény
Közeledik a kies éjszaka
Nem is csoda, mindenki fél

Átölellek, hogy megfeszíthess
Megteremtelek, hogy megszülethess
Gazdaggá teszek, hogy kirabolhass
Megkereslek, hogy elbúcsúzhass
és elsimítsd még nyomát is a vágynak
mennyire akartalak szeretni!

2001.

Lángolnak a fények
Hazudok a télnek
Rohanok felétek: álmok, vágyak, szabadság

Virágba bújik minden
Jól elrejttem kincsem
Széttépem az ingem: meztelenül borulok nyakadba

Szeress engem szépen
Akkor is ha rosszul kérem
Játssz velem a téren
ne hagyd, hogy bántsanak mások

Rejtőzzünk el ketten végleg
Ha nem vagy itt, rögtön félek
Köss magadhoz, kiáltsuk az égnek
vonszolja az álomból az örökbe
könnyekből az örömből
Taníts meg igazán élni!

2001.

Kitépem a szobrot bronzbörtönéből
Mégsem kérdez semmit
Némán nézi apróra tört abroncsait
Szánalmas szabadságát szemlélve
Széttérjeszti szárnyait. Szabad.
Megszűnt szobor lenni.

Drága árat fizetve
üres talapzatot bámul a bamba bábész tömeg

2001.

Lakatok mögül
veszteségek béklyóit letépve
repülök
haza

átszegeztek, becstelen lettem
évekig vártam a mólón,
hátha jön a hajó
és elindulhatok végre
haza

nem hazudok, te se hazudj nekem
látlak mégis, pedig nincsen szemem
leégetek magamról
minden gonoszságot
elsüllyesztek mélyre
kételyt és hazugságot
remegve, félve és megtámadva
nagy harcokban meghátrálva
mégiscsak kinyújtom karjaim
lassan kinőnek szárnyaim
lakatok mögül
veszteségek béklyóit eldobva
repítesz
haza

2001.

Kimerészkedem a fényre
Szökellek a sziklákon
Majd óvatosan ásni kezdek
Tornyot vagy sírboltot
- magam sem tudom
Egyetlen dolog biztos csak
Nagyon várom, hogy rám találj!

2001.

KELL, HOGY LEGYEN EGYENSÚLY

Feketék az emlékeim, vagy fehérek
vetített képeim fekete-fehérek
kell, hogy legyen egyensúly
kell, hogy legyen labda és létra
kell, hogy legyen egyensúly
hisz ha még sincs, csak korcs vagyok
kell, hogy beléd tudjak marni
s vágyom csókjaiddal bekötözni sebeim
kell, hogy tudjunk lángot szórni,
ünnepelni, álmodozni, meghalni és feltámadni
ölelni és titokban megsemmisülni
kell, hogy legyen egyensúly
mert ha nincs, nem talál rám fájdalmam sem
mezítláb szeretnék járni
homokban és fűben
örökre elsüllyedni
egy szerető ölben
de ez mégsem játék
hiába hazudtak hősnek hitt hetérák
mert kénes pokol a szerelem
völgy és hegycsúcs és kráter
visszhang és tomboló árvíz
kell, hogy legyen egyensúly
mely átszakít bőroket, falakat
megrészegít, s szárnyalni készlet,
összetör és bekötöz
simogat és meggyötör
felsért, megsért, rád hajol, megnyugtat
kell, hogy legyen egyensúly
kell, hogy legyen

2001.

JÖJJ BARÁTOM

Gyenge, üres és hideg vagyok
De már érzem a tavaszt
Táncold el a táncaim
Álmodd meg az álmaim
Szólaltasd meg hangjaim
Énekeld el dalaim

Áldj meg és szeress engem!

2001.

Jászol és kereszt
Hiszem, hogy szeretsz
Pásztorok és Pilátusok
Vásznaimról hiányoztok
Haldokló és gyermek
Vigasztalj meg kérlek!

2001.

IS

Mertem a halált
Merem az életet

2001.

szavak, emlékek, félelmek, harcok, lehetőségek
mint hófehér lepel szorítanak egyre inkább halottá
tuszkolnak a sziklasír felé
mint egykor a szenvedő Lázárt

szavak, emlékek, félelmek, harcok, lehetőségek
mint lépkedő Messiás keltenek életre, negyednapos enyészetből
dallamokat szülnek bennem
minden nap feltámadhatok

2001.

SZAVAIDDAL SZERETKEZEM

Vigyázok
óvatosan csókollak meg
nem rombolhatok
s nem vehetek el tőled semmit
hidak láncolnak titkaidhoz
szelíd szavak szolgálnak
szeretetet nemz a rejtély
félve lesek a holnapba
félve és vigyázva
ajkam nélkül
megérinhetetlenül
csókollak meg

2001.

REMÉNY

Vadászom, de én vagyok a csapda foglya
repülök, ám szárnyaim ólomlánc fogja
zörgetem az ajtót
Öklöm véres a kopogtatástól
Mustármag hitem,
mint fuldokló a legapróbb deszkaroncsba
kapaszkodik a levetett gólgotai gyolcsba
és megint megérintem ruhád szegélyét
hátha,
immáron talán százezredszerre is
tényleg meg tudsz gyógyítani

2001.

Rám nehezedik egy emlék
egyszer az ablakra fagyott az arcom,
úgy vártam valakire
akiről azt hittem, hogy szeret

Még bennem szorongnak a könnyek
mert nem jött el mégsem

2001.

Dalolj nekem, hogy megnyugodjak
Dúdolj nekem, hogy elaludjak
Mesélj nekem, nehogy elvaduljak
Halj meg velem, hogy meggyógyuljak

Díszíts fel!
Akassz rám időt, mosolyt, érintést
Szeretnék végre ünnepelni
Ülj mellém szótlánul
Vigyázzunk egymásra
- én tudom, hogy nagyon törekeny vagyok!!!

2001.

Szelídséggel löttél agyon
Tetemem mégis kapálódzva reszket

Ölj meg, hogy feltámadjak
vess meg, hogy befogadhass
törj meg, hogy egybeforhassak
szánj meg, hogy sajnálhassanak

szeress meg, hogy szerethesselek

2001.

Nem tudom, hogy hol is kezdjem.
Meghívtak.
A nagy találkozásra. A legnagyobb.
Már hallom a harangjáték diadalmas
köszöntését, harsonák dicsekvését,
de nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Mindent hátrahagynék.
Mennék, sőt szaladnék
Sikolyt, törvényt elfelednék
Villámokba kapaszkodnék
de nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Szenyeim kupacát benzinnel locsolnám
S ünnepelném a lecsupasztított emlékpernyéket
Minden álarcom odaveszne
Szégyenem eltemetve, elfelejtve
Feszülnék az igazságra
Felém kúszó szivárványra
de nem tudom, hogy hol is kezdjem

Bocsáss meg ha bántottalak
Hidd el újra megszületnék
Csengő hangon énekelnék
Titkaidban játék lennék
de nem tudom, hogy hol is kezdjem

Most csak remegek és kérek
Könyörgök, hogy érts meg
Emelj fel, vezess a tóhoz, nincs emberem
Köpj a földre, ha kell, most törj össze
mert nem tudom, hogy hol is kezdjem

2001.

ölelj át, mert némán elhervadok
érints meg, mert sírva elporladok
fogadj be, mert
magamba zártalak,
lakatok tartanak
fogva.

tekints rám, mert halkan eltűnök majd
szoríts jól, mert félve meghalok majd
találj meg, mert
te vagy az egyetlen
gyermekem s szerelmem
Mennyországom

2001.

nem tudok megmozdulni
kemény vasláncok
szigorú lakat őrzi szabadulásom

nem tudok kitörni
szálkák hasítják bőrömet
rozsdás kötelek fosztogatják szárnyaim

fának szegezve megtört tekintetem
mégis az égre nézve
suttogok, kiáltok

már csak egy mustármagnyi távolság
és elérem a kulcsot

2001.

Nem győzni jöttem
de nem vagyok vesztes sem
Mert a legnagyobb kincs
átszőgez és megkoronáz
szabad lehetek, választhatok, dönthetek
sírhatok vagy szerethetek
álmodhatok, feledhetek

Könnyeim átölelik az esőt
Megszabadulok legnagyobb kísértésemtől
mégsem választom, hogy
gyáva és gyenge legyek

Gyolcsokba tekerve
zokogva nevetve sziklára állok
és nem számít az sem
ha pofonokat kapok
igazságban szenvedésben
az vagyok aki vagyok

2001.

Nem elég a tiszta szoba illata
Nem elég a koromsötét éjszaka
Nem elég az érzés, a keresés
Nem elég a szenvedés, a szeretés
Nem elég a nyugalom perce
Nem elég a végtelen mérce
Nem elég a kérdés és a válasz
Nem elég csak ha rám találhatsz

Nem elég a megteremtett valóság
Ha nem vagy benne

2001.

NEM CSAK VERSEK

A versek amiket írok
nagyon jók
Tükreim, befejezett vásznak
eltáncolt kalandok és tragédiák
Tökéletesek.
Megmutatják, hogy honnan bújtak elő,
honnan lettek előparancsolva
kegyetlen szóbörtönbe préselve
megbilincselhetetlen féktelen szabadságból.

Hogy neked üzennek-e,
azt nem tudhatom.
Lehet, hogy neked csak szemét vagy töredék,
de vigyázz, légy óvatos
a világ legdrágább kincsének gyermekét
bíztam rád.

A kegyelem és kegyetlenség
egyetlen utóda ez.
A végtelen és véges nemzette
a csoda és a keresés családjából
a teremtés és pusztítás lakhelyéről
a kezdet és a vég idejéből
NEM CSAK VERSEK!

2001.

Mindketten tudjuk
A gonosz is megszületett
Bölcsek, pásztorok nélkül
Csak egy kicsit csendesebben
S talán éppen Betlehemben...

Mégis zokogva kérlellek
Ne tedd le a lantodat
Ha nem is hallják hangodat
Ne tedd le a lantodat

Összeszorultak és szelídültek suttogásaink
Én hiszek benned
Érzem töviseid titkait
Veled feszülök a kiszolgáltatottság keresztjére

Hagyva, hogy megalázzanak
Durva érintések és lándzsák szavakból
Vérem sebedbe fertőz
Meztelenül állok eléd
Nem véd semmi és senki
Még nem tudom hogyan,
de győzni fogunk

Rád simulva
parázsreményem
kutatja némaságod

Társas magányomban
Mégis zokogva kérlellek
Ne tedd le a lantodat
Még ha nem is hallom hangodat
Ne tedd le a lantodat

2001. (B.B.)

nem tarozom senkihez
még az ördög is visszautasít
a szépet is csak távolról ismerem
nem hallom, ha énekelsz
nem talál meg érintésed

de nincs nagyobb vágy senkiben
hogyan nevesse
hogyan szeresse
hogyan elvesse
hogyan meglegyen
hogyan elessen
hogyan felkeljen
mint bennem

2001.

Villog, zúg, csattan, csapódik
Rám nehezedik de mégis súlytalan
micsoda kincs is, micsoda díj
Meggpattan a felszín, s szivárogo hangtalan
az örök titok:
szerethetek, élhetek
s a legtöbb, hogy
szabad vagyok
2001.

vérzek minden sebből
hegeimet elvakartam
vadul sivít saját vádam:
csak szeretni akartam
2001.

vágyom, hogy találkozzunk
hogy legyőzz, hogy legyőzzelek
hogy vesztesként ápoljalak
hogy szeress és hogy szeresselek

vágyom, hogy találkozzunk
hogy megtörj és megtörjelek
hogy vigasztalj és hozzám hajolj
hogy ölelj és hogy öleljelek

várom, hogy találkozzunk
hogy csodálj és csodáljalak
hogy ártatlanul eltévedjünk
hogy takarj be és hogy betakarjalak

várom, hogy találkozzunk
hogy hallgass, hogy hallgassalak
hogy csendtengerben elsüllyedjünk
hogy sose hagyj el
és én el ne hagyjalak
2001.

TÚL NAGY

Szereteted nagy -túl nagy- el sem ér szívemig
nem a te hibád, ne érts félre kérlek
még magamtól is félek

tisztaságod nagy -túl nagy- ártatlan és gyöngéd
sok az én hibám
emelj föl és védj meg
kérdésekben élek
2001.

Ahhoz, hogy együtt légy, el kell válnod
Ahhoz, hogy megértsd a valamit
Meg kell érintened a semmit
Ahhoz, hogy eltáncold a halált.
Tudnod kell élned is.

2001.

törékeny tükrömben téged talállak
elvesztettél, megtaláltál
összetörtél, egyberaktál
rettegek s félek, hogy magamra hagysz
pedig minden kételyen átüt
univerzális titkod:

nem hagysz árván,
tombolok, elfutok
sírok és zokogok
szaladnék de elbukok
roncsaim közt kutatok
és
összetört tükrömben téged talállak.

2001.

törékeny hiányban
eltűnt a szépség
s nem találok sehol már

ártatlanságom idegen
magamnak is

megszánnak a fák
velem sírnak a megfagyott virágok

feltépem a zárat
kiszakítom az ajtót
keserű reménnyel üvöltöm:

Nem baj, ha csúnyának látsz
nem baj, ha bűzlök
Könyörgök, érints meg

2001.

tébolyálom
némán folyik
a semmi felé

horda módra
sodródik és alszik
a büntudat

2001.

Társad leszek
Zokogd vállaimra titkaid
Vagy maradj néma, ha a
Csendsivatag sebet gyógyít

Bármilyen égeti utolsó gallyaid
Hangtalan harmattal borítom be tüzed
Csak egy imámat hallgasd meg:
Engedd szelíd egyszerűséged újjászületni

Kösd hajódat mellém
Társad leszek
De meg kell, hogy értsd
Várni fog a tenger

2001.

SZÓMONTÁZS

Engedd, hogy árnyékaim táncoljanak
mint a hűvös sötétkék zivatar
Siess barátom, hallgassuk együtt az álmot
Jöjj és ne nézz hátra, ne törődj semmivel,
csak érezz, csak merj szeretni
S eltűnik a seb, megszűnik e perc, mint a hirtelen jött tavaszi zápor
Miért is emlékeznénk a hosszú télre?

2001.

L G

Lüktető gerjedelem, lezárt gátlások
lassított gyönyör, lerombolt gátak
30 fok különbség, forró megfeszülés
győztes veszteség, mohó gyengédség

Köszönöm, hogy szeretted
fogaidról pattant vissza szorongásom
Havazott. Emlékszel, hogy csúszott az út?
És hideg volt a palacsinta is
Mindent titok és hideg leplezett
És nyomokat hagytunk magunk mögött
A mélynek hitt hótengerben

Bőr, nyelvek, reszketés és csend
Haj, száj, kuszaság és rend
Tökéletesen megbíztam benned...

Még csak a jót ismerem fel
Istenem, ilyen rövid idő alatt is
Lehet megszeretni valakit ismeretlenül?

Fontos a test. Fontos a kéz.
Fontos a csók. Fontos, hogy félj,
Mert csak így érzed át, ha
Valaki fel akarja oldani rettegésed

Le vagyok győzve, vesztes győzelemmel
S van, amit nem szárít fel a törülköző sem...
Szép volt. Hittem a simogatásnak.
Öröm az érzést, a választ és a kérdést
Szerettem. ?

2002.

ma hajnalban végre
megszerettem a reggelt
meghallottam hangját
megértettem színeit
megfejtettem titkát

forró bögrével kezemben
újjaszületett szent fejemben
hozzám szólt a szellő
mellém bújt a napsugár
rám köszönt egy felhő

mennyi reggelt mulasztottam el?
Simulj hozzám, tapadj mellemre és
Keressük meg a meg nem értett hajnalokat

2002.

Bukdácsolva, tapogatózva
Elsüllyedve, megmártózva
Szabadon de horgonyt vetve
Menekülök szerelembe

Titkosan, titokzatosan
Bűnnel de hibátlanul
Mégfeszítve meztelenül
Becsapva és jól rászedve
Magam másztam keresztemre

Bűnöm nekem is krisztusi volt
Szeretni vágytam de ragyogott a hold
És meglátták mások az álruhát
Védtelen viseltem önmagam zálogát
2002.

Karnevál van
Mindenki igyekszik jelmezbe rejteni szorongásait
Színes maszkok sodródnak a tömegben
S én védtelen botladozom a kijárat felé
Miközben zokogva tépem le arcomról
Saját magamat ábrázoló álarcomat
2002.

Sosem találkoztunk
S mégis már évek óta hordozlak némán
Sosem beszélgettünk
Mégis ismerősként nevetnénk a tréfán

Mindig találkozunk
Szavaid bennem találhatnak végállomásra
Mindig beszélgetünk
Én leszek válaszd szerelmi vallomásra

Őrizd meg önmagad – vigyázz rá, csak nekem
Őrizd meg a szirmaid, s én üveg mögé teszem
Rejtsük el még egymást
Várjunk még a hajnalig
Én megküzdök majd teérted is
Megharcolom harcaid
2002.

MA – MOST

Úgy érj hozzám, mintha a
Következő pillanat pont annyira
lenne bizonytalan, mint az előző volt
Itt voltunk? Beszélgettünk? Elsodródtunk?

Nincs új másodperc. Nem is volt múlt.
Most feszülj rám. Szorítsd rám az időt.
A lehetőséget - hogy vége lesz egyszer - zárjuk széfbe
És dobjuk el a kulcsokat
Szeress mert nem lesz jövő
Szeress mert nem volt múlt
Szeress mert végre egyszer
először
félve
De bízni mertem valakiben...

Kitárom az ajtót, s rád ömlik a szép, a még szebb
S talán az ocsmány is
De itt leszek, ne félj
Átölellek és minden titkot,
mint egy kirakós játékot szépen
Sírva, vagy nevetve összeilleszt majd remegő kezünk.

Szóltanul éj hozzám, mintha nem lenne holnap
Őszintén térj hozzám, hiszen tegnap sem volt
Nincs határ, nincs kétely
Feléd nyújtottam tenyerem
Megsimogatsz, vagy kést vágasz bele.
Egyedül tőled függ. Nem holnap, nem tegnap.
Ma.
Most.

2002.

egyedül indulok el
egyedül érkezem
s közben egyedül utazom
átnézek a mellettem haladóra
ő is egyedül van
tekintetem megriad
félek, s azonnal visszavonulok
s talán örökre elkerültük egymást
az éjszakában
a nagy tömegben
egyedül

2002

Elmegyek megkeresni...
Valami mégis mindig hiányzik az útibatyumból...
Belekiabálok a hideg dohos barlangba...
És csak a saját visszhangom hallom...
Hideg van... Fázom...
Reszketek...

2002.

mindent szeretnék újra kezdeni
lámpást gyújtani
homokba lépni, s futni, szaladni

szeretnék végre újra megszületni
gyászolni a sötétséget
megélni a teljességet

építenem kell
rombolás és romok nélkül
szárnyalnom kell
érkezés és elhagyás nélkül

szétfolynom és megfeszülnöm kell
Tamások, Júdások, Pilátusok
titkos társasjátékot játszanak agyamban
s mindig én veszítek

meg kell rakni azt a tüzet Attila
és nem csak a meleg miatt
hanem azért is, hogy lássuk
mennyire ápolásra szorul betegségünk

egy üszkös parazsam még van
beledobom, s minden titok kiég belőle
elborzad ki rátekint
de a végén tiszta lesz majd
s felmelegít talán egy reszketőt

2002.

szavak amiknek nem ismerem a jelentését/tartalmát:
szép
igaz

szavak amiknek nem találok indítékát:
öröm
vágy

szavak amik nem tudtak kitörni:
találkozás, hozzátartozás, biztonság

Ajándékmondat: Mindent el lehet felejteni.
Átokmondat: Mindent el lehet felejteni.

2002.

Felfelé imádkozom
De oldalra érek
Hegyek omolhatnak le
Én tengerekben lépek

Istenhez fohászkodom
De virágokra nézek
Folyamok lépnek ki medrükből
Csak menedéket kérek
2002.

Értetlenül állok
Embertelen gonoszságok előtt
Állok. Mozdulni sem tudok
Meg vagyok feszítve
Lemeztelenítve
Arcomra alvadt vértengerből
Szemem alatt forrás születik
Némán remegnek könnyeim
Miért ütöttél meg, ha ölelhetnél volna?

Lábam átszögezve
Félsz, hogy talán követnélek?
Éjszaka még hidegebbek a szögek
Zokogásnak tűnik a távoli mulatság
Öreg vagyok.
Nagyon öreg.
Mozdulni nem tudok.
Állok elhagyatva
Gonosz embertelenségek között.
(Jézus Krisztus és Matthew Shephard halálára)
2002.

UGYANANNYIRA

Ugyanannyira vagyok felületes
mint amennyire te gonosz
Ugyanannyira vagyok félénk
mint amennyire te távoli

ugyanúgy nem értelek
ugyanúgy nem tudlak megérinteni
ugyanúgy beszakad a körmöm
amikor érdes falakat markolnék

ugyanúgy megloptak a múltamtól,
ugyanúgy elárultak
ezüstsötétben
harminc és öt császárveretű érmével
szálkával sarkaimban
ugyanúgy vákuumban
2002.

TALÁLKOZÁSOK

magas házak
nemes vágyak
kopott mázak

hideg ágyak
karcolt hátak
bezárt zárok

2002.

B

Nem is tudod, hogy szenvedek
Szeretlek és nem szeretlek
Nedvesen remegek

Nem is tudod, hős szereped
Felejtlek és nem felejtlek
Keresném kezedet

Elbújnánk a könyveinkbe
Felnagyítva a lapok szerelmeit
Mindent újraélhetnénk
Hegycsúcsok, óceánok lehetnénk
Sivatag és oázis
Lázár és Magdaléna
Akik megismerték a halált és a megbocsátást

2002.

JÁTÉK VAGY BÜNTETÉS

Játék vagy büntetés?
Nem is tudom, de
Sarokba állít a volt és a lehetne
De nincs és nincs

2002.

Arany hidak
Gyermeksírás, menekülés
Tornyaimnak ütköznek
Saját irányítású repülőim
Vérzem, megsebeztek
Gyilkos porral megmérgezték
Mindjárt összeomlok
S elpusztítom segítőim

Ne gyászolj és ne is neved
Romjaim közt sose keress
Csak egy ötlet voltam
Akit nem engedtek, hogy sikerüljön
Nem lettem menedékház
Fordíts hátat
S menekülj a túlsó partra!

2002.

SF

Szemétben lapulnak a verseim
Szép napok ihlette terveim
Kirabolták a reményt, hogy megtudjam
Nem lehet megőrizni a tenger illatát

A kukán egy jel bámul kukán:
Van újrafelhasználás

2002.

Mesélj!
Milyen a tiszta élet?
Ne félj!
Mesélj!
Figyelek.
Figyellek.

2002.

XXI SZÁZADI BÁRKA MONDA

Nekünk csak megmarad a jövő emléke
A kincs mely az ajtónkon nem fér be
A kulcs mely semmilyen zárat nem old meg
Titkaink csak sivár suhanó lehetőségek

Leülünk a padra és várunk
Vagy ábrándozva szökőkútba állunk
Napfényben is havas esőt látunk
Száraz van, de mégis csak ázunk

Tárva-nyitva áll a bárka hívó szája
De én ma már nem tudok belépni
Elhagytál a tömegben te drága
És ide csak hű társsal szabad betérni
2002.

Súrlódnak a hangok a zongorán
Nyomot hagy a viasz az asztalterítőn
Szünet nélkül szomjazom
Válaszaid hallgatom
Pedig nem is jutott eszembe, hogy kérdezzelek
S te megszületsz és meghalsz
Csendességed felfal
És morzsaként hullok az asztal alá
Minden találkozás furcsa veled
Ma mégis minden más:
Együtt zártuk szilárd dobozokba
Átmenekített reményeink
Már elmentél, de mégis itt vagy
Most hangolják a kopott zongorát
Füstölög a gyertyacsonk
Hiányodra szomjazom
Szívverésed hallgatom
2002.

SZENTÉLYEDBE LÉPVE

Óvatosan, lopakodva
Mint akinek nincs is itt dolga
Belépek a templomodba

Azonnal elmosódnak a színek
Bomlásnak indulnak a képek
Elvesztett irányok titkos révbe érnek

Tisztává tesz alázatos szentséged és teljességed
Világvágyam, biztonságom
Hamuvá vagy kámforfényű semmivé lesz
Álarcaim lemállanak
Mi nem beszélünk, mégis értesz

Nagyon nehéz lesz majd egyszer
Elindulni innen
Ahol a szereteted forrása megitatott engem
És egy rövid pillanatra, hazatérő kisfiúként
Elkopott, megfáradt csavargóként
Újra sikerült hinned

Most ez örök másodpercben
Meghúzódva a sarokban, lerázom magamról
A sarat és rámtapadt mocskaim
S félénken hajamba túrok

De kezedbe ütköznek ujjaim
S megadtad amire évmilliók óta vágyom:
Hozzáértél.
Megsimogattál.

2002.

ÉPÜL A HÁZUNK

- mindent ami poros meg kell tisztítani
- a rejtett hibákat meg kell találni
- a tartóoszlop szögeit ki kell tépni
- megjavítjuk ami elromlott
- kipakoljuk ami felesleges
- megtartjuk ami fontos
- a vezetékeket nagyobb intenzitásúra cseréljük

S végül ülünk az üres szobában, s elképzeljük azt
ami mégsem lesz olyan, amilyennek most szeretnénk

2002.

nem vagyok itt
de vendégem van
nem tudja mit kellene mondania
némán sír és simogat
mutatóujjával letörli lassan
a szekrény széléről a múltat
virágot ültet
reménycserepekbe
fehér földbe
teát főz nekem, s gyöngéden
kezembe teszi a forró bögrét
betakar, hogy ne fázzam ebben az
augusztusi jégvilágban

2002.

Kétfelé indultunk
A labirintusban
Fáklyáinkat más láng
Táplálja, s pusztítja
Más falakba ütközünk
Pedig el sem mozdultunk
Egyetlen millimétert sem
Az árnyékainknak mégis
Istenarca van.

2002.

ÍRÁSVETÍTŐ

A falból kidomborodnak a betűk
Kiáltanak, sírnak, zokognak, összetörnek
Erőszakos vágyak gyengülnek
Megtépázott igényekké
Fájdalmak harmóniájába
Burkolózik a sóhaj
A falon túl ott a kulcs
A falban oszlanak szégyeneim
A falon függ a megoldás
A falra szögeket szögeltek
Itt nem lehet, nem szabad hazudni
Kidomborodnak a betűk.

2002.

Igyekszem folyamatosan feltölteni magam,
hogy nehogy akkor merüljek le, amikor
Éppen valami nagyon fontosat mondanál.
Néha mindent hallok.
Néha ki vagyok kapcsolva.
S van, amikor mindent megadnék azért,
hogy halljuk egymást, de mégsem lehetséges:
Nincs térerőm.

2002.

KARÁCSONY VAN

Amikor a gyermekből eltűnik a gonoszság
S lant illat keveredik fenyőénekekkel
Kandalló és hóesés verseng figyelmünkért
Ártatlanság hull némán a világra

Karácsony van.
Kutatunk a nagy titkokban
Álmok, illúziók
Csend, békesség és dicsőség
S nem tudni kinek milyen ajándékot rejt még az est

Amikor a gyermekekből eltűnik a felnőtt
Gyertyahang és csengőlánc táncba perdül
Álom és ígéret tölti meg párnánk
Szeretet születik a tisztaságból

2002.

Lángok között vannak elrejtve gondolataim
Ifjak körtáncai kopogtatnak súlyos ajtókon
Templomi orgonák fenségesen hívogatnak szentségbe
Árnyak és álmok koldulnak helyet forró szívembe

Élni akarok. Győznöm kell.
Meg kell találnom. Ki kell törnöm.

2002.

MEGSEMISÍTŐ SÓVÁRGÁS

Megsemmisítő sóvárgás és kiáltás minden mozdulatom
takarj be, fogadj be, simogass meg, tartozz hozzám

álmaim elégetnek, szégyenem forrása feketíti súlyom

Magasba akarok törni. Húzz fel, szoríts magadhoz.

vakíts meg, formálj át
a saját magam szívével törtél össze
most apró darabokban próbálok megállni
a hamuban

érints meg, fürdess Igazságban
értéktelenből tégy újra értékessé
szilánkokból tégy teljessé

nem tudok mást mondani:
eltévedtem s vágyom megérteni
s majd használni megkorbácsolt erődet
2002.

ESÉLY

Ökölbe préselt kezeimre
elfordult tekintetemre
életnek hitt halálomra
Te dobod az első földrögöt
s hívsz, hogy jöjjenek elő

Hazugságok gyolcsai tartanak fogva
De nem verhetek táborát
A bűzös halálban

Az élet hív. A feltámadás.
2002.

PÉLD. 20:30

Rejtélyes szereteted
nem ér hozzám.
De elrejtetted bennem.

A leckét, melyben
gyűlölni tanítasz az utálatosat
lassan tanulom.
Bocsáss meg.
Hibám csak ez:
Szívverésed szeretném hallani.
De most már fáj a bűn.
Innen tudom, hogy szeretsz.
Nagyon.

2002.

Velem beszélsz. Veled beszélek.
Mély álmomból halkan eszmélek.
Vágyom rád, de nem értelek.
Titkaidban elsüppedek.

2002.

VIHAR

Elrejtőzöm
Maradandó márványba menekülök
Keresem a kikutathatatlant,
Miközben szeretnék megóvni, megvédeni
Átölelni vágylak
Eléd állni, ha támadás ér
Felmelegíteni, ha elázva hazatérsz
A tépázó vihar karmaiból
Kuckót építenék, ahol önfeledten játszatsz majd
És senki nem bántthat soha
S egyszer talán nagyon halkan
Elárulnám titkomat is; mennyire szeretlek.

2002.

A könnyet, melyet nem mert a szemem kisírni
A könyvet, melyet nem mert a kezem megírni
A dalt, melyet sosem tudtam elénekelni
A szót, melyet képtelen voltam kimondani
A szívet, melyet sosem mertem megnyitni
Csomagolás nélkül neked adom.
Nincs más ajándékom.

2002.

MAGÁNY

Csak egyetlen pohár van a mosogatóban
A szabadság börtönében
pókhálók rajzolnak térképet a
belső ajtón a kilincsre.

Szétszakít a csend.
Legalább valaki bántana...

A forró tea jégcsappá szilárdul
amint a nyelőcsövemet véreissé karcolja.

Szélcsend,
napcsend,
hócsend
verseng figyelmemért.

Tudom, hogy te is keresel engem.

2002.

dalra nyitom a szám, s mennyei ének születik
ecset kerül kezembe. S freskó feszül kupolákra
vésőm katedrálisok terveiről álmodik
viharok tépik vitorláim
elszakadtak horgonyaim
s gyermeki hittel hiszem,
hogy eltalálok egyszer a kívánt kikötőbe.

2002.

A TÁVOLSÁG KÖZELSÉGE

Nekem nem Istenre van szükségem.
Ő itt van.
Emberre van szükségem, mert ő nincs itt.

Nincs szükségem Istenre
Ember kell, akiből a Teremtő teremt
A Gyógyító gyógyít
A Szabadító megszabadít

Mégis félek

Ember nem visz át majd a kristálytengeren.

2002.

A KERESZT KIÁLT

A kereszt kiált
Nem azért, mert az igazság feszül rajta
Nem azért, mert a szeretetet szögezték szálkáihoz
Nem azért, mert a titokzatos szenvedéstől vérzik
Nem azért, mert soha senki nem értette meg.

Hiányzik neki az ácsműhely.

2002.

Nem gögből és nem alázatból, de
Nincs már bölcsességem, hogy
Hozzászóljak a világhoz.

2002.

ELŐCSARNOK

Mikor belépsz a gyűlölet és a gyilkosság óvóhelyére
Megborzadsz.
Világítanak a falak. Szellemek viczorognak
S a pokol tüze forrósítja az ösvényt
Megperzselődik a méltóság

Gyászol a szellem, megborzong az ártatlan
Szelídség lelke
Szentélyből hátrálsz, de belépsz
S nem tudod, hogy lesnek-e, s figyelik-e
Mikor keresztet vetsz remegő mellkasodra.

Nem jó felnőni.
Gyermek kézben nem fér el a fegyver
Gyermek szívben kisebb a hely a gonoszságnak

Az idő megy és mégis áll. Ünneplőbe öltözünk.
És Betlehem gyűlölete
És Szodoma ártatlansága közt
Viaskodik csendet, s békét áhító lelkünk.

Nem jó félni
De van kegyetlenség
És van szándék is, ami kiolthatná

Keresztről csöpögő alvadt vér
Egyedül vagyok, eljöttem
Reszketek, s nincs más hely
Sem az űrben, sem a föld alatt
S a felszínen soha nem is volt,
Ahova menekülhetnék.

2002.

még ha nem is tudom, akkor is szükségem van rád
még ha nem is érzem, akkor is vágyom ölelésedre
még ha nem is hiszem, akkor is benned van a válasz
még ha nem is látom, akkor is, ha nem hallom
ha meg sem tapinthatom
titkos pecsét forraszt Hozzád
érzem a melegét,
de vannak zárok, amiket nem tudok eltörni

hangzavar rejti csendedet
tővisék érik testemet
találkoznunk kellene

2002.

A SZÓ

A színdarab bohócai szeretni próbálnak
Mégis nehéz pillantásokkal néznek vissza
kövekkel megpakolt süllyedő ladikokra

Egyszer minden tévedés felszínre kerül
s semmilyen óhaj és bocsánat
nem tudja elfedni hibáink

Amit víz nem tudott elmosni,
amit Nap képtelen volt felolvasztani,
amit szél hiába zaklatott,
amit jég és vihar sikertelenül tépázott,
azt egyetlen szó meg tudja békéltetni önmagával

De ezt én nem tudom kimondani.

2003.

CÍMEK:

Vállfára téve az ürességet
Fejtsük meg a sötétséget
Megtanultam, hogy
Nem lehet rácsba zárni felhőket és harmatot
Csalódásból kegyelembe
Hegyek párkányára ültetsz
Éles kavicsok közt
Széttépett álarcok hamujában
Mezítláb szeretnék járni,
És nem számít majd, hogy ki jön szembe:
Pásztorok vagy Pilátusok
Villámokba kapaszkodnék
De megszánnak a fák
A csendsivatag sebet gyógyít
Árnyékainknak mégis Istenarca van.

2003.

SZÁMÍTÓGÉPVERS

Elmentettelek.
Nem tudlak eldobni.
Nem tudlak eltörölni.
Védett fájl vagy.

2003.

Helyzetkép

mindig összetörsz és én mindig emlékezem
vágyaim egymás ellen harcolnak
kérdéseim dárdákkal támadnak rám
hasonlítgatok, halogatok
mérném a mérhetetlent és
kutatom a kegyelmet
gyűlölet és csodálat pattogzik tükreimről

száguldok és meg-megállok
különböző mérföldkövek vicsorgó gúnyolódásai közt
felcserélem a vízesést
apró kis patakokra, s sokszor gyanakszom
talán mérgezett lehet a víz is
pedig én csak egyet szeretnék:
elsüllyedni
befogadásod és gyógyításod óceánjában.

2003.

Takarj be!

Kiáltok mert fázom
Rombolj le és építs fel!
Rabolj ki, hogy gazdag legyek!
Vakíts meg, hogy lássak!
Kötözz meg, hogy járni tudjak!
Ölj meg, hogy élhessek!
Tiéd az időm!

2003.

Köszönetek:

*Szeretnék őszinte szívből köszönetet mondani mindenkinek, aki hisz bennem és nekem.
Most különösen neked, aki méltónak találtad ezt a könyvet arra, hogy kezeidbe vedd.
Ha idáig eljutottál, akkor talán már többet szántál e soroknak, mint egyszerű kíváncsiságot. Köszönöm.
Amikor szerettem volna kiadni ezt a könyvet, rengetegen bizonygatták, hogy már nincs a költészetnek jövője és ereje.
Most ezt együtt sikerült végérvényesen megcáfolni. Hálás vagyok érted.*

*Külön köszönet azoknak a barátoknak, akik türelmesek velem.
Akkor is amikor nem vagyok szociális, amikor nagyon vágyom a jelenlétükre és szeretetükre,
de mégsem keresem meg őket.*

Azoknak, akiktől folyamatosan tanulom a szabadságot vagy annak szent és kiolthatatlan igényét:

*Alison, George, Ella, Diana, Misha, Freddie, Brian, Roger, John, Twila, Wayne, Tim, Wolfgang, Nikosz, Maurice,
Nicholas, Cam, Leen, Ría, Judit, Jayne, Angie, Christopher, Jacob, Brenda, Amy, Keely, Dawn, Johnny, James, Julia,
Dóra, Viki, Timó, Bujti, Évi, Péter, Pali, Gréta, Menno, Alessia, Miranda, Ineke, Gert, Frankie, Szabolcs,
Laci, Ildikó, Emőke, Greg, Mark, Róbert, Erika, József, Marianna, Géda, Bea,
István és Monika, Edina és Zoli, Péter és Judit, Csésze és Zsófi, Detty és Gergő, Jim és Janice,
Gábor, Anikó, Kati, Dávid, Bence, Dani, Levente, Apa és Anya.*

ISBN 963 430 324 2

Borítóterv: Benyák Zoltán és Tornay András
Fotók: Tornay András

© Tornay András, 2003

TORNAY ANDRÁS

UTOLSÓ LEHETŐSÉG (2003-2008)

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek, s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Egy újabb könyv. Versei, mosolyai és könnyei is sokáig csak elrejtve, eltakarva, elfelejtve mertek élni. Nem várok tovább. Vagy megtalál téged vagy nem. Ez az utolsó lehetőség. Nekem is hogy felfedjem, neked is, hogy meg akard találni a titkokat. Bízom benne, hogy sikerül találkozoznunk.

Őszinte szeretettel:
Tornay András
2008. nyár

Tükörbe nézek.
Nem látom, hogy vak vagyok.
Gyógyítanék, simogatnék,
Próbálom, de nem tudok.
Krisztusnak mindig más arca van.
A tanítványok ugyanazok.
Hiába szép a testem
Már évek óta korhadok
Méretre készül keresztem
Elhagyott mindaz kit szerettem
A jövőből most is visszaesve
Sírva átkozódnak magányos angyalok.

2003. március 25.

TOLVAJ

Elköltözöm tőled.
Kiraboltál.
Hogyan is alkotnék halhatatlant egy halandó világban?
Nincs siker, nem is lehet.
Meghúzódnak az irka-firkák és a koszos vasúti átjárók árnyékában.
Mennyszágról álmodunk, s a poklot bámuljuk reménykedve.
Otthontalan vagyok.
Már a Tíz Parancsolatból is csak a rövidített változat piacképes.
Kiraboltak.
De hova is költözzek?

2003. április 13.

Egyszer meghívlak majd magamhoz,
és pokrócba tekeredve várjuk majd a hajnalt az Óceán partján.
Csak addig fel kell szárítanunk a sivatagot!
Nem tudom megköszönni, hogy mennyire gazdaggá is tettél.

2003. április 17.

Van valami nagyon rejtélyes a várakozásban.
Várni, amit ismersz, s kutatni az ismeretlent
Számot adni a veszteségekről, s győzelmekről
Szemlélni a tovatűnőt, csodálni az örökkévalót.
A szépség mulandó. A mulandóság szép.
Feldíszítem magam.
Szavakkal, szándékokkal, szívvel, szeretettel.
Várok. Elrejtőzve. Az első igazi Találkozásra.

2003. április 17.

Jellem. Ma találkoztam veled.
Tizenéves rajongással bámulak.
Szomjazom simogatásaid.
Hol bujkáltál eddig?

2003. április 17.

Ha szeretsz valakit, érintsd meg!
Ha elkezdenek könnyeid kitörni, ne szárítsd fel!

2003. április 22.

Ha szerelmet építünk légy óvatos,
Ha barátságot, akkor ne merészelj!
Mert elfogy az idő...

2003. április 23.

A kíváncsiság nem elég a szeretethez.
Áldozat és halál is kell hozzá!

2003. április 27.

Isten mindig megvéd
Mindig megvéd Isten
Mégvéd Isten mindig
Isten megvéd mindig
Mégvéd mindig Isten
Mindig Isten véd meg

2003. április 27.

Összesűríttem az örökkévalóságot
S elsüppedek benne, mint
Forró homoksivatagban
Hátamra kötözött keresztjeim elkorhadnak
Vízparton kúszva
Víz alatt úszva
Aprócska értéktelenségem
Beleolvad hatalmas értéktelenségedbe.

2003. április 27.

bennem él a kézfogásod
engem vidámít mosolyod
együtt dobban a szívünk
talpunk csillagok súrolják
szemünkből a Nap világít
sarkunkban a Hold énekel

fű és tenger
ellenség és bajtárs
születés és szüret
bölcső és bársony
bennünk forr tánccá

2003. május 4.

Szarvas szökell sziklákra
Fehér felhők ficáncolnak
Ifjúság ígér igazságot
Titkok tárnak tárnákat
Mély mámorokat majszolok
Nekem ragyognak a csillagok
Tűz és tenger simul ajkaimra
Tisztellek te Föld
Csak engedd, hogy hosszú legyen az út
Még annyi arcot szeretnék megsimogatni...

2003. május 4.

nincs nagyobb csoda
mint ahogy éjszaka születik az alkonyból
nincs nagyobb fájdalom
mint amikor felnőtt születik a gyermekből
nincs nagyobb öröm
mint ahogy tánc születik a magányból
nincs nagyobb szépség
mint amikor örökkévalóság születik a pillanatból
nincs nagyobb ünnep
mint ahogy igazság születik a kételyből

2003. május 4.

VIDÁM VERS

parázs és gyász
gyertyacsonk és ünnep
mások kezét fogva önmagadért zokogsz

(ez egy vidám vers!)

2003. május 4.

A KÖLTÉSZET LÉNYEGE

A költészet lényege a mese
A mese lényege a képzelet
A képzelet lényege a vágy
A vágy lényege te vagy

2003. május 10.

GYERMEK KÉRDÉSEI:

És a szárnyaink ugye végig elkísérnek minket?
Nem ázik el a szívem, ha befelé sírok?

2003. május 11.

TANÁCS MAGAMNAK, MAGAMTÓL, MIATTAM

Nagy veszteség magamat nem szeretni!
Egyedül én élhetem az életem.
És vigyáznom kell rá.

2003. augusztus 24.

NAPOK

A tegnaptól hívlak
Te a holnaptól szólsz
Szándékaink némán
Találkoznak a mában

2003. június 2.

GYERMEKVERS

Könnycseppjeim oka
Egy kibicsaklott boka

2003. augusztus 22.

JEGY ELŐVÉTEL

Egy olcsó jegyet kérnék az
ÉLET ÉRTELME című előadásra
Illetve várjon!
Adja inkább a legdrágábbat!

2003. augusztus 23.

ALKU

Egy olcsó jegyet kérnék az
ÉLET ÉRTELME című előadásra
Illetve várjon!
Adja inkább a legdrágábbat
Sőt! Lehetne inkább kettőt?
2003. augusztus 23.

GYERTYÁK

Az út elején mindenki kap egy hófehér gyertyát
Vannak akik színesre cserélik
2003. augusztus 23.

725

Hetedik emeleti
Huszonötödik szobában
Ahova véletlenül kerültem
Csended robbanása
Szívembe égette egyetlen
Üzeneted:
Én a szent, a megfeszített
Létrehozó: Szeretlek.
Koszosan, fáradtan, megalázva,
Kétkedve, beszennyezve, elrejtőzve,
Menekülve, legyőzötten is
Szeretlek.
Megengeded végre, hogy átöljeljelek?
Nem foglak elárulni.
2003. augusztus 21.

TITKOK

Szeretni, tartozni valakihez
Szenvedni és örülni
Törékenyen, tükrök nélkül
Hinni és válogatni
Kérdezni és válaszolni
Érinteni és választani
Elrejtőzni és megtalálni
Teremteni, továbbmenni
Ezek a titkaim
2003. augusztus 24.

VENDÉG

Angyalként a pokolban
Ördöggént a mennyben
Szinte mindegy –
Vendég vagyok mindenhol

2003. augusztus 24.

VENDÉG (II)

Angyalként a pokolban nem találom helyem
elhagyva vergődöm ördöggént a mennyben
Szinte mindegy, mindkét hely idegen nekem
Vendég vagyok mindenhol ide sincsen jegyem

ketten vagyunk egyedül két száraz adathalmaz
társas lénynek nézünk ki együtt elhagyatva

2005. augusztus 26.

Vannak fények, amelyek nem fognak soha kialudni
vannak hegyek, amelyek nem fognak soha elporladni
vannak színek, amelyek nem fognak soha kifakulni

Karcolgatom a végtelent, simogatom az örökkévalót, s
próbállak megtalálni benne

Vannak gondolatok, amelyeket sohasem fogok érteni
Vannak dalok, amelyeket soha nem énekelhetek
Igen, van sivatag, de van óceán is!

2003. július 31.

Tűzbe dobtam a semmit és a mindent
Némán hamuvá aljasodnak dalaink
árnyék és parázs
hideg és forróság párbajában
örökkévalóság és halandóság forr egybe

Isten néma
percek lángolnak
évek porladnak

fázom és kereslek
engedd, hogy szeressek

2003. szeptember 29.

Amikor gyilkolsz
Amikor elkeseredetten reszketsz
Amikor menekülsz
Amikor nincs időd pihenni
Amikor csordultig telve vagy
Amikor teljesen üres vagy
Amikor a legszebb ruhádba rejted önmagad
Amikor meztelen vagy
Amikor megtalálod amit elveszítettel
Amikor elveszíted amit megtaláltál
Amikor vonz ami taszít
Amikor taszít ami vonz
Akkor szeretsz igazan

Ma meztelen és üres vagyok

2003. október 22.

A kívánság kéjesen karcol
Kacsintgat a kísértés
Kilincsek, kulcsok, küszöbök, kincsek
Kirekesztett kígyók
Kikészít a kín
Kutass át, kötözz meg, kábíts el
Könyörgök a kereszthalálért

2003. október 25.

A szél mögé szegezem szárnyaim
Nem talál rám senki és semmi
Mint szennyes ruhákból úgy bújok ki
Minden fájdalomból és elutasítottságból
Egyetlen feladatom van a Földön
Életet kell menteni!

Kuplerájtól Mennysorszáig koptatták e titkot
Mégis ez az egyetlen út:
Engedem hogy megszeress
S te engedd meg, hogy szeresselek

2003. november 11.

Köszönöm, hogy találkozhattunk
Rámtaláltál, átöleltél s
Hirtelen mélyebb lett a mély
Távolibb lett a messze
Magasabb a magas
És azonnal takargatni kezdtem
Konformista kudarcaim
Döntöttem.
Tovább fogok lépni.
Teremteni és ültetni fogok
Miattad
Érted
Általad

2003. november 18.

Az első és az utolsó közt
Némán küzd a túlélésért a mégis!

2003. november 18.

Éljen minden, ami már most is él
Boruljon nyárra az ősz, és őszre a tél
Győzzön a gyáva, merjen ki fél
Rombold le a tompát, és éljen az él!

2004. január 19.

Minden vagy semmi
Nem ez a legnagyobb ellentét
Az ez vagy az az
A jó vagy a legjobb
Sokkal nagyobb nyomorúság és diadal
Ezek közül jól dönteni!

2004. január 19.

Minden sírást, csalást, könnyet és karcolást
Minden patakot, folyót és tengert
Hullámot és szélcsendet
Megérkezést, settenkedést és hazaérkezést
Némaságot és kiáltást
Köszönök
Mindent!

2004. január 19.

Üres kézzel állok
Üres szemmel nézem a távolodó IGAZI
Még ma elköltözöm ebből a faluból
Ahol csak átszállás miatt állnak meg az emberek
Senkinek nem ez a végállomás
Senkinek

*(Pan Nalin ötlete alapján)
2004. január 19.*

NAPFOGYATKOZÁS

Minden egyes magért négykézláb kúszom
Nem panaszkodom,
Tényleg elszórták a búzaszemeket
Így nincs is semmilyen mentségem
Ebben a félelmetes labirintusban
Csak ne zavarna, hogy olyan sokszor megbotlom
S az igazat megvallva,
A fehér botom is útban van nagyon.
Az segítené a legjobban,
Ha nagyon szorosan fognád a vállam...
És csak arra kellene figyelnem,
Hogy belecsússzak a lábnyomaidba
Szeretném érezni gyöngéd szorításod
Kezeid melegségét
Itt legbelül hihetetlenül nagy a sötétség
És visszafordíthatatlanul csökken a napok száma

2004. január 23.

a zajban lévő csend
a halálban rejlő öröm
a búcsúzásban lévő mosoly
a betegségben rejlő csillogás
titkait égeted ágaimra
és jól csinálod nagyon.
Sikerült. Megszégyenítettél.
S ebben a nyomorban is
Mégis csak szeretni tanítasz.

Nyugalmad és békéd
Megfeszítette, s kegyetlenül
Megsemmisítette a miérteket.
Istenem már nem kérdezek.

2004. február 17.

EL KELL MONDANOM

El kell mondanom
Mert eltűnik a harag és a gyűlölet
Elpárolog a kishitűség.
Saját magam sosem tudtam megszeretni.
Sosem tudtam magam mögött hagyni sem.

S kiolthatatlanul vágyom és álmodom a szürkességbe
Gyönyörű természetességed
S egyszerűséged.

2004. február 17.

Szeretném tudni Istenem, hogy mindazt,
Amire most tanítasz,
Hol fogom majd használni.
Itt vagy odaát?

2004. február 23. (Balázsnak ajánlva)

AJÁNDÉKOK

Isten egyik legnagyobb ajándéka
A feledékenység

Isten egyik legnagyobb ajándékának
A testvére a megbocsátás

Az ember legnagyobb ajándéka
Ha elfogadja Isten ajándékait

2004. március 8.

Szirénázik a csend
Zakatol az igazság
Őszintén de megsebezve
Koldulom, hogy rám találj

Zakatol az igazság
Szirénázik a csend
Valahogy most nagyon kell
Hogy átölelj itt idebent

A csend szirénázik
Az igazság zakatol
Érdemtelen reménységem:
Nem dobhatsz el magadtól

2004. március 8.

Csak az úton
Csak igazként
Csak élve
Csak általa

Szeretve – szenvedve
Érintve – elhagyva
Gyógyítva – ostromozva
Megértve – értetlenül
Mégis. Csak.

2004. április 1.

lapok a kézben
zene a fülben
fény a szemben
szandál a lábon
csomag a háton
ritmus a szívben
szavak a szájban
álmok az agyban
micsoda gazdagság

2004. április 2.

áttetszően
csendben
a békeesség harmatában
megfürödve
gyenge szellőbe burkolózva
napsütésben
hangtalan bölcsességbe bújva
szembe ül veled az Isten

telve kíváncsisággal
és gyöngédséggel
nézitek egymást
miközben
észrevétlenül
megszűnik
az idő
örökre

2004. április 2.

Az ember aki melletted ül
is tartozik valakihez
A ruhát amit viselsz
is megtervezte valaki
Mondhatnád bátran:
„Sosem vagyok egyedül.”
Szívedben mégis néma a visszhang
és senki nem lát soha
majd azokkal a szemekkel
amikkel most valaki más gondolatait
próbálsz befogadni

Keresd a szépet!
Magadon belül és kívül.
Ilyen sorrendben.
Mérhetetlenül szeretetreméltó vagy!
2004. április 2.

Tündéreket zárok rácsok mögé,
S angyalokkal való küzdelmeiket bámulom
Egybeolvad könnyű és nehéz
Kisimul minden ami érdes.
Egyazon pillanatban összeölelkezik bennem
Minden ami szent és minden ami ártatlan
Elsüppedek... s egyszerre veszítem el
S találom meg önmagam.
2004. június 17.

Messze vagy Isten
Vagy csak más nyelvet beszélünk?
Gyermekeként de ráncos kezekkel
Elkeseredetten tördelem járókám rácsait

Sírok, s magam sem tudom,
mire van szükségem jobban.
Hogy karjaidba végy?
Hogy megetess?
Hogy tisztába tégy?

Még nem tanultam meg beszélni.
Érted a gügyögésem?
2004. június 17.

DÖNTÉSEK

Építetek vagy tervezek
Maradok vagy elmegyek
Leegyszerűsített életem
Kiált, hogy törjem fel rácsait
Tépjem le takaróit
Lélegezni, keresni, repülni vágyik

Korcs szürkeségben
Álnok túlélésben
Áttetsző tükörképben
Börtönszagú menedékben

Addig menekültem, amíg
Egyszer csak elvesztem
És elsüllyedtem

Lassú halál
A céltalan semmittevés

Nem versenyzem
Mégis önmagam
S nem megélt perceim
Vádjai köpdösnek szüntelen

Könnyebb ülni mint menni
Választani nehéz
S valaki vesztes lesz biztosan
Változtatni nehéz
De valaki győztes lesz biztosan.

2004. július 7.

Őszinte esőcseppek megpihennek.
Vérvörös erdő lángol
Csendemben dalok bújócskáznak
Láncokba tördelt lábam táncol.

2004. július 9.

Álmodni kell
Az álomban hinni kell
A hitben forrás van
A forrás óceánokat táplál.

2004. július 9.

NEM VERS - Tényleg nem (*Ember Isten dialógus*)

NEM VAGYOK SZERETNIVALÓ
Mégis meghalnék érted újra
NEM KELLEK SENKINEK
Pedig az egész világot neked adtam
NEM TARTOM BE A SZABÁLYOKAT
Nem is én alkottam őket
NEM ÉRTEM AZ ÉLETET
Nem lehet, nem is kell
NEM VAGYOK OTTHON
De ismered a honvágyat
NEM VAGYOK BOLDOG
De tudsz sírni és nevetni
NEM AD VÁLASZT A MŰVÉSZET SEM
De megtámogat hidd el
NEM IRTAM VERSET
Tényleg nem

Érintetlen, de beszennyezett
Idegen és szomorú
Otthontalan és visszautasított
Csalódottan száraz,
Fáradt és értéktelen
átlátszó vagyok

Gyógyító és megtisztító
Barát és vigasztaló
Befogadó és elfogadó
Frissítően reményteljes
Energikus és értékes
és kiismerhetetlen VAGY OK.

2004. július 24. - 2004. július 25.

vegyél észre, ölelj át
dúdolj nekem, simogass
és altass el
harapdárd a fülem
és sutogd bele, hogy: „szeretlek”

építs fel, szoríts magadhoz
hallgassuk a csendet
csodáljuk a holdfényt
fogadj el
hallgasd a szívverésem
és dobogd bele, hogy: „szeretlek”

2004. július 24.

bújócskázunk és birkózunk Istenem
porba dobsz és elégeted mindenem
és soha nem tudom meddig tart a játék
2004. július 24.

Szárnyaim lefagytak
Táncaim elkoptak
Álmaim meghaltak
Vágyaim megcsaltak

Minden hallgat és dörömbölnek könnyeim
és így talán könnyebb

S holnap
Citromkertek illata csábit új reményekbe

S az égen minden
Csillag nekem szurkol
Hogy hátha talán
Ma este végre megtalálom
Igazi önmagam
2004. július 24.

Sziklába rejtett titok:
gyönyörű és pótolhatatlan
megismételhetetlen csoda
vagyok

Felhőkbe írt álom
mélységbe süllyesztett kincs
új világot teremtettem
s rezgéseim, könnyeim
és nevetésem is
örökre visszhangzik
majd a végtelenben

Sziklába rejtett titok. Vagyok.
2004. augusztus 16.

megáldom az utat
hogy ne törjön el lábad
megáldom a mezőt
hol felépül majd házad

megcsókolom ajkad
mely világot hoz létre
felszántom a földed
hogy nyár jöjjön a télre

nem kérdezek többet
csak taníts meg csodálkozni

2004. augusztus 16.

AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG

Ha minden ablakot pára homályosít
Ha minden lépésnél valaki rád tapos
Ha mindig úgy érzed, hogy fázol
Amikor minden csatlakozást lekésel
és minden örültnek tűnik
Ha még a tükörből sem néz vissza barát
és könnyörsz egy őszinte érintésért
Akkor is van még egy utolsó előtti lehetőség:
Rácsodálkozhatasz, hogy
milyen gyönyörű és izgalmas is az élet.
Csak légy bátor és merj részt venni benne.
Sokszor ez az utolsó lehetőség.
S az első is.
De őszinte leszek... utána nehéz elindulni,
De mégis ez az utolsó lehetőség.
S az első is.

2004. szeptember 5.

ÍGY AKAROK ÉLNI - ÍGY AKAROK HALNI

megmosva
megtisztulva
megbocsátva
megtalálva
újrakezdve
felfedezve
tenyeredben
jól elrejtve

2004. szeptember 17.

és nem számít a hol
csak a kivel
és nem fontos az én
csak a mi

Döntöttem. Hazamegyek.

Ha kellek, ha nem kellek
Megyek
Mert még mehetek.

2004. szeptember 20.

AZ ISMERET SZINTJEI

Hallottam róla
Ismerem őt

Olvastam róla
Ismerem őt

Megérintettem
Ismerem őt

Megszültem
Ismerem őt

Szerettem
Ismerem őt

Felmostam utána
Ismerem őt

Ápoltam
Ismerem őt

Harcoltam vele
Ismerem őt

Bennem volt s benne voltam
Ismerem őt

Eltemettem
Ismerem őt

2004. október 5.

könnyek felszáradnak
élek kisimulnak
álmok megvalósulnak
gyászból mosolyforrás fakad

évszámok és nyelvek
harca lecsillapszik
háborúk és érdekek
élei elkopnak

Micsoda erő rejlik a táncban!

2004. október 5.

ISMÉT. ÚJRA.

Ismét. újra.
zokogva és ökölbe szorított kézzel
toporzékolok és
elkeseredésem rabszolgájaként
haragom kiszolgáltatottságában
az égre nézek. ismét. újra.
és makacsul könyörgök, hogy küldj esőt Isten!

fohászom tánccá nemesül
minden izmom megfeszül
inaim görcsösen küzdenek
Lábam erősen ütődik a kövekhez
küzdök, harcolok, megfeszülök,
s némán –egyetlen pillanat elég-
verejtékem csöppen a földre

és ismét és újra
S a napfény illedelmesen
árnyékruhát ölt, s elfordul

és arcomról izzadság old
Porból-sarat, sárból-tócsát
Tócsából-patakot. patakból-folyót

és mint aki titkos álomból
Hirtelen csókkal ébred
értem meg végre, hogy most
Ebben a pillanatban
Megöntözted a földet.
Ismét. Újra.

2004. október 5.

Egyetlen vágyam, fohászom, könyörgésem
helyezem oltárodra szüntelen
Add Istenem, csak egyszer add
hogy szerelmem ne egy álmot
ne egy elérhetetlen ideát
hanem csak valóságos egyszerű
tündért vegyen célba
Olyan angyalt, aki csak engem ölel

2004. november 9.

A fürdőkádban ázom.
mikrogalaxisomban egyetlen gyertya a Nap
lábam kilóg a vízből
s a csempék hirtelen
tükörré nemesednek

Vajon te is ugyanilyen
ártatlannak látsz engem,
mint most én önmagam?

2004. november 9.

Legyőzve győztesen
Csodálom a világot
Vesztesen a dobogón
ápolom az álmot

Legyen béke köztünk
Most és mindörökké

Ámen

2004. november 9.

JÁTSZÓTÉR

Tapasztalatlanság illata
Féltett és óvatos érintés
Most mérföldes falakat rombol
Feltámadt szabadságom

Angyalok simogatnak
Gyász és születés
Határtalan játszótérre válik
Ahol nem szúr a fű
Nem szédülünk el a körhintán
S nem horzsoljuk meg karjaink
Ha örömünkben túl gyorsan szaladgálunk...

Hirtelen megállok és
Oldalra szegezem tekintetem
Majd előre, majd hátra,
Majd ismét ellenőrzöm
Gondosan az összes létező irányt...

S ekkor bárányszívem
Oroszlánüvöltéssel kiáltja minden
cimborának és játszópajtásnak
szülőnek és jó barátnek
papoknak és kurtizánnak
tudósnek és ostobának:

Ez a játszótér nincs bekerítve!

2004. november 9.

NAPLÓBEJEGYZÉSEK

Szerintem nem lehet Istent megismerni.
Minden törekvés torzulás.
Önmagunkat sem,
pedig mi csak milliárdnyi részecskéit
rejtjük a mindenségnek.
Minden gondolat becsap.
Isten nagyobb, szebb,
igazabb és rajong azért ami egyedi.
Szárnyalva szeret.
Titkokkal vezet.
Mindig velem nevet.
Nyárban teremtetet.

2004. december 28.

TORZ ISTEN

csodálom a születést
csodálom a halált
bármerre is kutat lelkem
csak torzulást talál

homályos a tükrünk
s darabokban áll
a mustármagban hiszünk
s nem szárnyalunk már

minden vágy és emlék
embernyomot éget
kudarcból és félelemből
raktunk össze téged

2004. december 28.

ÚJ NAPLÓBEJEGYZÉS

Van repülő ami felrobban a levegőben, és
van ami békésen leszáll évekig.
Egyáltalán nem értem az egészet.
Mindkettőnél emberek integetnek szeretteiknek mielőtt elindulnak.
Tudom, hogy minden pillanat ajándék és csoda,
mégis néha a gyönyört is igazságtalannak érzem.
Egyáltalán nem értem az egészet.
Sőt a kevésből is egyre kevesebbet.

2004. december 28.

fekete-fehér francia filmek
csörgőkígyó az emeleten
fejtse meg valaki a titkot e versben
mert én nem tudom, én nem tehetem

2004. december 29.

Megtervezel
Megteremtesz
Megsimogatsz
Megszólítasz
Megneveltetsz
Megérted szavaim
szándékaim
Megismertetsz a világgal
a széppel
a fájdalommal
Megmutatod az időt
a lassút
a gyorsat
Megtanítod a lényegest
a lényegtelen
Megmásszuk a hegycsúcsokat
Megtapasztalunk hideget és forrót

S közben e titkos kirándulásban
Megismerem önmagam és
Magszeretlek téged.

2005. január 25.

Mégsem tetszik a XXI. század.

2005. február 2.

csend. magány.
keresztről levett Krisztus
sötét

magány. csend.
Krisztus levett a keresztről.
még mindig sötét

sötét van
két kereszt kereszttüzében
próbálom kioltani
a magányt.
csendben

2005. február 2.

Itt vagyunk mi angyalok!
Legyetek hát boldogok!

2005. február 2.

FOHÁSZ

Asztalt terítesz ellenségeim előtt
A halál árnyékának völgyében
Üldözőim kedvesen rám néznek
Egyenként tépnek szét tükrömben

Szabadíts meg engem minden önmagamtól.
Ámen.

2005. február 2.

Mindig kattog a fűtőtest amikor bekapcsol.
Mintha szeretne ráijeszteni a hidegre.
Aztán észrevétlenül belesimul a csendbe.
Megadja magát.
Mint minden lázadó a legvégén...

2005. február 2.

Van játék, amibe bele kell menned
Van játék, amibe tilos benne lenned
Van színdarab, melyben szerepelned kell
Van színdarab, melyben nincs számodra hely
Van gomb, amit ajánlatos megnyomni
Van gomb, amit okos dolog hanyagolni
De ne légy kérlek kikapcsolva
Mert akkor nem vagy bekapcsolva.

2005. február 13.

Van egy szó amit nem tanultam meg.
Nem értem. Ha kimondom, ha kimondod:
Sorompó.

Van egy szó amit nem viselek el.
Nem érzem. Ha kimondom, ha kimondják:
Gyűlölet.

Van egy szó amit nem fogadok el.
Nem mérem. Ha kicsi, ha nagy, el kell utasítanom:
Hazugság.

2005. február 28.

HA ELINDULSZ, HA ELMÉSZ

Ha elindulsz
meghosszabbodnak az árnyékok
Amikor elmész
megszaporodnak az ablakon az ujjlenyomatok
Ha elindulsz
idegenebb lesz a világ
Amikor elmész
sárgán sírnak az üvegek
Ha elindulsz, ha elmész
senki nem tapsol majd a kudarcoknak

Ha elindulsz
váratlanul kiürül a legtömöttebb fülke is
Amikor elmész
kavarog a szentimentális valóság
Ha elindulsz
megáll minden időmérő
Amikor elmész
nem indulnak, s nem érkeznek többé
a költöző madarak
Ha elindulsz, ha elmész
megdermednek az évszakok
és egyetlen másodperc alatt
elszegényedek.
Hajléktalanná válok
ha elindulsz, ha elmész.

2005. március 15.

NEM E VILÁGBÓL VALÓ

A függöny mely az ablakomon kívül sem takar
Az eső mely a nappalimban szakadatlanul zuhog
A béke melynek vágya mázsás harangokat kongat
A muzsika mely hangszereivel csendet varázsol
Az ország melynek törvényei szerint vágyom élni
Nem e világból való

2005. július 11

Nincs felírva a téglafalra
Nem feszült olajos vászakra
Nincs kimondva, nincs hazudva
Nincs márványban kifaragva
Nem önthetik művészi formába
Nem bujtatták érzelmes dalba
Nincs kendőbe belevarrva
Nem készülhet film sem róla
Nem játsszák a színházakban
Nincs elrejtve újságokban
Nincs benne a Bibliában
Nincs a parkban, nincs a padban
Nincs hősies kőszoborban
Nincs a hangban nincs a dalban
Nem találhád múzeumban

Nincs a földön nincs az égben
Nincs elrejtve könnyecseppekben
Nincs a zajban nincs a csendben
Mindenhol van és sehol sincsen

2005. július 14.

Közös élményeinket nem egyszerre éljük át

2005. július 14.

Reggel is azt érzem
Megint minden késő
Szobrokat faragnék
De nincs kezemben véső

2005. július 26.

NINCS IRÁNY

Ismerős az ülés, ismerős a járat
csukott szemeimmel számolom a fákat
most mikor álarcok lehullnak nagy hőseimről
most mikor reggeli kávémban oldódnak
holnapom titkai
mikor egyirányú utcában is útmutatást várok
mikor a park csak egy képernyő
s a hold csak egy gépelés
mikor a folt is rég elszakadt
nem fér el több fércelem
saját ajtóm előtt sem tudom
hogyan hazaértem-e biztosan
Minden ajtón kopogtatok,
de nem nyílik meg egy sem
Gigantikus sivatagban meddő kútba estem
már álmaim sem emelnek igazán magasra
feladott terveim harapnak karomba

Kell, hogy legyen irány mit meg kell végre találnom
Kell, hogy legyen ösvény,
amin nekem kell majd járnom
Kell, hogy legyen kabát,
mely nem enged megfáznom
E silány pusztaságból haza kell találnom

Van irány és meg lehet találni
Létezik az ösvény, melyen csak neked kell járni
Lesznek ugyan napok,
mikor nagyon fogsz majd fájni
de akármerre indulsz, haza fogsz találni

2005. július 26.

ÖTLET DALOKHOZ #1 - KERESSEM

Parkolóban a gyorsaságot
Rohanásban a biztonságot
Tombolásban higgadságot
Rácsok közt a szabadságot

Az emlékekben a kortalanságot
A fényképekben a fiatalságot
Kalandokban a vagányságot
Álmaimban a boldogságot

Játssz velem, hogy megismerjelek
Jöjj velem, hogy megkedveljelek
Ülj mellém, hogy megérintselek
Bújj hozzám, hogy megszeresselek

Mondj igazat, hogy megvédhesselek
Bonts szárnyakat, hogy elrepítselek

ÖTLET DALOKHOZ #2 - TANÁCSOK

Találd meg a folyamatot
amiben a testből ember lesz
ragadd meg a pillanatot
amikor a részből végre teljes lesz

Utazz, repülj magasra
Próbáld nemes szívvel élni
És vigyázz nagyon magadra

ÖTLET DALOKHOZ #3 - GYERE VELEM

nem akarok tanácsokat
csak őszinte barátokat
ne adj nekem útravalót
inkább te is gyere velem

ÖTLET DALOKHOZ #4 – KERESLEK A TÖMEGBEN

Kereslek a tömegben
Hátha újra megtalállak
Minden virághoz lehajolok
Talán a szirmok közé bújtál el
Hallgatlak a viharban és a csendben
Ott rejtőzöl minden esőcseppben

Mégis azt érzem valahol elrontottam
Lassú léptek helyett gyorsan elfutottam

Bárcsak titokban mellém ülnél csendben
kérdés nélkül válaszolnál
nyár lennél a télben

ÖTLET DALOKHOZ #5 - TÖRÉKENY

Én egyfolytában hazudok magamnak is
Igyekszem erősnek, határozottnak tűnni
de nagybetűkkel rám van írva:
„Törékeny vagyok, kezelj óvatosan!”
Bárcsak egyszer meglátnád a táblákat
amelyek a nyakamban lógnak

ÖTLET DALOKHOZ #6 - VIZSGA

Már sok próbán átmentem az életben
azt hittem nem lesz többé vizsga
de most akaratlanul is itt állok
ünneplőben, izzadó tenyerekkel
s még a tantárgy nevét sem árulta el senki
sikerül-e, vagy megbukom
bárhogy szeretném is, de nem tudom
lesz lehetőségem majd javítani?

ÖTLET DALOKHOZ #7 – KIHÚLT A KÁVÉM

Kihúlt a kávé, a gyertyák már rég kialudtak
bámulom az ablakot amely csak sötét udvarra néz
hangok és zajok szűrődnek be
egy messzi sarkon autó fékez éppen
eltévedt egy madár, s keresi fészkrét
összekavarodtak az évszakok
nem érkezett meg a pizzám sem

amit órák óta rendeltem
szomorú hang szól a rádióból

ÖTLET DALOKHOZ #8 - MINDEN PERCBEN

Bandukolok a sötét utcán
emlékek és vágyak keverednek
minden percben dönthetek:
maradok vagy elmegyek

Minden percben dönthetek:
gyűlölök vagy szeretek
Minden percben dönthetek:
megtalálsz vagy kereslek
Minden percben dönthetek:
követlek vagy vezetek
Minden percben dönthetek:
zokogok vagy nevetek

ÖTLET DALOKHOZ #9 – SZERETNÉK MÁR

Szeretnék már végre biztonságban lenni
kételyeim hátradobva csak előre menni
haza kell találnom, ezt biztosan tudom
az örök kóborlást már borzasztóan unom
Idegen házak közt, idegen tereken
egy kicsi emberséget, az igaz szót keresem

ÖTLET DALOKHOZ #10 - MESE DAL

Hol volt, hol nem volt
az én mesém csendesen kezdődött
a Király legkisebb gyermekeként
én is elindultam szerencsét próbálni
találkoztam törpékkel és tündérekkel
gonosszal is mostohával is
biztosan történt varázslat és csoda is
tarsolyomban ott lapul a hamuba sült útravaló
utaztam az ezüst tengeren is túl
de mégsem tökéletes a mesém
nincs benne hintó, üvegcipő és palota
mégis örökre élek, míg meg nem halok
mert van három kívánságom:
Szeretném, hogy szeress
Ha eltévedek, megkeress
És szeretnék szeretni

ÖTLET DALOKHOZ #11 - SZERETNÉK

szeretnék ragyogni
de a világ a sötétet szereti
szeretnék jó lenni
de a jót nem veszi észre senki
szeretnék lassan élni
de a gyorsajtás a minta
szeretnék szeretni
ha szeretet lehet még tiszta

szeretnék békében élni
de ma csak a háború a piacképes
szeretnék szépet teremteni
de a rombolás kap tapsvihart
szeretnék haza menni
de mindig csak rohanok
szeretnék valakit megmenteni
pedig csak áldozat vagyok

2005. augusztus

Az emberi szeretetet csak kiérdemelni tudod
Minden más szeretet pedig érthetetlen
Az emberi alkotást érdemtelenül kapod
Minden más alkotás felfoghatatlanul titokzatos

2005. augusztus 26.

ÁLOM

Néha a szürke félhomályban elmerengve
Szárnyakat képzelek hétköznapi emberekre
Így akármilyen szennyben és porfelhőben járok
Valóra vált álmaimban csak angyalokat látok

Felemelem kezeimet, megadom most magamat
Képzeletben könnyűszerrel rombolok le falakat
Szégyen, halál, bűn, gonoszság elpárolog hirtelen
Kívül lehet hideg nagyon, de forróság van idebent

Átneveznék minden utcát, parkokat és tereket
Kihámoznám önmagamból az elsorvasztott gyermeket
Elengedném, menjen bátran, győzze le a világot
Gyógyítson és simogasson, ültessen sok virágot

2005. augusztus 28.

NEW YORK

félelemmel, óvatosan elhoztad az álmaid
elvegyülnél, megpihennél, kibontanád szárnyaid
házak itt az égig érnek, pincék meg a pokolig
egy a lényeg, óvd a fényed, ki kell bírnod hajnalig

minden évben, minden percben elpusztul itt valaki
szimbólum az egész város, nem lehet megfejteni
2005. augusztus 28.

Úgy szeretnék hozzád érni, ahogyan
az ártatlanok imádkoznak.
2005. augusztus 28.

MICSODA BÉKE

az éjszakai rádióban meggyötört sors énekel
a szív, a lélek, a vágy, a test megpihen
elhamvad a rohanás, elszunnyad a küzdelem
lelassul a haladás, megsemmisül a félelem
micsoda béke!

angyalszárnyak simogatnak
csendoszlopok tornyosulnak
vigyáznak rám
vigyáznak rád

titkon tervezik holnapi véletlenek titkait
halkan emelik holnapi győzelmek trónjait
nappal tanulsz szenvedni
éjjel tanulsz szeretni
Micsoda béke!
2005. szeptember 5.

HAJNALI FÉL KETTŐ

Az őszi éjszakában
bandukolva a kihalt utcákon
megpihennek a hőségtől és a forgalomtól a macskakövek
egymástól tüzet kérő emberek
válnak egy pillanatra igazi testvérré
szusszan az est
kinyújtóznak a villamossínek
alszik még a hajnal
felerősödnek az illatok
csak néhány ablakban pislákol a fény
ilyenkor megpróbál belopakodni
a nyugalom a nagyvárosba
Integet a hidaknak
összekacsint az üres buszmegállókkal

Béke van. Most kell megállítani az időt!

2005. szeptember 8.

100 víz

Köszönöm a fát, amelyet nekem ültettél
Eldobtad vonalzóid,
Hogy fájdalmas sebeket gyorsan gyógyíthass
Minden kavicsod óriási torony, mely
Reflektoraival segíti lelkek vándorhajóit
Vitorlád vigyázza világomat.
Bárcsak meg tudnálak védeni.

2005. október 8. (Hundertwassernek)

UTAZÁS A KÉK FÜVÖN

Az ég összeér a földdel
Fülembe távoli harangok szólnak
Bőröndöm a fejem fölött pihen
Zakatolnak alattam emlékeim

Fejemben gitár és hegedű versenyez
Ablakomban kergetőznek házakkal a fák
Sorsok rohannak vagy megpihennek
Istenem de jó, hogy megyek, hogy mehetek

Gyertyákkal vannak kirakva a sínek
Minden szerelem, rajongás csak rejtély
Világok és párhuzamosok érnek össze
Dalok születnek titokban és csendben

2005. október 31.

ÉVSZAKCSERE

minden kulcsomat neked adom
nem rejtem ajándékaid sötét ládába
feltépjük titkainkat, s fázni fogunk
biztosan tudom
de megtanuljuk tisztelni a telet
miközben álmainkba belopakodik a nyár

2005. november 8.

Ismerős dallam kopogtat az ablakon
Meghajolnak rácsaim, azt jelzik: itt lakom
De egyszer majd egy lombhullató harsány tavaszon
Amikor érkezés és búcsúzás egybekel a balkonon
Egészen biztosan némán és titokban e világot majd itt hagyom
Az lesz az éjszakám s az lesz a hajnalom

2005. november 8.

MINDEN BÁRMI MINDIG KÖNNYEN

minden lehet csúnya, bármi lehet szép
bármi lehet sárga, minden lehet kék
mindig lehetsz tiszta, bárhol lehetsz ép
könnyen lehetsz oltár, csak tudd, hogy hol a fék

2005. november 8.

Mindenki törékeny, de mindenki világít
Mindenki fázik, de mindenki melegít
Mindenki fél, de mindenki vígasztal
Mindenki búcsúzik, de mindenki marasztal

És minden lépésnek és súrlódásnak értelme és nyoma van
És minden kérdésnek és minden csendnek titkos oka van
Ugyanaz az érintés ölel magához és mar beléd sebeket
Ugyanaz a van és ugyanaz a nincs és mindkettő a szeretet

2005. november 29.

HÚSÉGVALLOMÁS

Ha mindenki magadra hagy teljesen
Lányomodba surranok majd csendesen
Félelmeid átviszem a tengeren
Kételyföldre remény magját ültetem

Jóbarátod leszek idegen világban
Az ámen én leszek keserű fohászbán
Homályban fáklyalángod én leszek
Jégviharban teremtek majd meleget

Ha elindulsz én veled megyek bárhova
Győztes harcban én leszek a harsona
Ha csatát vesztesz megpihenhetsz karomon
Az ellened lőtt tüzes fegyvert elkapom

Enyém vagy s én benned vagyok kedvesem
Gyengeséged, erősséged
Csúnyád, széped, félénkséged
Teljes szívből szeretem

2005. december 4.

téli ez a világ
nem nő benne virág
nem ismerek senkit
nem is merek senkit
szeretni

2005. december 4.

ISMERKEDÉS

Legelőször megfigyelem körmeid.
Másodjára fellapozom könyveid.
Harmadszor a szívverésed hallgatom.
Negyedszer a sírhelyedet hantolom.
Ötödször az emlékeim tépem fel.
Hatodszor a hiányodban égek el.
Hetedszer egy könnycsepp gördül arcomon.
Nyolcadszor majd elalszom egy hajnalon.

2005. december 4.

én nem vagyok boldog
és mégis boldog vagyok
én nem vagyok ember
és mégis ember vagyok
én nem vagyok tiszta
és mégis tiszta vagyok
én nem vagyok bűnös
és mégis bűnös vagyok

én nem vagyok titok
és mégis titok vagyok
én nem vagyok árva
és mégis árva vagyok
én nem vagyok benned
és mégis benned vagyok
én nem vagyok itthon
és mégis otthon vagyok

2006. január 24.

Azt hiszem, megint előről kellene kezdeni mindent.
Bemutakozom jó?
Várjunk csak!
Azt hiszem, mindent megint előről kellene kezdeni.

2006. január 28.

VESSZŐK NÉLKÜL

A busz ablakán a pára miatt nagyobbnak látszik a tilos és a szabad.
Az emlékeimben egy gyermek egy szörny és egy tündérbohóc szalad.
Egymás felé egymás elől bújócska és fogócska és számháború.
Arcuk egyszer vidám egyszer pedig álcázott és szomorú.
Térképpel idegen város utcáin útirányt találni remélnek.
Néha nagyon nagyon bátrak de legtöbbször csak félnek.

2006. február 16.

BÁRMIKOR BEJÖHETSZ

Ha darabjaira esik szét a világ
Ha csended álnok zajok járnak át
Ha minden megkopott, üres és hideg
Ha éppen csak pislákol elhagyatott tüzed
Akkor is tudd: bármikor hazajöhetsz

Ha jól ismert ösvényen zsákutcát találsz
Ha ismerős tereken is idegenként jársz
Ha sokáig nem hallod senkitől nevedet
Ha senki sem szorítja gyöngéden kezedet
Akkor is tudd: bármikor hazajöhetsz

Bármilyen koszos vagy, nyitva áll a házam
Bármilyen fáradt vagy, megpihenhetsz nálam

Lehetsz gyenge, lehetsz árva
Jöhetsz nyitva, jöhetsz zárva
Jöhetsz némán, jöhetsz sírva
Bármerről is érkeznel az ajtóm ott lesz nyitva

Bármerről
Bárkivel
Bárhogyan
Bármikor

Bárhogyan hazajöhetsz
Bármikor hazajöhetsz

2006. február 19.

SZEMBEN ÁLLOK – SZEMBE NÉZEK

előrenyújtom kezem
remélve, hogy emberi ujjakra talál
előre feszítem gerincem
remélve, hogy nem fogják összetörni
előre hajítom lábaim
mert hiszem, hogy helyes útra lépek
tüzet csiholok ereimben
lakatot hegesztek hibáimra
eltemetem csökevényes gyengeségeim
nem várok tovább
minden sarat lemosok
porral benőtt tudómból felüvöltök
Ünnepellek ÉLET!
Világra jöttem.
Immáron –ki tudja hányadszor- újra megszülettem

remegek, félek
zokogok és kérek
teremtek és tépek
éhezem a szépet

Láttam a hétköznapi angyallá válni
Meglestem az embert, amint széttörte koporsóit

nem várom a vastapsot
idejében és győztesen hagyom el a színházat
meztelenül
sminket, mosolyt és diadalt lemosva elvegyülök
s titkon zokogva és táncolva
ismeretlen karok segítenek majd a főkijárat felé

2006. március 21.

AKI MEGHALT AKI ÉL

Aki meghalt, azt hiszi, hogy él
Aki él, azt hiszi, hogy meghalt
Aki szeret, azt hiszi, hogy szeretik
Akit szeretnek, azt hiszi, hogy szeret

minden fájdalom, tévedés, gonoszság, tehetség,
küzdelem, hazugság, szerelem, hűtlenség
háború és gyöngédség és ihlet ellenére
Isten még ma is nagyon hisz az emberekben

2006. március 21.

BÜSZKÉN MENJ EL A CSAPDA MELLETT

Büszkén menj el a csapda mellett
Ne nézz bele
Mézes és édes a lusta hazugság

Faragd ki az Isten arcát
Táncold el a Mennyek táncát
Formáld meg a Lélek lángját

Szavaidból az igazság zengjen
Dalaidban a Teremtő énekeljen
Vásznaidon az ártatlanság fessen

Találd meg a kincset és a titkot
Ott várja a csendben, hogy feltépd
Fájni fog, és zokogsz és üvöltesz, de
Bátran menj el a csapda mellett

2006. március 21.

ÖLTÖZÖM – ÉRKEZEM

öltözöm
költözöm
öltözöm

érkezek
kérdetek
kétkedek

2006. március 22.

SZENT TANÁCS

szíved legyen bejárat a Mennybe
karjaid a korlátok
melyekre támaszkodik az a vándor
akinek útjára szemeid ragyogása
biztosítja és szórja a fényt.

2006. március 22.

KORCS GYÖNYÖR

Korcs gyönyör a kényelem
Láncolt szabadság a vágy
Szememben reszket a félelem
Virágot ültessék vagy fát

2006. március 30.

3:57 - PÁRBAJ

Hajnal. Felriadok.
A saját álmaim rémisztenek.
Kesztyűt húz a szabadság és a kompromisszum
Fegyvert tisztogat a szenvedély és a kényelem
Szemben áll a vándor és a városlakó
a kiszakító és a keretező
az adakozó és a gyűjtögető
a bohém és a hivatalnok
a hangos és a néma
a harcos és a béna

Nem lesz könnyű a bíraskodás
Aljas, gonosz, hajnali párbaj ez
Végleges és örök lesz a kimenetel
Egyszeri és megmásíthatatlan.
Minden hajnalon.

2006. március 30.

BÉKE ÜNNEP

Száz meg száz hétköznapi után
megkeresem a poros dobozokat
s gondosan elhelyezem mécseseim
a fal mellett
Gyertyát gyújtok. Ünnepre hívom a csendet.

Szegény vagyok.
Kongó üres templom.
Ünnepre váró hűvös szentély.

viasz olvad s csöppen könnyöklő padokra
csellóhúrok sikoltanak
néma falak bekebelezik a titkokat

Szélcsend és békesség kér bebocsátást
Remegve nyitom meg a rézkaput.
Gyere be virágszirom. Gyere be hajnali pára.
Gyere be esthomály. Gyere be gyermeksuszogás.

2006. június 11.

SZERETETTEL

Egy ágyban ébredünk
Micsoda béke és micsoda csapda
Be vagyok zárva tágra nyílt szabadba
Semmit sem tudok tenni
Amiért jobban szeretnél
Semmit amiért kevésbé
Ma is együtt ébredünk
Arcunkon hasonló mintát hagyott
A takaró és a párna
Mégfürdöm ismét
Szerelmed tavába.

2006. november 15.

A legnagyobb áldás: különböző vagyok
A legnagyobb átok: különböző vagyok

2006. november 30.

Ahol szeretsz, ott világosabb lesz a levegő.
Mások rohannak, hogy mély lélegzetet vehessenek.

2006. november 30.

KÉT VILÁG VAN

Az egyikben minden időben érkezik
A másikban minden örök és igaz
Az egyikből hiányzol másoknak, ha elköszönsz
A másikban soha senki nem hiányzik
Az egyikben lehet sírni is
A másikban a könnycsepp egy elérhetetlen csoda
Az egyikben állandó a kérdés
A másikhoz a válaszok láncolnak oda
Az egyikben itt van a másik is
A másikban eltűnik az egyik.

2007. február 17.

TE VAGY A LEGSZEBB

Te vagy a legszebb
S e szavakkal megtisztellek
De mindenki mást megaláztam

Csak téged szeretlek
Neked biztonság, de
Másoknak kirekesztettség lakatja
A vallomás

Nem tudok szépet gondolni
Hogy valakit meg ne bántsanak szándékaim
Legszentebb csapda ez is
2007. március 3.

A BÖLCSESSÉG ÚTJA

Tegnap nyomtatott térképpemmel
Ma indulok a holnapba

Boldogan eltévedek
Nevetve megbocsátok
Titkokat megismerek
Szeretve félreállok

Akármerre lépek is
A legjobb úton járok
Nem kell most már nézni
Sötétben is látok

Üres vagyok semmim nincs
Mindem vagyok de mégse
A gonoszságot eltiporva
Feszülök keresztre.
2007. március 21.

a megszokottság
megszököttség
kötöttség és megkötözöttség
minden nap minden irányba ugyanarra
S ha akarsz sem tudsz más járműre szállni
mindegyik ugyanoda tart
reményt lesnél gyermekarcról
hitet a virágillattól
szabadulást a sínbekövélt villamostól
-csalódva búcsúzik tőle a bogár is,
megint becsapták a nárcisz színeivel-
a megszokottság
meglopottság

2007. április 13.

SZIGETLAKÓ

Nem a parton nem a vízben
Nem a földön nem az égben
Nem férfiben és nem a nőben
Nem városban nem vidéken
Nem északon és nem délen
Nem előtt és nem középen
Nem rosszban és nem erényben
Nem szürkében nem színekben
Nem halálban nem életben
Nem gazdagon s nem szegényen

Utak nélkül, hidak nélkül
Elkerítve otthon nélkül
Nagy tömegben társak nélkül
Sivatagban irány nélkül
Szigeteken élek.

2007. május 10.

BODZAVIRÁGOK

Minden bodzafában új csodát találok
Minden éjszakában hajnalokra várok
Minden hazugságban igazságot látok
Minden álmom kövén titkokat darálok

Minden szeretetet visszautasítok
Pedig semmi másra nem is vágyok
Minden vihar után ablakokat tárok
Árasszák el szobámat a bodzavirágok

2007. május 15.

NÉPDAL

Tavaszbba borult már minden fa a réten
Elovadt bánatom, tovaszállt a téllal
Minden virágszirmot gondosan megnéztem
Kerestem a tisztát, kerestem a szépet
Ha találnék jobb helyet, elvinnélek téged
Ha találnék szebb helyet, elvinnélek végleg

Tavaszbba borult az összes fa a réten
Érző szívet kaptam, pedig nem is kértem
Messze húz a szívem, elvágódna innen
Kristályrepüléssel, pedig szárnyam sincsen
Ha találnék jobb helyet, elvinnélek téged
Ha találnék szebb helyet, elvinnélek végleg

Tavaszbba ragyog már mindenki az égben
Angyalok hívnak, daluk száll az égben
Mindent megsiratva, meghorzsoltam térdem
Mindent megbocsátva megsimogat Isten
Ha találnék jobb helyet, elvinnélek téged
Ha találnék szebb helyet, elvinnélek végleg

2007. május 17.

TÁRGYAK

Tárgyak - Halvány emlékszobrai az önző gyűjtögető kényelmes rombolásnak
Tárgyak - Szánalmas sírkövei az elhalasztott pillanatoknak

2007. augusztus 22.

Nem tudok szeretni - szomorkodott a sötét
Nem tudunk szeretni - pironkodtak a fák
Nem tudok szeretni – susogta a szél
Nem tudunk szeretni – sercegetek a lámpák
Nem tudok szeretni – hadarta a sín
Nem tudunk szeretni – kattogták a kerekek
Nem tudok szeretni – sírta az ember

2007. augusztus 22.

kifogások, szavak és szándékok nélkül
megtisztulva, várakozva és kortalanul
gyöngéden, mintha először történne minden
csak csodálva és megújulva érdemes...

2007. szeptember 28.

STÁBLISTA

októberi szürkületben időtlen lépéseim
karcolják repesztik s eltörrik
a leveleket lábam alatt

szent mindegyik találkozás

s végül egy hatalmas rétre érek
városok és körtáncok
dalok és nyelvek és tájak és illatok
szellemtökéletessé nemesülve
sorba elérhetetlenül megtapinthatóan
megjelennek
mindenki eljött
még az is akit véletlenül fakasztottál mosolyra
az is aki tudtodon kívül is veled sírt
minden találkozás minden könny
minden valós emlék minden halvány fantázia
végül felismerhető értelmet nyer

percenként új arc kacsint vagy bólint
elfelejtett cinkostársak csapnak tenyeredbe
az első tengerbelépés emléke
az első igazi kézfogás izzadsága
eső utáni fűillattal óvatosan újra megérint

na ezért az örömért történt minden

Írta és rendezte:

Főbb szerepekben:

Köszönetet mondunk:

s egyedül csak te fogod érteni
e kusza vásári körmenetet
s itt minden hang és kép helyére kerül végleg

Hangmérnök:
Vágó:
Díszlettervező:

a véletlenszerű egybeesések
egyáltalán nem voltak véletlenek
hazaértél

Vége.
2007. október 9.

Találkozzunk mert fogy az időnk
Minden órában öregebb leszek
Korábban azt hittem:
Építetek vagy rombolok
Tegnap megmutattad:
Építetek ÉS rombolok
Magamba mártom késeim
Olyan házat építünk
ahol nem illeszkednek a falak
A szél szikrákat szór szemeimbe
Mégsem tűz
hanem könnyek olvadnak bennem
De igazad van
Semmit sem tudsz adni nekem
S én semmit nem tudok elfogadni
Messze vagy
S ezen még a 21. század sem tud segíteni
2007. december 19.

fényt lélegzik a beton
sikít a tisztaság
egybeforrategnapaholnappal
összeolvadajellemésajél
minden első lehetőség
az utolsó is hogy talán ma
végre
jól tudunk dönteni
2008. május 19.

HAZA. ÉRTEM.

egyszer csendesen
harsonák és reflektorok nélkül
szerényen szinte suttogva
csak ennyit mondok majd:

hazaértem

egyszer ártatlanul és tettesen
babonák és hiedelmek nélkül
merészen szinte harsogva
csak ennyit mondok majd:

hazaértem

egyszer idő nélkül
egyszer könnyek nélkül
egyszer kérdések nélkül
egyszer szavak nélkül ...
egyszer...
egy...

Hazaértem.

(Írtam, hogy idő nélkül)

Köszönetek:

Szeretnék őszinte szívből köszönetet mondani mindenkinek, aki elfogad, aki próbál megérteni, aki meglátogat, aki csendesen leül a sarokba, aki kérdez, akivel együtt hallgatunk. Köszönöm, hogy kezvedbe vetted ezeket a lapokat. Meghatódva írom: megtiszteltetésnek érzem a bizalmad. Talán sikerül meghálálnom valahogy. Ezt a könyvet 5 év hajnalai és éjszakái írták. Földrészek, országok, illatok, vágyak, emlékek és titkok keverednek kérdésekkel és válaszokkal. Micsoda kaland is volt. Minden nap ünnep!... és még mindig megvan az utolsó lehetőség...

Külön köszönet nektek:

Alison, Erlend, George, Ella, Diana, Amy, Twiła, Wayne, Mari, Tim, Wolfgang, Nikosz, Maurice, Hundertwasser, Cam, Leen, Ria, Judit, Jayne, Keely, Dawn, Johnny, Julia, Gergő, Péter, Tamás, Ági, Laci, Krisztina, Józsi, Anikó, Dóra, Alessia, Szabolcs, Ineke, Anita, Andrea, Balázs, Tour „N”, István, Janice, Gábor, Anikó, Kati, Dávid, Bence, Dani, Levente, Apa és Anya.

Borító + Versek: Tornay András

E-mail: andrastrust@yahoo.com

© Tornay András, 2008

HÁROM CSODA

TORNAY ANDRÁS

2008 - VERSEK - 2014

TORNAY ANDRÁS

HÁROM CSODA (2008 - VERSEK - 2014)

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek, s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Nehéz kiegészíteni azt a titkot, amit az ember már a nyolcadik kötetében próbál megfejteni. Egy biztos. Az életünk, az út, amin járunk, hatalmas ajándék és felfoghatatlan csoda. Fogadd szeretettel a csoda szirmait.

Béke!
Tornay András

2014. ősz

www.tornayandras.hu

Elmondtam mindent

Elmondtam mindent
Ha nem értesz...nem tudom mi a baj
Millió városok üresek, ha nem járod útjaikat
A forróság rám fagy, ha nem mosolyogsz
Minden lépésben ott vagy
Minden vízcsepp téged mos fehérebbé
Minden gyertyalobbanás az emléked ravatalozza
Nem tudlak elérni
Pedig csak halkán meg szeretném neked köszönni,
Odasúgni a füled mögé:
„Köszönöm, hogy megtanítottál szeretni”
Álmomban néztem, ahogyan mást szerettél
Én sírtam, te neveltél
Én támadtam, te megvédtél
Én lángoltam, te elégtél

...

s most már nem tudlak elérni.

Budapest, 2008. július 7.

Eltérő világok... csendet szülnek.

Budapest, 2008. július 7.

Esti óra újjászületve

Esti szellő és hárfadallam festi az eget színesre
Szelíden simogat és elaltat a hold
Kint egyre sötétebb és ijesztőbb
Bent egyre nyugodtabb és világosabb lesz minden
Ma este mindenki megbékélhet mindenkivel
Minden arc csak nevetésre képes
Elfelejtjük átkaink nincs szavunk a neheztelésre
Minden kéz védelembe öleli törékeny testünk
A csendet is el tudnánk most mesélni kíváncsi gyermekeknek
Mondataink hidakat építenek
Virágok nőnek némán s nem vágja le őket senki
Nincs kérdés nincs kétely nincs idő
A tundrán ma nem lesz egyetlen állatka sem áldozat
Tánc, sóhaj, szerelem, kacaj és tangó
Hiányok és félelmek simulnak levelek susogásába
Ma nem öregedtünk egy picit sem.

Budapest, 2008. július 12.

Mennyivel egyszerűbb, ha nem szeretsz

az egész tárgyasult anyagvilágból
papírlapok illúziójába menekülsz
sebzett lábad egyetlen helyet keres
ahol természetes még a fű
s tisztán csobban a patakvíz
sosem dohányoztál s most mégis
tűzet kérsz
csak hogy megérinthesd a kezet
mely könnyel nyújt neked gyufát
azt sem tudod merre menekülj...
... olyankor amikor eltaszít valaki
akinek szerelmét időtlenül koldulod
Szabadkikötő megállóhely következik.
Budapest, 2008. július 18.

Ez egy ilyen hajnal

A sötét csendje ébresztett szelíden
harmat s harmónia ölelkezik
síkságok és domboldalak rejtekein
átélt és átaludt éjszakák tűnnek elő
parkok és zongorahangok
emlékekből felsejlenek
majd ismét elbóbiskol apró lángjuk
egy régen feledett s most véletlenül megtalált
teát kortyolgatok, s táncra kelti gőzét a szellő

újra felfedezem az ízét

a békés pirkadatnak néma szimfóniáját
az ünneplés nélküli nyereséget
ez egy ilyen hajnal
titokban te is benne vagy
Budapest, 2008. augusztus 24. hajnal

Nem szabad sietni

nem szabad sietni
addig amíg nem ébred fel a világ
még rá tudunk csodálkozni a titkokra
még meg tudjuk számolni a csillagokat

forrást rejt a pusztaság
gyűrött lepedők redőiben
hófehér tisztaság nemesít meg minket
mozdulatlan magasságokba merülünk
nem szabad sietni
Budapest, 2008. augusztus 24.

Bánj óvatosan a szavakkal!
Vannak szavak, amiket nagyon meg kell gondolni
S csak akkor mondd ki, ha meg tudsz halni azért, hogy igaz maradjon.

Bánj óvatosan a szemekkel!
Vannak szemek, amikbe hosszan, s mélyen kell nézni.
S csak akkor nézz oda, ha angyalt látsz a pupillákban rejtőzködni.

Bánj óvatosan az ösvényekkel!
Vannak utak, amelyekre vigyázva kell rálépni.
S csak akkor lépj rá, ha biztos vagy benne, hogy nem sérülnek
az őszi napra kipihenő apró gyíkokskák.

Budapest, 2008. szeptember 17.

Nem vagyok szép kívülről
Belülről meg nem láthatsz
Összetörhetsz kívülről, de
Belülről meg nem bántatsz

Szikes talaj vagyok kívülről
Nincs eke, mi felszánthat
Aranylakat fogva tart
Angyalkezek lezártak

Budapest, 2008. szeptember 18.

Színház

Színház az egész világ
De elkallódtak a szövegkönyvek
Valaki másé lett a szerepem
Valaki más mondja a szövegem

Vajon hol az én helyem?
S a feloldás büntetés lesz
vagy netán a kegyelem?

Kimondhatatlan szavakat
Láthatatlan falakat
Üres papírt gyűrögetek szüntelen

Nem tudom mikor kell sírni
Mikor kell átkozni
Mikor kell hazudni
Lemondani
Szabadulni

Budapest, 2008. október 12.

Mondj biztatót!

- Mondj valami biztatót!
- Oda fogsz érni.

Budapest, 2008. október 12.

Szerelmesvers

meg tudnálak szeretni
hátról is
elég lenne egyetlen
oldalpillantásod meglesni
s végre szabad lehetnék én is
ígéretetek nélkül
áldozatok nélkül
szégyen nélkül

mindketten meghalnánk
s egymásban harmadnapra feltámadnánk
árulások ezüstpénzek
tagadások Júdások és keresztek nélkül

fényt táncolnánk saját sírboltunkba

s e fénynél ha először megpillantanálak
azt sem bánnám...
ha nem lennél szép

Budapest, 2008. október 12.

Koszorú zöld sínvagonban, fagyos éjszakában
Reszkette szemlélem hazavezető ösvényem utastársait:
Szerzetesek, utcalányok, angyalok és gnómok
Maguk elé bámulva lihegnek összefirkált ablakokra.
Az egyik csuklya alatt megváltószemű vándor mosolyog
Hazáig kísérek majd, ne félj... neveti ajka
S annyira valóságértelennek tűnik mindez ebben az örök decemberben...

Budapest, 2008. december 1.

Fél év (Gaudi)

Fél év csoda és egész év csodálkozás
Fél év ölelés és bátor év megbocsátás
Ma már hóesés takarja be tavaszi sétáink
Lassan elfelejtem a fák neveit amikre megtanítottál
Halványul a hangod
Fakulnak a képeink
Már keveredik a kedves és a fájdalmas emlékezés
Fél év ajándék
Egész év izgalmas készülődés
Fél év születés
Fél év porrászítálódás
Egész fél
Fél bátor

Fél tavasz, fél nyár, fél ősz
Féltél, félttem, féltettelek
Mennyire félig szerettelek
Budapest, 2009. február 8.

Minden telet megünneplünk

januárból május lett
gyermekhitből felnőtt lett
igazságból ferdítés lett
tisztaságból szürkeség lett

minden tavasz csalódás
újat ígér s régít mutat
de vissza lehet fordítani a rügyeket
mert van egy szent és tiszta üzenet:
az óceán táplálja a forrást
a mozdulatlan mozgatja a mozgást

a szélcsendből vihar lesz
a durvából szelíd lesz
a hazugból igaz lesz
a koszosból fehér lesz

minden telet megünneplünk. Örökre.
Szödliget, 2009. május 17.

Szépnek születtünk

feléd futok
hozzád bújok
elrejtőzöm szirmaid között

beléd jutok
hal vagyok és medve
mindkettő egyszerre
égbolt és jégcsap
nyári forróságban

próbákat kiállt mesehős - önmagam
eltévesztetten tökéletes szobor
mesterművet rejtegető márvány
hitbe harapó harmónia
simogat érdek nélkül
csak azért mert valóban
szerethetővé szakadtam

szalmaszínek szigetén szorong szívem
szavaim szelíden szárnyalnak szurokban
szépnek születtünk.

Dunakeszi, 2009. május 17.

Mi lesz velem?

Mi lesz velem, ha tényleg megértem az Igazságot?
Mi lesz, ha minden értéktelen dolog hamuvá lesz egyszer?

Felismersz majd?

Mennyi sivatagon kell még átvergődni?
Értem-e majd a szót az Ígélet Földjén?

Megismersz majd?

Hány Júdás árul el kívül, s belül még?
Hányszor kell elgurítani még a köveket?
Felvállalsz majd?

Budapest, 2009. május 17.

Folyamatok

megtapasztalsz
megvigasztalsz
megsimogatsz
megbocsátasz

megszólítasz
megvendégelsz
meglátogatsz
megnyugtatsz

megtalálasz
megértesz
megsemmisülsz
megpihenünk

Végre. Teljesen.

Budapest, 2009. május 17.

Felfelé

Felfelé lépdélünk
láthatatlan létrákon levegőlépcsők hegyein
lélegzetvétel nélkül felhők mögé lesünk

ahol

mennyországillat pajkossága
piheszögeket letépvé oldoz fel
minden egyes tévedésünket

itt

összeolvad zöld és kék
elmosódik rút és szép
átalakul föld és ég

mert

csodát csicseregnek hárfák és virágok
arany lábnyomokat hagynak kristálylépteink

így

nyugodtan hajítsd el csomagjaid
s felejtsd álarcaid polcokon

mert

minden lecsendesül
kisimul az emlék és a harag

kéz nyúl feléd - lépj be
ez itt az utolsó pillanat

s máris hazaérkeztél
Szeged, 2009. július 19. (BBL)

Folyóparton

gyere ülj mellém
hajtsd fejed mellemre
nézzünk a mélybe
ahol tévedéseink mulasztásaink hibáink
rossz emlékeink úsznak a végtelen tenger irányába
nézzük a sodrást
s a habokkal s eltévedt farönkökkel engedjük el
gyolcsainkat láncainkat örökre
lecsendesít megnyugtat elringat és elaltat a víz
percek vagy évek múlnak el... nem tudom

de tisztán ébredünk
Budapest, 2009. szeptember 8. Dunaparton

Őszi ének

Keresztvergődésed szögeiben
Átmelegít szereteted
De megrémiszt saját kegyetlenségünk

Vízenjáró lábnyomaidban
Elsüllyednek rossz döntéseink
Megtisztulnak hibáink
De hullámokat tör saját hitetlenségünk

Jászolágyad alázatában
Megszégyení egyszerűséged
De elszomorít saját oktalanságunk

Csendcsodád
Békeburkod
Szeretetszíved
Tisztaságtitkod
Add rám újra, öltöztess fel, mert
Átfagytak ujjaim, s ahogy nézem
Igencsak közeledik ismét a tél
Csepel, 2009. szeptember 23.

Titkos találkozások

ma láttam a szemeid - tegnap tapintottam a homlokod
ma kisgyermek voltál - tegnap szomorú aggastyán
ma hallottam a hangod - tegnap lábnyomodba léptem
ma megtépázott ágon ültél - tegnap folyóparton ünnepeltük az őszt
ma ott voltál a felhőkön – tegnap a felhőtlen égen
ma féltő anyai kéz simogatása vagy – tegnap nesztelen levelek kergetőzése

Mennyire szeretlek felismerni!

Budapest, 2009. október 20.

Legnehezebb ajándékaim:

tökéletlenségem csokrai
bánthatóságom ágai
érzékenységem levelei
könnyeim virágai
esendőségem gyökerei
időtlenségem rügyei
fájdalmaim tüskéi
meneküléseim illatai
sebezhetőségem szárai

Budapest, 2009. október 27.

Az ablak mindkét oldalán

fürdőhely november utolsó napján
tekintetek találkozása
meztelenül égre néző gyökerek
felszántott föld kitárulkozása

szemben velem csoda
mellettem csodahely
az ablak mindkét oldalán
szunnyadó csodák
definiálhatatlanul
még kibontatlanul
lehetőségcsodák
összeérő csodák, mélycsodák, betegségcsodák
elmellőző csodák, felszíncsodák, gyógyuláscsodák
minden csoda

Miskolc, 2009. november 30.

Bújj hozzám

Bújj hozzám
most így jó
de ne gyere közelebb
mert tudom, s ezért félek is
hogy meg akarlak majd változtatni
s hirtelen titkok csendbarlangjában
elveszítem akit benned ismerek
Ragaszkodom
Hozzád és a szabadsághoz is
így jó
most
még
bújj hozzám

Budapest, 2009. december 06.

A fekete lovak versenye

megsebesülve
büszkeség és érzékenység nyilaitól
vagányul menekültem
hangos és forrongó cirkuszporondra

megriadva
önmagam és csalódásaim töviseitől
hirtelen átlendültem
szűkös és rácsozott cirkuszbörtönketrecbe

megalázva
számunkérés és megbocsátás tekintetétől
átemelve kiszabadultam
zajos és émelyítő cirkuszfelvonulásba

megszégyenítve
hibáim és tévelygésem lábnyomaiban
lassan kivezetnek
harsány és halálos cirkuszösszecsapásból

„menjen innen”
szólt a biztonsági angyal szelíden
maga nem idevaló
egyébként is túl gyenge
- itt ránéztem, mert hiába törtem össze darabjaimra,
önérzetem ilyenkor is azonnal túszként visszaütné –
túl gyenge jellemnek mutatja magát...
mosolygott és eloldotta láncaim.

Tudja, hogy merre van a kijárat.

Budapest, 2010. február 14.

Egyszer lesz olyan vers

Egyszer lesz olyan vers
melyben hirtelen elfogynak a szavak szóközők és betűk
lesz olyan vers amelyben az átkok áldássá lényegülnek
ahol minden gyom s hulladék gyémánttá nemesül
minden tisztaság illatba fordul
minden szándék szelíd szeretetet szül

addig csak zsenéket borítunk egymásra
de titokban legbelül már pengnek a húrok
ébrednek a szendergő szimfóniák
születnek a sorok
készül már az a vers
eddig soha nem hallott szavakból szóközőkből és betűkből
ma már titokban hallottam egy csendnyit belőle

Budapest, 2010. február 18.

A költészet napja után

Felfelé csoszogok a mozgólépcsőn
Szemben lefelé fények csillámlanak a hideg recéken
Hajnalfolyamok szurkálnak
Déli pihenők emléke szelíden megmosolyogtat
Szürkületi füstcsóvák simogatnak
Esti záporok áztatnak át csodával
Mennyire el van rejtve a remény
Mennyire nagyszerű mégis leleplezni

Budapest, 2010. április 12.

Barbárok

Napok óta
Minden reggel elhatároztam, hogy ma végre
Lefényképezem a sínek melletti pipacsok csordáit
Ma délután valaki lekasálta az egészet.
Sírt a fű, szomorkodott a mező, jajveszékelt a fák
Micsoda barbárok vagyunk.

Budapest, 2010. május 28.

Nem tudlak felejtteni

még mindig
mindenről csak te
mindenért
miattad
miért
és miért nem?

mérföldnyi messzeségekből
malmaid mérget muzsikálnak
ma már csak
misztikus mulasztás minden
maradsz?
most meddig?

én marok, merek
mászom, megérkezem
mosolyogva maradok
mocskos és makulátlan
mint mindig

Karlovy Vary, 2010. június 14.

Együtt

Válladra hajtom gyermektitkaim
Betakarlak ártatlan kérdésekkel
Betakarsz igaz és szép válaszokkal
Rád bízom félelmeim és szárnyaim
Együtt számoljuk szuszogásaink

Köszönöm, hogy felülről láthatom a felhőket

Mindennél jobb, ha egymásban élünk
Közös gyémántcsoda mindenünk

Az égben, 2010. június 14.

Kérdések

Tud táncolni a szem a láb helyett
Tapinthat a fül ujjak helyett
Leegyszerűsíthet a bőr minden tapasztalást
Megadhatod magad, ha nincs ott az ellenség
Átlátsz te rajtam
Megsemmisítesz, ha elkezdem szurkálni az eget
Lehetek templom nélkül papod
Lehetek képek nélkül vakod
Elköszönhetek a találkozásink előtt
Kiálthatok segítségért, ha nincs semmi baj
Felfedhetek kimondatlan titkokat
Lehetek madár szárnyak nélkül is
Meg tudom ragadni az elillant pillanatokat
Tudok ártatlan lenni vádak nélkül is
Engedsz megsemmisülni mosolyban és könnyben

Leszögezve mondd, maradhatok kalandorod?

Brüsszel, 2010. június 16.

Sosem, soha, sohasem

délről észak felé
nyugatról kereszt felé
enyészetből életbe
hervadásból kikeletre

esőcseppekkel átitatva
márványcsodává faragva
oltalmaddal átkarolva közeledem feléd
Tőled, Miattad, Hozzád

sosem, soha, sohasem
hagytál önmagamra
sosem, soha, sohasem

szíromharmóniád
lassan felnöveszti bennem
legtitokzatosabban féltett virágaid
melyek nem hervadnak el
sosem, soha, sohasem

Budapest, 2010. július 6.

Komótosan kúszik az őszi napfény a falon
illatok és gondolatok versengenek
minden lehetőség térképszerűen sík
a hatalmas tér, s távolság vadonja szólít
hidak épülnek most is a felismerésből
meg kell semmisülni, majd győztesen
feltámadva megragadni az egyetlen kezet,
mely biztonságba vezethet

Budapest, 2010. szeptember 5.

Táncolunk a csendben
Egyedül vagyunk ketten
Ismert és ismeretlen
Szerelmes szeretetben

Budapest, 2010. szeptember 5.

Nincs rá szó...

... így meg sem próbálom leírni.

Éld át Te is!
Keresed a szavak mögött
A felhők költözésében
A napfény melegében
Cseppben, patakban, folyóban, tengerben, óceánban...
De nem tudod majd elmesélni...
... mert nincs rá szó

Budapest, 2010. szeptember 5.

verejtékben vergődve virrasztok
s próbálom megtalálni a
hatalmas csöveket, melyekkel
átömlesztheted belém
békességed, bölcsességed, nyugalmad

lázás éjszakák, zaklatott hajnalok ezek
Beszéljess velem, ápolj és simogass, mert
egyre embertelenebb az erdő
s félelmetesek az ösvényen leselkedő szúrós bokrok

verejtékben virrasztok vergődve
s esdeklem az újabb találkozásért
amelyben megértem, hogy
lassú szereteted őrködik felettem

Simogass, ápolj és beszéljess velem.

Budapest, 2010. október 4.

Tudom, hogy mindig velem vagy

A legnagyobb titkod, hogy
rejtőzködsz, s mégis itt vagy
tűzed lángol, s mégsem ég el soha
kezeid csillagokat óvnak pusztuló zuhanástól
csonkaságod megmutatva hívsz teljességedbe
néma minden hangszer, s
mégis szimfóniák születnek színeidből

A hajnal hallgatagságában
Az éjszaka nyugalmában
A múlt idő hibáiban
A jövő álmaiban
A völgyben, a kanyarban
A földben, a magasban
Közelben és távolban
Könnyben és mosolyban
Tudom, hogy mindig velem vagy.

Budapest, 2010. december 31.

Megpihenek a viharban
s indulok tovább
remélve, hogy
ujjaink szorosabbra fonódnak
Fogyatékos szavaim alkalmatlanok ismét
így csak bizakodhatom abban,
hogy tiszta vízzel öntözöm közös virágaink

Némíts el, hogy megérthessem csened.

Budapest, 2011. január 1.

Veled

amikor minden ígéret megkopott már
amikor a hideg is éget
akkor is veled leszek
lehet hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted

van gondolat, amit nem lehet jól időzíteni
van mélység és magasság, amely közt mégisincs távolság
lehet, hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted
de ott is veled leszek

van éjféli napfény
lehet, hogy nem érzed
van májusi hóvihár
biztos, hogy nem érted
elég ha tudod: Veled vagyok

Budapest, 2011. február 26.

Félelmetesen mai jelenségvers

Úgy tűnik, hogy nem kapják meg a küldeményeim
Olvasatlanul szennyeznek vissza soraim
Térerőm fogytán
Nincs csatlakozás
Minden érték megválaszolatlan
Nem vagyok elérhető

Mindenki csak hibaüzenetet kap
Lassan már nem tudok kit hozzáadni
A szépet, mit alkottam
Ismeretlen formátum – nem lehet megnyitni

0 Unread messages
Inbox empty
Budapest, 2011. március 2.

Az időtékozlónak

menekülhetsz, rohanhatsz,
világméretű vagy törpe
kupolák alatt búzló oltárokhoz
rejtőzködhetsz, ráérősen toporoghatsz
álomhazugságok ligeteiben
hazudhatsz, fantáziálhatsz
vonzó csodákat, sikernihilt

rettegő remegéseid rezgéseiből
csak egy pillanatra emeld fel tekinteted

én csendben, szeretetben
magamhoz szelídítelek
s elsimítom gondráncaid
ölelésemben hazatalálsz
Budapest, 2011. április 17.

Hangos / Halk

kint sötét / itt melegség
ott sóvárgás / nálam harmónia
benned kétely / általam vigasztalás
nálad könny / tőlem gyógyulás
neked titok / bennem csak állomás
Budapest, 2011. április 17.

Elvárások nélkül

megsemmisítő
újjászülető
megtisztító
elfogadó
otthonillat

elvárások nélkül

tavasztapsikolás
nyárhabszolás
őszcsodálat
téltisztelet

mindig, örökre, örökké
Budapest, 2011. április 17.

Szégyentérkép

áthallom a falakon
olvasom a sorok között
mennyre reszketsz és félsz
ebben az idegen világban

kiabálja, üvölti tekinteted
tapintom karcolt bőrödön
mennyre árva vagy
ebben a kegyetlen kirakatban

egyetlen vágyam, hogy
kivezesselek innen
s átszeressük egymást
az ünnep tornácaira
Budapest, 2011. április 17.

Ágy

születés csodája
gyermeklázak ijedtsége
felfedezések könyvtára
álmok bölcsője
szenvedélyek páholya
távoli tájak illata
betegségek ápolásmenedéke
pihenések csöndje
kacagások forrása
sikerek kudarca
emlékek puhasága
halál búcsúravatala lehet
ugyanaz az ágy
Budapest, 2011. április 17.

Amikor

Amikor adok – ajándék az
Amikor nem adok – megvédelek vele
Amikor hallak – örülök neked
Amikor nem hallak – talán te sem szeretnéd, hogy ott legyek

Amikor hívsz, keresed biztonságom
Ott vagyok
Amikor menekülsz, bűdös és üres vagy
Ott vagyok

amikor nem akarod amikor akarod
amikor nem kéred amikor kéred

ott vagyok
Budapest, 2011. április 17.

Megtanultam

megtanultam, hogyan kell rálépni az útra;
úgy, mintha először látnám az ösvényt
de mégis tudva: örökké fog tartani a túra
úgy, mintha utoljára pislákolna lámpásom
és soha nem lesz esélyem meggyújtani újra

szürkecsoda és egyszerűrejtély minden pillanat
mozdulat születik, majd eltűnik de mégis itt marad
balga gyűrődések kővé válnak
szerény álmok bilincsben szállnak
fakó szobrok repülni vágnak
langyos forráságban sokan fáznak

egyszerűcsoda és szürkerejtély minden pillanat
sziklába van vésve minden sóhaj és minden gondolat
egyszer láttam, most már örökre látom
először látom
utoljára látom
így nézem
értem és nem értem
Budapest, 2011. július 7.

Én vagyok

A koszos és a tiszta közt
A csend és üvöltés határán
A harmónia és a káosz pillérein
Az üres és a túlcsondulás mezsgyéjén
A kezdet és a megérkezés találkozásánál
A hajnal és az alkony aranyperemén
Az éleslátás és a homály fókusztalanságában
A születésben és elmúlásban:
Én vagyok a híd.

Dunakeszi, 2011. július 23.

A szép

A szépet ízlelgetem kint.
A szépet ízlelgetem bent.
A szépet nézem kint.
A szépet nézem bent.
A szépet hallgatom kint.
A szépet hallgatom bent.
A szépet érzem kint.
A szépet érzem bent.
A szépet tapintom kint.
A szépet tapintom bent.

A szépet keresem itt, ott, kint, bent, lent, fent,
előttem, mögöttem, mellettem.

A szép óvatos, és rejtőzködő.
Sokszor nehéz rátalálni, megannyi dolognak álcázza önmagát

Belső és külső szépségek testvérharca mindez,
S összeroppanva, megsemmisülve halsz bele,
Ha megnyered e csatát.
S nevetve belátod: megérte a csodát.

Bad Honnef, Németország, 2011. augusztus 8.

Elmentél

Elmentél, s most sokkal jobb helyen
simogat a soha le nem nyugvó nap
Hagyatékod a vágyakozás, mely
követésedre serkent minket

A te valóságod a mi álmunk
a szürreális valóság
a túladaolt semmi
üres különbségek

te ott-hon, mi itt-hon
nyugodjunk békében.

Bad Honnef, Németország, 2011. augusztus 10.

Mozgásérzékelő világítás

Ha nem mozdulsz, nincs fény
Ha nem mozdulsz, nincs fény
Ha nem mozdulsz, nincs fény
Ha nem mozdulsz, nincs
Ha nem nincs
 nincs

Bad Honnef, Németország, 2011. augusztus 10.

Jelenlét

a sikolyban mosdat meg csended
a tömegben szólít meg árva jelenléted
minden fentről érkező fénysugár elér
a legapróbb pórusokig
hajléktalan valóságom hazavisz hozzád
forró könnyeim karcolják közelséged
mérhetetlen békességed megsimogatta lelkem
köszönöm

Pantin, Franciaország, 2011. november 28.

Egysoros

Egyre közelebb kúsznak a házak a kivilágítatlan éjszakában

Pantin, Franciaország - 2011. november 28.

Észrevétlen találkozás

hatalmas kettőségem,
könyörgő büszkeségem
törékeny erősségem
csendedbe szeretném feloldani

halk, szinte észrevétlen találkozásunkban

minden gyomot kitépkednék
minden arcot megsimogatnék
szerénységet díszítenék
reménységet énekelnék

néma, szinte meg sem történt találkozásunkban

esőcseppek titkait megfejttem majd
s álmodat melyet a keresés hajt

lehet itt vég és lehet szörnyű vihar
szelíd valóságod szerelme betakar

megpihenek megszülettek
halált játszom pajkosan

értéktelen minden kincs
ha otthon szárnyalsz hontalan

hiába hivalkodik az ingatag kapzsiság
minden csillogása bűzlik
itt minden sötét minden fény

de megvigasztal az óvatos teljesség
bár titkait nem tárja fel teljesen sosem
még a meghitt találkozásunkban sem
Párizs, Franciaország - 2012. január 1.

Idegen földön

idegen földön csoda megérteni
saját zenéd szárnyalását
saját nyelved tisztaságát
saját lelked szabadságát

idegen földön csoda megérinteni
mások világának titkait
mások lakattal zárt vágyait
mások meg nem értett álmait

idegen földön
ünnep találkozni önmagaddal
Párizs, Franciaország - 2012. január 28.

Mennyei partokon

ködben és hamuszínű porban
milliók álmát élhetem
szegénységről dalol a város arany ragyogása
csendpalánkot hámoz az alkony
puha illatok emléke simogat
szemlélő lehetek csupán
megszentelt mécsesem mégis záratat tör

titkok semmisülnek meg
üveghangon lépdelnek tömjénangyalok

templomod egyszerűségét csodálom
öledbe hajtom hajléktalanságom

itt vagy, s én is itt vagyok

megsemmisülök marasztalásodban
egybeolvad az örök és a pont most
a távol és az otthon összesimul
lassan hazatalálok a kristálytengeren túlra
Párizs, Franciaország - 2012. június 4.

Szeptember Párizsban

Kegyetlenül gyorsan, s alattomosan bújt az ősz a város paplana alá
Titokban a tollpárna hirtelen hűvös aszfalt lett
Csak éppen annyira volt párás,
S nedvesen hideg minden,
Hogy úgy tűnjön gyászol minden háztető,
S egész éjjel keservesen könnyeztek a kémények

Minden leegyszerűsödik, megpihennek a kívánságok,
Elnémulnak a vágyak
Bölcsességbe burkolózik harsány hivalkodásunk

Persze minden meg tud változni - egyetlen hajnal elég hozzá
S sosem ott jövünk ki a körforgalomból, ahol behajtottunk
Részvételnélküli búcsúkönnyekek mázolja arcom ráncait
Ismeretlen városban önzetlen csók a leghatalmasabb, s legritkább drágakő

Idegen szavakban a szeretet némasága a legforróbb gyógyforrás
És észrevétlenül gyermekké változunk

Nem tudunk dönteni
Vagy már nem is fontos a döntés
Nem tudunk elfogadni
Mert folyamatosan adni szeretnénk
Átölelnék s mégis árvának érezzük magunkat
E varázslatban most világszirmok és virágrészek simulnak egymáshoz nesztelen
S minden felénk nyújtott kézben biztonságot keresve megkapaszkodunk,
A jelenlét ajándékcsodájáért gögicsélünk

Zokog az ég, zsákmányt habzsol a köd
Elázott levelek kuncognak nyomorunkon
A néma járdán most minden lépés hangosnak tűnik
Gyászol minden háztető, s egész éjjel keservesen könnyeztek a kémények
Párizs, Franciaország - 2012. szeptember 3-4.

még mindig nem tudjuk, ki is vagy

még mindig nem tudjuk, ki is vagy
ettünk a kenyérből
némán bámultuk csodáid
voltunk bölcsek és balgák
papok és pásztorok
péterek és tamások
pedig billegett csónakunk a megdorgált tengeren
voltunk elsők és utolsók is
nyelvünk bilincseit is szétúztad
mégsem tudjuk, ki vagy valójában

... és csak megyünk az úton
társakkal, akik évek óta próbálnak követni
de még csak fel sem ismerünk

születünk, majd gyászolunk
ébredünk és álmodunk
rombolunk és alkotunk
butuskán s örülten játszunk csupán
de, hogy igazán ki vagy te –
nem tudjuk még

Párizs, Franciaország - 2012. október 7.

csellógondolatok B-vel

a szeretet nem látható
hallani talán már lehet
(Bach)

befejezhetetlen a gyönyörűség
s mellette a szépség, csak játékos agresszió
(Bloch)

a csellista máshogyan pislog
mint a közönségből bárki is
(Beethoven)

az igazi hangszer bútor is egyben
talán asztal, talán zsámoly, de
leginkább szekrény, melyből naponta
kell felpróbálnunk legkedvesebb melegítőnket
Párizs, Franciaország - 2013. január 11.

Talált tárgyak országa

Elhagytam a szavakat
és te hangtalanul szóltál hozzám
Eldobtam a vésőt
és szélből faragtál szobrot nekem
Elszakadt ruhám és kabátom
te napfénybe öltöztettél
Világok süllyedtek zátonyokká
de kézmeleged hazáig simogatta lépteim

ma már bármikor nyitva áll a kapu
melyet gyémántoroszlánok őriznek bátran
hangtündérek hívnak
beléphetek leülhetek
belélegzem a békesség bíborillatát

Közelebb hozzád
csillagok csoszognak csillogó csűrjeidbe
Közelebb hozzád
Távolabb magamtól
megtaláltságom mámorában
örömtányérokból együtt lakomázunk
Párizs, Franciaország - 2013. június 2.

csere

adj egy mosolyt s adok én is mosolyaimból
adj egy szót s adok én is szavaimból
adj egy percet s adok én is perceimből
adj egy titkot s adok én is csodáimból
adj egy fohászt s adok én is imáimból
adj egy ajtót s adok én is nyitottságaimból
adj egy hangot s adok én is szimfóniáimból
adj egy esélyt s adok én is életeimből
szeretgezz meg, hogy megszerethesselek
Párizs, Franciaország - 2013. június 2.

Rendezett bevásárlóközpontokat hoztunk létre,
hogy elrejtjük rendezetlen szürrealizmusunk
szánalmas fülledtségét.
Nyárfák simogatásában
fűben rejtőzködő egérke apró lábnyomában
békés holtág nyárvégi meghittségében
balgaságom harmóniájában adsz békét

Hazatérek karjaidba,
gyermekként csimpaszkodom
kimondatlan szavaidba.
Semmit nem tudok, amit Te ne tudnál.
Budapest, 2013. augusztus napjai

Harcolok, hogy harcolhassak
Harcolok, hogy legyen mit megköszönni
Köszönöm, hogy harcolhatok
Köszönöm, hogy már nem akarok harcolni
Köszönöm, hogy már nincs miért harcolnom
Köszönöm, hogy nincs harc
Köszönöm.

Wien, Ausztria, 2013. szeptember 22.

vasárnap reggel
az ébredező város
néma titokban születik újjá
igazi arcát most fedi fel lassan
boldogan, aromás álmoság
simítja a fák kérgének keménységét
halkan meglágyítja őket
egy-egy pillanatra

az első mosoly
a kiskutyák csaholása
meg nem történt emlékek vajúdnak éppen
gyűrött lepedőt simít az árva kéz
hihetetlenül szép mindez
szobrok szárnyalása
némaság szimfóniája
kövek lélegzése
szent kézfogások ezek

Wien, Ausztria, 2013. szeptember 22.

Egyformán

A tenyered lehet nyitottabb
A kezéd lehet érdekesebb
A szemed lehet tisztább
A lelked lehet ártatlanabb

Szíved lehet csendesebb
Lépteid lehetnek halkabbak

mégis amikor védtelenek vagyunk
s távolról látom magunkat
elhaladni kerítések mellett
tudom, hogy egyformán alacsonyak vagyunk
Budapest, 2013. szeptember 29.

Igazán nagy dolog
Igazán jelentéktelen helyen születik.
Budapest, 2013. október 9.

Gyermeki hittel kell a forráshoz menni
és nem az onnan ódalgó vízhordókat kell figyelni
A FORRÁS a lényeg!

Budapest, 2013. október 17.

Mit érez?

Mit érez vajon a fa,
ha tavaszt hazudik neki az októberi hajnal?
Mit érez vajon a szél,
ha vihart ébreszt benne a mozdulatlanság?
Mit érez a dal, amit elfelejtettek?
És a vászon, amikor durva ecsettel festik puha ködfelhőit?
Mit érez majd a tél, miközben titokban oson az ablakom előtt?

Budapest, 2013. október 26.

A vörös eget szürkálja
a sötétszürke céltalanság
Néma próféták dadognak
márványreményeket
Csörömpölő magánzajkavalkádban
Senki sem hallja meg
az igazság kopogtatását.

Budapest, 2013. október 27.

Karácsonyi dal 2000 év után

Csendben érkezel
S én csendben várlak
Csodádban reménykedem
S csodádban csodálkozva látlak
Ma este árvák és némák az angyalok
Ma este új esélyt adhatok és kaphatok

Ismerkedem gyermekként alázatos titkoddal
Teljességed karcolom elcsorbult szavakkal
Nem vagyok bölcs, nincs rám bízva mások kincse
Én csak bámulom a terved és jászolod

A legnagyobb szeretet van itt és gögicsél
A legnagyobb szeretet éhes és enni kér
A legnagyobb szeretet most gyöngé és szinte fél
A legnagyobb ki szeretett ma újra bennem él

Áldott, szent pillanat ez, s mi mit sem értünk belőle
Már holnap kiáltjuk, hogy feszítsék keresztre
Te mégis belépsz halkan ismeretlen időnkbe
Hogy békét simogass háborgó szívünkbe

Csendes éj. Némíts el.
Szentséges éj. Készíts fel.

Ma este itt a születés ideje
Ma este újra és először könnyörogök
Dicsőség Mennyben és Földön Istennek
Békesség benned, bennünk és bennem.

Budapest, 2013. november 10.

Most én is elmondok neked valamit Pabló

az itteni még nem a szent föld
bár felmentem, nem is próbál az lenni
kirakatban függnék szabályai e rendszertelenségnek
óvatosan pengesd a húrokat
itt más dalokra mulatnak a mulatók
ha évidőt adnál, te csak pillanatpercekre kellenél
ha bárkát építesz majd, a menekülést is reklámoznod kellene
különbben marad mindenki a Víziparkban lubickolni
ha nem vigyázol,
akkor mindenki fájdalmát rád égeti a gonosz Egyenlítő
most csak a helyed, pénzed –talán néha a tested- kell
igazi valód érdektelen csomag, melyet jobb ha ki sem bontasz
fájdalmad nem hat meg senkit, csak kinek hasznót hozhat
itt ritkás árnyékban fulladozik az önzetlenség
itt zajként definiálják a léleksuttogást
ez még nem a szent föld, de ne szomorkodj
csak kérlek, hogy óvatosan pengesd a húrokat

Budapest, 2013. november 13. (Zsid. 11:13-14)

Lángoló parázsló Alexander

Tanácsaid tanácstalanná tesznek
Rendezetlenségem
rendpenésszé nemesül
Némán csodáljuk és mellőzzük titkaid
De hogy megszületted, szebbé tetted a világot

Pöszén ejtjük nyelvünk áldott kincsszavait
Nehéz –nem is tudunk- vigyázni ekkora igazgyöngyökre
Nem tudunk különbözni önmagunktól
Sikerem a sikertelenség százszorszápe

Budapest, 2013. december 8. Weöres Sándornak

A világ körülöttem ma reggel a föld alatt

(Versek a 3-as metrón - 1. rész)

zsíros hajú angyalok titokban csoszognak
nyomorpompa hódít
a szárnyas villamoson

kabátos meztelenség kuncogásában
szánalom bögrékben
napi katarzis remények füstölögnek

kódlabirintus és jelszódsungel
szövetkezik a nagy társasjátékra
melyben önmagunk becsapását jutalmazza
lassan porladó vakondkirályok

Budapest, 2014. január 14.

odafent mindig fény van

(Versek a 3-as metrón - 2. rész)

a legnehezebben kisírható fohások
vegyülnek szabadságszületések altatóival
a tiszta szemek egymásra ismernek, majd
megmarkolják fehér botjaikat
tapogatják az életet, biztos pontot keresve

itt lent mindegy, hogy mi a kérdés
csak egy a fontos: ne legyen fájdalom mit nem értünk
felfedezhetetlen titkok bújnak szabadságzsebekbe
átítat a rendszeres zajok csendje
egyszer majd szárnyalunk fent is,
csak ne felejtsük el angyali reményeink

hiszen odafent mindig fény van

Budapest, 2014. január 23.

a remény akkordja azonos helyen
a szenvedés és a fájdalom húrjain születik

a mennyország most is énekel
amit mi hallunk az csak a visszhang
ami furcsán, s érthetetlenül
időben korábban érkezik
persze, hogy ritkán ismerjük fel
mert itt a földön megfordultak az irányok

Budapest, 2014. január 27.

A koldus válogat

A koldus válogat
mocskos táblájára remegő kézzel írja:
elfogadok ételt is vagy betegséget
alamizsnát és melegséget
könnyet vagy őszinte ellenséget
vad ölelést, érintést és kedvességet
hallgatást vagy falakat
részvétmentes hatalmat

bármit, ami nem emlékeztet lelkem nyomorára
Budapest, 2014. február 12.

az ölelésnek csak akkor örülsz,
ha szép embertől kapod
úgy tapasztaltam, hogy az
az utcán fekvő töviskorona
sosem vonzó, de kérlek
küldj egy képeslapot

amin minden ami csúnya szépnek látszik
amin minden embertelenül csodálatos
címkék és feliratok nélkül
és én kitűzöm majd a falamra

megígérem
Budapest, 2014. február 24.

Egysorosok több sorban

harmatkönnyek emléktelensége
holnapra pirkadó otthontalálás
jelencsoda ölelés
puha aranykertekben némán növekedik
örökkévalóság illatú dalcsoikkorrá
Budapest, 2014. február 25.
(Az örök másik birodalomország leskelődik)

Táncos törvények

A táncos legnagyobb ellensége a talaj,
mely visszafogja szárnyait és bilincsbe forrasztja repülését.
A táncos legnagyobb támasza a talaj,
ahova mindig megérkezhet,
ahonnan mindig lehet egy másikat ugrani.
Budapest, 2014. március 2.

Hamarosan.... végállomás

(Versek a 3-as metrón - 3. rész)

a digitális nihil fülledtségében
az óriásplakáthazugságok világában
a szó ereje lassan elporlad

már nem ámulunk, csak görnyedünk,
ha új világok születnek
átzakatolunk az apró csodákon
s a titkok már nem tudnak
simogatásaikkal felébreszteni

tisztaságra, legpontosabb csatlakozásra
ideális átszállásra sóvárgunk
ott ahol vakságunkból kitörő eszmélésünk
dárdával szakítja fel börtöneink páncélkapuit
hamarosan.... végállomás
még egy átszállás... majd megérkezés.

Budapest, 2014. március 19.

Mai napi teendőim:

felébredni
felismerni a reggelt
magamra találni
forrásból meríteni
megfelelő táplálékot fogyasztani
elindulni
alkotni
küzdeni skizofrén világok között
választani hajnal és alkony közül
rácsodálkozni
mozdulni
nem mozdulni – megállni
utazni
hallgatni és szólni
békességbe süppedni
harmóniába takarózni
hazaérni
eloltani a lángokat
halk imát suttogni
ismét gyermeknek lenni
gonoszt kiönteni
szépet átölelni
ártatlanul hálát mondani
felismerni az álmok idejét
beazonosítani az éjszakát
Jó éjszakát!

Budapest, 2014. március 20.

Menetrendváltás

felemás cipőkben toporogva
versekbe próbálok fogódzkodni
a szem és szív harcának tavaszában
nem vonzódik hozzám egyetlen tekintet sem

sáros szandálban
csábít a fertőzött felüdülés
ebben a fülledt kilátástalanságban

súlytalanságra vágyom
mércek nélküli szépségre
ítéletektől mentes szabadságra
újjászületett feltámadásra

de máshol vannak a csatlakozó pontok
máshol ég a megtisztító máglya
Budapest, 2014. április 25.

3 csoda

Óvatosan megszólítom a kiszolgáltatott szépséget.
Válaszul odahajol hozzám,
s fülembe hinti titkait:
Minden percben 3 csoda lakik:
A már, a most és a még.
Budapest, 2014. május 13.

Mexikó, Nicaragua és Margitsziget

ünnepi percek
hétfői menetelésben
lakatlanul elszakítva szabadon
táncol a víz és a fény
puha szőnyegen fut a város

mi csak andalogva
ártatlanul
virágot szimatolva nevetünk
titokban lapulnak játékaink
Budapest, 2014. május 27.

Amikor új házba költözöl

amikor új házba költözöl
takarítsd ki felejtéssel
mosd fel figyelmességgel
fessd át falait a megszentelt
hazatalálás illatával
védd sarkait türelem takarókkal
téggy apró falatokat a betérőknek
tedd a kályhád a legnagyobb szoba közepére
díszítsd fel szeretettel
lakd be békességgel
tárd ki ablakait
egyedül a gonoszságot zárd ki

Budapest, 2014. június 3.

Az élet eszméletlenül

Az élet eszméletlenül személyes
végtelenek kényszerülnek számokba
öröm és fájdalom kergetőzik
s nincs ember ki ugyanúgy tudná azonosítani
a gyászt vagy akár a gyógyulást

szélesvásznú dolby-s levendulamező
rejt csodát
s bár azt hisszük, de mégsem ismerjük a stáblistát

minden titok
érthetetlen
gyönyörű
vígjáték és tragédia

Eszméletlenül

Budapest, 2014. június 14.

nyári reggel

aranyzöld avokádók
viharban bujkáló napfényszigetek
hajnali harmatban henyélnek
sziasztok házak és szia villamos

Budapest, 2014. július 31.

nyári este

vízfordók öntenek csellóhangokat tégelyeikből
csendes szél nyugtat meg kételyt, vágat és könnyeket
csillagvászonslepel hullik alkonydallamú háztetőkre
jó éjszakát és szép álmokat

Budapest, 2014. augusztus 8.

Világok

a sikeres gonosz varázsló
milliárdnyi cellakulcsot csörget
siketítő csörtezajban
megannyi csapdáját
még csak nem is rejtegeti
diadalközpontú versenypályáin

a megvetett halkszavú mezítlás szelíd mester
sziklabarlangban haldokló parázst élesztget
de pislákoló hamujában ott lobog az újjáteremtés
minden csodája
s csak egyetlen sóhajlás és
minden tenger lecsendesedik
elég csak sárba köpnie
hogy homályos hályogok hitben feloldódjanak
s akár csak egy pillanatra is
de meglássuk a világ mögötti VILÁGosságot

Budapest, 2014. szeptember 4.

A modern ember templomában

belépek
sőt sodródok a bevásárlóközpontba
már régóta tart itt az istentisztelet
ahová pont az Istent nem hívták csak el

zaj és leárazás
akció
zsebekben az áldozat
nem tudjuk, hogy mit cselekszünk
bocsáss meg nekünk

itt már rég nincs évszakcsoda
még a lángolásbiztos csipkebokor is műanyag erre
biztonságban vagy rabságban
de folyamatosan és fáradhatatlanul
őriznek minket

szeretnék ilyenkor újra a préri kiáltani
hidat bámulni vagy építeni a mocsár felett
száradni és elázni egyszerre
fent északon
ahol nem tud felmelegedni a nyomorúság

bárcsak megérthetném szerelmed
megszületéseinket, halálainkat
a jobb világ reménysége faragja
szoborra márványrejtélyeinket

Hálát adok mégis. Bár értelmetlenül, de jelen lehetek ebben az elkorcsosult kavalkádban.
Micsoda kaland ez is!

Budapest, 2014. szeptember 15.

Maholnap

Tegnap beszéltem a holnappal.
Egyfolytában nosztalgiázott.

Tegnap a jövővel beszélgettem.
Azt üzenté, hogy ne féljek a mától!
Budapest, 2014. október 18.

Borító ✕ képek ✕ Versek
© Tornay András, 2014

E-mail: andrastrust@yahoo.com

Web: www.tornayandras.hu

**Óvatosan megszólítom
a kiszolgáltatott szépséget.
Válaszul odahajol hozzám,
s fülembe hinti titkait:
Minden percben 3 csoda lakik:
A már, a most és a még.**

TORNAY ANDRÁS
2008 - VERSEK - 2014

Tornay András

ANGYALOK SÚROLJÁK VÁLLAINK

Összegyűjtött, válogatott és átdolgozott versek

© Tornay András, 2015
© Szerzői kiadás, 2015
Szerkesztő: Kerekes Monika
Borítófotók: Nehézy László

NEM TUDOM, HOGY HOL IS KEZDJEM

Meghívtak
A nagy találkozásra
A legnagyobbra
Már hallom a harangjáték diadalmas köszöntését
Harsonák dicsekvését, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Mindent hátrahagynék
Mennék, sőt szaladnék
Sikolyt, törvényt elfelednék
Villámokba kapaszkodnék, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Szennyeim kupacát benzinnel locsolnám
S ünnepelném a lecsupaszított emlékpernyéket
Minden álarcom odaveszne
Szégyenem eltemetve, elfelejtve
Feszülnek az igazságra
Felém kúszó szivárványra, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Bocsáss meg, ha bántottalak
Hidd el, újra megszületnék
Csengő hangon énekelnék
Titkaidban játék lennék, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Most csak remegek és kérlek
Könyörgök, hogy érts meg
Emelj fel, vezess a tóhoz
Nincs emberem
Köpj a földre
Ha kell, most törj össze, mert
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

ISMERKEDÉS

Legelőször megfigyelem körmeid.
Másodjára fellapozom könyveid.
Harmadszor a szívverésed hallgatom.
Negyedszer a sírhelyedet hantolom.
Ötödször az emlékeim tépem fel.
Hatodszor a hiányodban égek el.
Hetedszer egy könnycsepp gördül arcomon.
Nyolcadszor majd elalszom egy hajnalon.

BÁRMIKOR BEJÖHETSZ

Ha darabjaira esik szét a világ
Ha csended álnok zajok járkák át
Ha minden megkopott, üres és hideg
Ha éppen csak pislákol elhagyatott tüzed
Akkor is tudd: bármikor hazajöhetsz

Ha jól ismert ösvényen zsákutcát találsz
Ha ismerős tereken is idegenként jársz
Ha sokáig nem hallod senkitől nevedet
Ha senki sem szorítja gyöngéden kezedet
Akkor is tudd: bármikor hazajöhetsz

Bármilyen koszos vagy, nyitva áll a házam
Bármilyen fáradt vagy, megpihenhetsz nálam

Lehetsz gyenge, lehetsz árva
Jöhetsz nyitva, jöhetsz zárva
Jöhetsz némán, jöhetsz sírva

Bármerről is érkeznél, az ajtóm ott lesz nyitva
Bármerről
Bárkivel
Bárhogyan
Bármikor

Bárhogyan hazajöhetsz, bármikor hazajöhetsz

JÓ ÉS POKOL

jó betegnek lenni, ha tudod , hogy meglátogatnak
jó távol lenni, ha gondolnak rád
jó éhezni, ha szerető kezek táplálnak
jó megtöretni, ha van, aki bekötöz

de látogatás nélkül
megosztott gondolkodás nélkül
szerető kezek táplálása nélkül
gyógyító ápolás nélkül

egymást juttatjuk pokolra

FORGÓSZÉLDARABOK

Egyszer megérted majd szenvedésed okát
S mosolyra fakaszt mindaz az égből
Ami a földön csak bánt és gyaláz

Nyugodj meg, testvér
Van bűn, melyben minden élő vétke
Az első szívveréstől cipeljük átkát a lehetőségnek
Hogy romboljuk, mi ékes.

Az ember, ha a halhatatlanba hatol
Csak pusztít, s házat hiába épít, vakol
Minden megszűnik, mert nem lehet
Rácsba zárni felhőket és harmatot

S a gyásszal, a veszteséggel
Nem tudtunk még bánni

Nem értettük, hogyan is kell
Az életnek szolgálni.

Nem ment meg, aki már nincs itt
Nem véd meg, aki még nem jött el
A jelenben van a titokzatos válasz
S hogy még élsz, tudd, ez a jel!

MINDEN MEGY TOVÁBB

út menti fák sorfalai
és elhaladó reflektorok hamis ritmikájában
meglepő, de békesség pendül a pirkadatban

kilenc percem volt, hogy elbúcsúzzak
s azonnal este lett

most minden megy tovább
zsoltárt csikorog a villamos
szép lassan eltűnnek ajkaid nyomai
arcomról, poharakról, képekről

te már biztosan tudod
én még csak sejtem:
semmi nem volt véletlen

A tengernyi kincset, mit hintettél
nem tudom, hogy képesek leszünk-e mind megtalálni.

HERNYÓSORS

hernyósorsom én elfogadom
araszolok a világ szálkáin
küzdmem az iszony
mely mások szívében születik
szenvetésem szemlélésekor

hernyónak valóság, pillangónak még csak terv vagyok
tudsz-e így is szeretni?

LENNÉL-E MENEDÉKEM?

Lennél-e menedékem,
Ha teljesen eláztat az eső?

Lennél-e menedékem,
Ha nem is próbálnék erősnek látszani?
Megsimogatnál akkor is,
Ha mocsárba merültem előtted?

Lennél-e menedékem,
Ha siralmas kiszolgáltatottságom
Egyetlen érintésért könyörögne?
Megvigasztalsz akkor is,
Ha majd könnyeim ömlenek aszfaltközöny tócsáiba?

Lennél-e a menedékem,
Akkor, mikor magam elől menekülök...
talán pont hozzád...

NEM SZABAD SIETNI

nem szabad sietni
addig, amíg nem ébred fel a világ
még rá tudunk csodálkozni a titkokra
még meg tudjuk számolni a csillagokat

forrást rejt a pusztaság
gyűrött lepedők redőiben
hófehér tisztaság nemesít meg minket
mozdulatlan magasságokba merülünk

nem szabad sietni

ÓVATOSAN

Bánj óvatosan a szavakkal!
Vannak szavak, amelyeket nagyon
meg kell gondolni.
S csak akkor mondd ki őket,
ha meg tudsz halni azért, hogy igazak maradjanak.

Bánj óvatosan a szemekkel!
Vannak szemek, amelyekbe hosszan és
mélyen kell nézni.
S csak akkor nézz oda,
ha angyalt látsz a pupillákban rejtőzködni.

Bánj óvatosan az ösvényekkel!
Vannak utak, amelyekre vigyázva kell rálépni.
S csak akkor lépj rá, ha biztos vagy benne,
hogy nem sérülnek az őszi napra kipihenő
apró gyíkocskák.

SZERELMES VERS

meg tudnálak szeretni
hátról is
elég lenne meglesni
egyetlen oldalpillantásod
s végre szabad lehetnék én is
ígéretetek nélkül
áldozatok nélkül
szégyen nélkül
mindketten meghalnánk
s egymásban harmadnapra feltámadnánk
árulások
ezüstpénzek
tagadások
Júdások
és keresztek nélkül

fényt táncolnánk saját sírboltunkba
és e fénynél
ha először megpillantanálak
azt sem bánnám ...
ha nem lennél szép

MINDKETTŐ EGYSZERRE

feléd futok
hozzád bújok
elrejtőzöm szirmaid között
beléd jutok

hal vagyok és medve
mindkettő egyszerre
égbolt és jégcsap nyári forráságban

próbákat kiállt mesehős
eltévesztetten tökéletes szobor
mesterművet rejtegető márvány

hitbe harapó harmónia simogat érdek nélkül
csak azért, mert valóban szerethetővé szakadtam

szalmaszínnek szigetén szorong szívem
szavaim szelíden szárnyalnak szurokban

feléd futok
hozzád bújok
beléd jutok

XXI. SZÁZADI BÁRKA MONDA

Nekünk megmarad a jövő emléke
A kincs, mely az ajtónkon nem fér be
A kulcs, mely semmilyen zárat nem old meg
Titkaink csak sívár, suhanó lehetőségek

Leülünk a padra és várunk
Vagy ábrándozva szökökútba állunk
Napfényben is havas esőt látunk
Szárazság van, de mi mégis ázunk

Tárva-nyitva áll a bárka hívó szája
De én ma már nem tudok belépni
Elhagytál a tömegben, te drága
És ide csak hű társsal szabad betérni

A SZÉL MÖGÉ SZEGEZEM SZÁRNYAIM

A szél mögé szegezem szárnyaim
Nem talál rám senki és semmi
Mint szennyes ruhákból, úgy bújok ki
Minden fájdalomból és elutasítottságból
Egyetlen feladatom van a Földön:
Életet kell menteni!
Kuplerájtól Mennysorszáig koptatták e titkot
Mégis ez az egyetlen út:
Engedem, hogy megszeress
S te engedd meg, hogy szeresselek

FOLYÓPARTON

gyere ülj mellém
hajtsd fejed mellemre
nézzünk a mélybe
ahol tévedéseink, mulasztásaink, hibáink,
rossz emlékeink úsznak a végtelen tenger irányába
nézzük a sodrást
s a habokkal s eltévedt farönkökkel engedjük el
gyolcsainkat, láncainkat

örökre lecsendesít, megnyugtat
elringat és elaltat a víz

percek vagy évek múlnak el... nem tudom

de tisztán ébredünk

mérhetetlen egy-kétsorosok

Egyre közelebb kúsznak a házak a kivilágítatlan éjszakában.

ELTÉRŐ VILÁGOK... CSENDET SZÜLNEK.

Nincs módszer, csak bánásmód.

NÉGYSZÖGLETES VILÁGBAN GÖMB LELKEM SZENVED.

Bocsáss meg. Szeretni a legnehezebb.

A SZERETET A JELENLÉT AJÁNDÉKA. KÉRLEK, NE MENJ EL!

Angyalok súrolják vállaid... sosem vagyunk egyedül.

A KOLDUS VÁLOGAT

A koldus válogat
mocskos táblájára remegő kézzel írja:
elfogadok ételt is vagy betegséget
alamizsnát és melegséget
könnyet vagy őszinte ellenséget
vad ölelést, érintést és kedvességet
hallgatást vagy falakat
részvétmentes hatalmat
bármit, ami nem emlékeztet lelkem nyomorára

NEM E VILÁGBÓL VALÓ

A függöny, mely az ablakomon kívül sem takar
Az eső, mely a nappalimban szakadatlanul zuhog
A béke, melynek vágya mázsás harangokat kongat
A muzsika, mely hangszereivel csendet varázsol
Az ország, melynek törvényei szerint vágyom élni
Nem e világból való

EZ EGY ILYEN HAJNAL

A sötét csendje ébresztett szelíden
harmat s harmónia ölelkezik
síkságok és domboldalak rejtekein
átélt és átaludt éjszakák tűnnek elő
parkok és zongorahangok
emlékekből felsejlenek
majd ismét elbóbiskol apró lángjuk

egy régen feledett
s most véletlenül megtalált teát kortyolgatok,
s táncra kelti gőzét a szellő
újra felfedezem az ízt,
a békés pirkadatnak néma szimfóniáját,
az ünneplés nélküli nyereséget

ez egy ilyen hajnal

titokban te is benne vagy

SZÁMÍTÓGÉPVERS

Elmentettelek.
Nem tudlak eldobni.
Nem tudlak kitörölni.
Védett fájl vagy.

SZÉGYENTÉRKÉP

áthallom a falakon
olvasom a sorok között
mennyre reszketsz és félsz
ebben az idegen világban
kiabálja, üvölti tekinteted
tapintom karcolt bőrödön
mennyre árva vagy
ebben a kegyetlen kirakatban
egyetlen vágyam , hogy
kivezesselek innen
s átszeressük egymást
az ünnep tornácaira

KARNEVÁL

Karnevál van
Mindenki igyekszik jelmezbe rejteni szorongásait
Színes maszkok sodródna a tömegben
S én védtelen botladozom a kijárat felé
Miközben zokogva tépem le arcomról
Saját magamat ábrázoló álarcomat

AJÁNDÉKAINK

Gyermekek arcát
Csodálkozó bizalmat fürkésző szemeket
Meghalt levelek földre érését
Tavaszi lélegzetvételt
Gyertyalobbanás szomorú békéjét
Szavak nélküli szelídséget

tudnánk egymásnak ajándékozni,
ha nem félnénk egymástól.

17771

szómorzsák oázisaiban
tejszínhabbal karcolgatom a bölcsességet
miközben a létrán tavaszrobbanás rezonál szavaidra

kőtapéták rejtékhelyein
angyalokról tanúskodom
mialatt ezekben a percekben is konfigurálódok

így kérlek, még ne kapcsolj ki
és ne húzz ki
hiszen most is telepítődnek a frissítéseim

ez lesz a költészet napja
a biztostegnap és a lehető jövő összekacsint
s ilyenkor minden lehetséges

akár oroszlánokat is legyőzhet
még a tornából felmentett hangya is

ÚJRA

mindent szeretnék újra kezdeni
lámpást gyűjtani
homokba lépni , s futni , szaladni

szeretnék végre újra megszületni
gyászolni a sötétséget
megélni a teljességet

építenem kell
rombolás és romok nélkül
szárnyalnom kell
érkezés és elhagyás nélkül szétfolynom és megfeszülnöm kell

Tamások, Júdások, Pilátusok
titkos társasjátékot játszanak agyamban
s mindig én veszítek

meg kell rakni azt a tüzet
és nemcsak a meleg miatt
hanem azért is, hogy lássuk
mennyire ápolásra szorul betegségünk

egy üszkös parazsam még van
beledobom, s minden titok kiég belőle
elborzad ki rátekint
de a végén tiszta lesz majd
s felmelegít talán egy reszketőt

MINDENKI ÉS MINDEN

Mindenki törekeny, de mindenki világít
Mindenki fázik, de mindenki melegít
Mindenki fél, de mindenki vigasztal
Mindenki búcsúzik, de mindenki marasztal

És minden lépésnek és súrlódásnak
értelme és nyoma van
És minden kérdésnek és minden csendnek
titkos oka van
Ugyanaz az érintés ölel magához
és mar beléd sebeket
Ugyanaz a van és ugyanaz a nincs,
és mindkettő a szeretet

LEHETSÉGES

Tud táncolni a szem a láb helyett
Tapinthat a fül ujjak helyett
Leegyszerűsíthet a bőr minden tapasztalást
Megadhatod magad, ha nincs ott az ellenség

Átlátsz te rajtam
Megsemmisítesz, ha elkezdem szurkálni az eget
Lehetek templom nélkül papod
Lehetek képek nélkül vakod
Elköszönhetek a találkozásaink előtt
Kiálthatok segítségért, ha nincs semmi baj
Felfedhetek kimondatlan titkokat
Lehetek madár szárnyak nélkül is
Meg tudom ragadni az elillant pillanatokat
Tudok ártatlan lenni vádak nélkül is
Engedsz megsemmisülni mosolyban és könnyben

Leszögezve, mondd, maradhatok-e vándorod?

SZÍNHÁZ

Színház az egész világ
De elkallódtak a szövegkönyvek
Valaki másé lett a szerepem
Valaki más mondja a szövegem

Vajon hol az én helyem?
S a feloldás büntetés lesz
vagy netán kegyelem?

Kimondhatatlan szavakat
Láthatatlan falakat
Üres papírt gyűrögetek szüntelen

Nem tudom, mikor kell sírni
Mikor kell átkozni
Mikor kell hazudni
Lemondani
Szabadulni

FÉLELMETESEN MAI JELENSÉGVERS

Úgy tűnik, hogy nem kapják meg a küldeményeim
Olvasatlanul szennyeznek vissza soraim
Téreróm fogytán
Nincs csatlakozás
Minden érték megválaszolatlan
Nem vagyok elérhető

Mindenki csak hibaüzenetet kap
Lassan már nem tudok kit hozzáadni

A szépet, mit alkottam
Ismeretlen formátum – nem lehet megnyitni

0 Unread messages
Inbox empty

TOLVAJ

Elköltözöm tőled.
Kiraboltál.
Hogyan is alkotnék halhatatlant
egy halandó világban?
Nincs siker, nem is lehet.
Meghúzódnak az irkafirkák és a koszos
vasúti átjárók árnyékában.
Mennyszágról álmodunk, s a poklot
bámuljuk reménykedve.
Otthontalan vagyok.
Már a Tíz parancsolatból is csak a rövidített
változat piacképes.
Kiraboltak.
De hova is költözzek?

IDEGEN FÖLDÖN

idegen földön csoda megérteni
saját zenéd szárnyalását
saját nyelved tisztaságát
saját lelked szabadságát
idegen földön csoda megérteni
mások világának titkait
mások lakattal zárt vágyait
mások meg nem értett álmait
idegen földön
ünnep találkozni önmagaddal

NYÁRTÓL TAVASZIG

Nyárba markol az ősz
Őszbe vágja fagykarmait
a megszelídített fehér tenger,
elmosva színeit a napnak,
levélnek, emléknek, szerelemnek.

Csendes ez a tél.
Titkot rejt a hó.
Valaki jár-kelet a fák közt.
Tudom, hogy itt van.
Némán kiált, könnyei hópehelyek.
Arcomba vág a szél.
Nekem súg az Isten: „Ne félj!
Kivezetlek téged is!”

ömlesztett kétsorosok

MOST SEM ÍRNÉK MÁST AZOKRA A KÖTÁBLÁKRA!
– ÜZENI AZ ÚR.

A fájdalmak
Isten kilincsei.

ISTEN ENGEDTE KÖNNYEID
MAJD MÁSOKAT TANÍTANAK NEVETNI.

Szeress, hogy megtanulj szeretni,
és élj, hogy megtanulj élni.

ÚGY SZERETNÉK HOZZÁD ÉRNI,
AHOGYAN AZ ÁRTATLANOK IMÁDKOZNAK.

A kíváncsiság nem elég a szeretethez.
Áldozat és halál is kell hozzá!

A VILÁG ÁT VAN ÁZTATVA. VIGYÁZZ!
KÖNNYEN ELSZAKADHAT!

kottafoszlányok és hanglemezek

ÁLOM

Néha a szürke félhomályban elmerengve
Szárnyakat képzelek hétköznapi emberekre
Így akármilyen szennyben és porfelhőben járok
Valóra vált álmaimban csak angyalokat látok

Felemelem kezeimet, megadom most magamat
Képzeletben könnyűszerrel rombolok le falakat
Szégyen, halál, bűn, gonoszság elpárolog hirtelen
Kívül lehet nagyon hideg, de forróság van idebent

Átneveznék minden utcát,
Parkokat és tereket
Kihámoznam önmagamból
Az elsorvasztott gyermeket
Elengedném, menjen bátran,
Győzze le a világot
Gyógyítson és simogasson,
Ültessen sok virágot

ALTATÓ

Aludj, te kis gyermek, soha nem vagy árva.
Szerető Istened küldött e világba.

Korlátokat nem, csak tiszta ösvényt kaptál:
Esélyt, eget, szárnyat – fedezd fel, hisz rád vár.

Most pihenj csak, gyűjts erőt, mindjárt itt a hajnal.
Holnap majd folytathatod harcod önmagaddal.

Értsd meg hát a tervem: bennem élhetsz bátran.
Álmaid és kincseid én már megtaláltam.

KERESEM

zenében a csendet
ünnepben a lelket
káoszban a rendet
tavaszban a telet

szüntelenül keresem

szoborban a képet
csúnyában a szépet
könnyekben a mézet
önmagamban téged

keresem szüntelenül

kuszaságban mintát
szurokszívben tisztát
játsszóteren hintát

szüntelenül

NEM VAGYOK SZÉP

Nem vagyok szép kívülről
Belülről meg nem láthatsz
Rám támadhatsz kívülről, de
Belülről meg nem bántatsz
Szikes talaj vagyok kívülről
Nincs eke, mi felszánthat
Aranylakat fogva tart
Angyalkezek lezártak

OTT A CSEND A ZAJBAN

Ott a csend a zajban.
A tenger a patakban.
Van a kőben tánc is.
Gyomok között nárcisz.

ÉS KÖZÖSSÉG

újraélem és titkos széfbe rejtem
megérint és mégis elfelejtem
átölel és simogat
szembesít és tisztogat
minden új szó és pillanat
amelyben ott vagyok és te ott vagy

SZERELMES SZERETETBEN

Táncolunk a csendben
Egyedül vagyunk ketten
Ismert és ismeretlen
Szerelmes szeretetben

NEM KÉRDEZEK

megáldom az utat
hogy ne törjön el lábad
megáldom a mezőt
hol felépül majd házad

megcsókolom ajkad
mely világot hoz létre
felszántom a földed
hogy nyár jöjjön a télre

nem kérdezek többet
csak taníts meg csodálkozni

HÚSÉGVALLOMÁS

Ha mindenki magadra hagy teljesen
Lábnymodba surranok majd csendesen
Félelmeid átviszem a tengeren
Kételyföldre remény magját ültetem

Jóbarátod leszek idegen világban
Az ámen én leszek keserű fohászbán
Homályban fáklyalángod én leszek
Jégviharban teremtek majd meleget

Ha elindulsz, én veled megyek bárhova
Győztes harcban én leszek a harsona
Ha csatát vesztesz, megpihenhetsz karomon
Az ellened lőtt tüzes fegyvert elkapom

Enyém vagy, s én benned vagyok kedvesem
Gyengeséged, erősséged
Csúnyád, széped, félénkséged
Teljes szívből szeretem

DAL

Tudom, lesz majd egy nap,
ahol nem lesz már könny, ahol nem lesz fájdalom.
Lesz majd egy társ,
aki nem hagy el, aki folytatja dalom.

Lesz ott egy tó, egy út,
melyre mindig fény ragyog.
Ahol nem érzem azt, hogy emberek közt
egyedül vagyok.

Lesz ott egy fal,
ahol megtorpan majd minden gyűlölet.
Mozdulatlan tenger vár,
mely elrejt minden bűnömet.

És tudom, hogy lesz ott egy kéz,
amely nem engedhet el.
S a hegycsúcson majd kereszt áll,
melyben nincs szögnek hely.

ISMERŐS DALLAM

Ismerős dallam kopogtat az ablakon
Meghajolnak rácsaim, azt jelzik:
itt lakom
De egyszer majd egy lombhullatós
harsány tavaszon
Amikor érkezés és búcsúzás
egybekel a balkonon
Egészen biztosan némán és titokban
e világot majd itt hagyom
Az lesz az éjszakám s az lesz a hajnalom

CSÜCCS

Határ nélkül, vágyba zárva
Meztelenül némaságba
Felfeszülök, elgyengülök
Egy kis köre lecsücsülök. Csüccs.

Keresve a miérteket
Eljátszva a szerepeket
Szép álmokat agyonütök
Márványkőre lecsücsülök. Csüccs.

Eltáncolom boldogságom
Boldogtalan táncmagányom
Fájó sebet bekötözök
Sírkövemre lecsücsülök. Csüccs.

GYERMEK KÉRDÉSEI

És a szárnyaink, ugye végig elkísérnek minket?

Nem ázik el a szívem, ha befelészírok?

A FOLYÓ IMÁDSÁGA

Szeretnék
medrembe
szilárdulva
hömpölyögni.

EGYSÉG

Az egység eszköze a csend.
Hallgatni lehet együtt.
Beszélni nem.

TÁNCOS TÖRVÉNYEK

A táncos legnagyobb ellensége a talaj,
mely visszafogja szárnyait és bilincsbe forrasztja repülését .

A táncos legnagyobb támasza a talaj,
ahova mindig megérkezhet , ahonnan mindig lehet egy másikat ugrani.

BÖLCSESSÉG

A harcost, aki oroszlánokkal vívott győztesen,
hazafelé nyulakkal játszott küzdelem
gyengíti sebezhetővé.

KORCS GYÖNYÖR

Korcs gyönyör a kényelem
Láncolt szabadság a vágy
Szememben reszket a félelem
Virágot ültessek vagy fát?

A KÖLTÉSZET LÉNYEGE

A költészet lényege a mese
A mese lényege a képzelet
A képzelet lényege a vágy
A vágy lényege te vagy

HOZZÁD ÉS BENNED

Aranyat szórtam a földre
Fákról szaggattam ezüstöt
Hegedűszó tépte húsomat
Üres szavak vádoltak
És én csak Hozzád tudtam menekülni.

MAHOLNAP

Tegnap beszéltem a holnappal. Egyfolytában nosztalgizáltam.
Tegnap a jövővel beszélgettem. Azt üzenté, hogy ne féljek a mától!

ünnepi díszek

BÉKE ÜNNEP

Száz meg száz hétköznapi után
megkeresem a poros dobozokat
s gondosan elhelyezem mécseseim a fal mellett.
Gyertyát gyújtok. Ünnepre hívom a csendet.

Szegény vagyok.
Kongó üres templom. Ünnepre váró hűvös szentély.

Viasz olvad s csöppen könyöklő padokra
csellóhúrok sikoltanak
néma falak bekebelezik a titkokat.

Szélcsend és békeesség kér bebocsátást
Remegve nyitom meg a rézkaput.

Gyere be, virágszirom.
Gyere be, hajnali pára.
Gyere be, esthomály.
Gyere be, gyermekszuszogás.

ADVENT NEKÜNK, OSTOBÁKNAK

Az első gyertya – tompítja a fájdalmunk
A második lobbanás – legyőzi a félelmünk
A harmadik láng – átmelegít reménységgel
A megváltó alázatosan indulni készül a Földre.
Közénk. Értünk.

A negyedik fénytítok – terem, átalakít,
megsemmisít és felemel
S észrevétlenül megszületik bennünk is a csoda

... és itt már nincs rénszarvas,
nincs égősor, nincs árcédula

... és egyébként is teljesen lényegtelen,
hogyan mindezekről mi hogyan oktalankodunk

Krisztus e világba jön.
Kezdet. Vég.
Újra. Megint.
Még mindig.
Csoda.

Az okosnak hitt telefonjainkat nyugodtan kikapcsolhatjuk.

FAGYOS ÉJSZAKÁBAN

Koszor zöld sínvagonban
Fagyos éjszakában
Reszkette szemlélem
hazavezető ösvényem utastársait:
Szerzetesek, utcalányok, angyalok és gnómok
Maguk elé bámulva lihegnek összefirkált ablakokra.
Velem szemben megváltószemű vándor mosolyog:
– Hazáig kísérlek majd, ne félj...
– suttogja szelíden,
S annyira valószínűtlennek tűnik mindez
ebben az örök decemberben ...

KARÁCSONY VAN

Amikor a gyermekből eltűnik a gonoszság
S lant illat keveredik fenyőénekekkel
Kandalló és hóesés verseng figyelmünkért
Ártatlanság hull némán a világra

Karácsony van
Kutatunk a nagy titkokban
Álmok, illúziók
Csend, békesség és dicsőség
S nem tudni, kinek milyen ajándékot rejt még az est
Amikor a gyermekekből eltűnik a felnőtt
Gyertyahang és csengőlánc táncba perdül
Álom és ígéret tölti meg párnánk
Szeretet születik a tisztaságból

MINDEN TELET MEGÜNNEPLÜNK

januárból május lett
gyermekhitből felnőtt lett
igazságból ferdítés lett
tisztaságból szürkeség lett
minden tavasz csalódás
újat ígér s régít mutat
de vissza lehet fordítani a rügyeket
mert van egy szent és tiszta üzenet:
az óceán táplálja a forrást
a mozdulatlan mozgatja a mozgást
a szélcsendből vihar lesz
a durvából szelíd lesz
a hazugból igaz lesz
a koszosból fehér lesz
minden telet megünnepelünk.
Örökre.

ESTI ÓRA ÚJJÁSZÜLETVE

Esti szellő és hárfadallam festi az eget színesre
Szelíden simogat és elaltat a hold
Kint egyre sötétebb és ijesztebb
Bent egyre nyugodtabb és világosabb lesz minden

Ma este mindenki megbékélhet mindenkivel
Minden arc csak nevetésre képes
Elfelejtjük átkaink
nincs szavunk a neheztelésre

Minden kéz védelembe öleli törékeny testünk
A csendet is el tudnánk most mesélni
Kíváncsi gyermekeknek

Mondataink hidakat építenek
Virágok nőnek némán s nem vágja le őket senki

Nincs kérdés, nincs kétely, nincs idő
A tundrán ma egyetlen állatka sem lesz áldozat

Tánc, sóhaj, szerelem, kacaj és tangó
Hiányok és félelmek simulnak levelek susogásába

Ma nem öregedtünk egy picit sem.

ELSŐ KARÁCSONY

Ma valami különleges füst száll a rőzséből
Ma az alkony titkot rejteget
Ma forrong a jég és megfagy a tűz

Ma be fog teljesülni az ígéret
Ma szétszakad a Menny, lezuhan a kincs
Ma sebet kap a bűn, és van lesz a nincs
Ma zenét nemz a csend

Ma elnémul a tó, megnyílik a könyv
Ma megszűnik a láz, megszületik a könny
Ma felborul a ritmus, megremeg a hegy

Ma elnémul a szó, ma nem hullik a hó
Ma eltörnek a rácsok, ma jászolsírnál állok
Ítéletben, vádak között, eltűnnek az átkok
Szögek között szalmaszíkla, új életet látok.

TÉRKÉPPEL A KEZEMBEN

Betűim elsüllyednek a puha papíron
Megtaláltam, mégis kutatom a Titkot
Térképpel kezembben tévelygek vissza
A hideg betlehemi mítoszéjszakába

De miért halk az angyalének?
Miért mennek másfelé a pásztorok?
Apró gyertyáim óriás árnyékában
Katedrálisok ünneplik a semmit.
S az igazi gyermek
Már a Golgotára készül.

A FELTÁMADÁS ELŐTTI NAP

Lándzsa karcot igazságot
Véka alatt lámpás pislán utolsót
Gonosztevők csúfolódnak
Ecetet öntenek tiszta forrásba
Újra Istent ölnek a Koponyahegyen

Sötétbe süppednek saruink
Szégyenünk sürget sikátorok felé
Sietnünk kell
Lopódzva érkezik az ünnep
Még az Istentisztelet előtt oda kell érnünk
Hogy rendbe hozzuk a templomfüggönyt

Mi tettük őt gyolcsba
Penészes sírboltba
S e történelem egyetlen szombatján
Gyilkosok imádkoznak
Megfeszített Istenükhöz

De nem jöhet válasz.

szembejövő sorok

Szerelmes vagyok a mennyországba. Tudom, hisz a pokolból jövök.

AZ EGET KARCOLGATJÁK A CSÚSZÓMÁSZÓK.

Szemetekből Isten sugárzik.

MUSTÁRMAGMENNYORSZÁG

Sikerem a sikertelenség százszorszépe.

ISTENT NEM LEHET FÉLVÁLLRÓL VENNI. EGYSZERŰEN NEM BÍROD EL.

Közös élményeinket nem egyszerre éljük át.

MEGSEBEZLEK – ÚGY SZERETLEK.

A betonból is fakadhat zuhatag, ha elég ereje van a víznek.

HARCBAN HULLT EL LÉTEM, S MÉGIS GYŐZVE ÉLEM.

MESSZE VAGY, ISTEN

Messze vagy, Isten
Vagy csak más nyelvet beszélünk?
Gyermekeként, de ráncos kezekkel
Elkeseredetten tördelem járókám rácsait
Sírok, s magam sem tudom,
Mire van jobban szükségem
Hogy karjaidba végy?
Hogy megetess?
Hogy tisztába tégy?
Még nem tanultam meg beszélni
Érted a gügyögésem?

ŐSZI ÉNEK

Keresztvergődésed szögeiben
átmelegít szereteted,
de megrémiszt saját kegyetlenségünk.

Vízen járó lányomaidban
elsüllyednek rossz döntéseink,
megtisztulnak hibáink,
de hullámokat tör saját hitetlenségünk.

Jászlágyad alázatában
megszégyení egyszerűséged,
de elszomorít saját oktalanságunk.

Csendcsodád,
békeburkod,
szeretetszíved,
tisztaságtitkod
add rám újra,
Öltöztess fel,
mert átfagytak ujjaim.

S ahogy nézem,
igencsak közeledik ismét a tél.

TITKOS TALÁLKOZÁSOK

ma láttam a szemeid
tegnap tapintottam a homlokod

ma kisgyermek voltál
tegnap szomorú aggastyán

ma hallottam a hangod
tegnap lábnyomodba léptem

ma megtépzott ágon ültél
tegnap folyóparton ünnepeltük az őszt

ma ott voltál a felhőkön
tegnap a felhőtlen égen

ma féltő anyai kéz simogatása vagy
tegnap nesztelen levelek kergetőzése

Mennyire szeretlek felismerni!

BAMBÁN BÁMULOM BOKRAID

Bambán bámulom bokraid
Elgyengültem
De mégis most lettem erős
A csened megsemmisítette a zajt
Valahol mindig is sejtettem
Hogy az igazság nagyon egyszerű kell, hogy legyen

Megsemmisülve, de elindulok
Átszögezve, de biztonságban
A hegyek párkányára ültetsz
S együtt nézzük
Hogy nesztelenül nőnek virágaid

Minden hídon átlépünk
Bukfencezünk a tengerparton
Sosem mertem kimondani
Mert csonkává török fogaim a szót:
Szeretlek

LEFESTENÉLEK

Lefesténélek, de nincs olyan szín
Kifaragnálak, de eltörne a vésőm
Eltáncolnálak, de vérezne a lábam
Elmondanálak, de hazudnának a szavak
Ködbe, márványba, hangforrásba rejtőztél
S engem csak lépteim kopogása kísér koporsómba
Így üres a vásznam, durvák a köveim
Tétova topogásom komikus szánalom csupán
Megkonduló némaságom elenyészve szertefoszlott
Egyetlen esélyem maradt: megérinthelek.

A SZÁZEZREDEK

Vadászom, de én vagyok a csapda foglya
Repülök, ám szárnyaim ólomlánc fogja
Zörgetem az ajtót
Öklöm véres a kopogtatástól
Mustármag hitem,
mint fuldokló a legapróbb deszkaroncsba,
kapaszkodik a levetett golgotai gyolcsba
És megint megérintem ruhád szegélyét
Hátha, immáron,
talán százezredszerre is,
tényleg meg tudsz gyógyítani

CSAK TE

Téli csodában járni
Hazugot igaznak találni
Fűillatban elrejtőzni
Csak Te tudsz Istenem

Tisztaságba menekíteni
Könnycseppeket elfeledtetni
Barátként el nem hagyni
Csak Te tudsz

Álomszirmokat nevelni
Sötétben fényt gyújtani
Fagyban parazsat simogatni
Csak Te

Háborúban mégis énekelni
Gyűlöletben mégis szeretni
Szíkes szívben gyökeret ültetni

Pillanatban örökkévalót élni
Tövisek közt mégsem félni
Lángolni de el nem égni
Csak Te tudsz

Bűnt csak porba írni
Elmenni és visszatérni
Gyöngédségben átölelni
Egyedül
Csak Te tudsz Istenem

BOCSÁSS MEG, ISTENEM

Bocsáss meg, Istenem
könnyeket görgetek eléd
az éjjel belém mart a gondolat
nem tudott felnőni gyermeked
apró kis trükkjeiben
komoly bújócskákban
meg nem festett képei közt megrekedt

nem tud ölelni – inkább ölelésre vágyik
védeni erőtlen – most is védelemre vágyik
nem teremtettt otthont – puha ágyra vágyik
oltalomért bőjtől – szeretetre vágyik

Bocsáss meg, Istenem
Nem tudom uralmam alá hajtani Földedet
Bocsáss meg,
nem is akarom ...

TITKAIVAL KÖRTÁNCBA HÍV A HAJNAL

Titkaival körtáncba hív a hajnal.
Porszemekbe rejti üzenetét a születés.
Fáradhatatlanul újra kopogtat,
S hömpölyögve tódul belém az Élet.

Istenem!
Ma reggel mozdulatlanul körbejártad a szobám.
Mellém ültél.
Patakok vidámságát, folyók békességét,
Esők könnyeit, tengerek hatalmát adtad.
Egy kicsit mintha bújócskáztunk is volna.
Hallgattunk és beszélgettünk.
Nem féltünk, nem fáztunk, mert tudtuk:
Ma mindketten közelebb ültünk le egymás mellé.
Gyere el holnap is! Várni foglak.

SOHA, SOSEM, SOHASEM

délről észak felé
nyugatról kereszt felé
enyészetből életbe
hervadásból kikeletre
esőcseppekkel átitatva
márványcsodává faragva
oltalmaddal átkarolva közeledem feléd
Tőled, Miattad, Hozzád

soha, sosem, sohasem
hagytál önmagamra
soha, sosem, sohasem

sziromharmóniád
lassan felnöveszti bennem
legtitokzatosabban féltett virágaid
melyek nem hervadnak el
soha, sosem, sohasem

MÉG MINDIG NEM TUDJUK , KI IS VAGY

még mindig nem tudjuk, ki is vagy
ettünk a kenyérből
némán bámultuk csodáid
voltunk bölcsek és balgák
papok és pásztorok
péterek és tamások

pedig billegett csónakunk a megdorgált tengeren
voltunk első és utolsó is
nyelvünk bilincseit is szétzúztad
mégsem tudjuk, ki vagy valójában

... és csak megyünk az úton
társakkal, akik évek óta próbálnak követni
de még csak fel sem ismerünk

születünk, majd gyászolunk
ébredünk és álmodunk
rombolunk és alkotunk
butuskán s örülten játszunk csupán,
de hogy igazán ki vagy te – nem tudjuk még

TALÁLT TÁRGYAK ORSZÁGA

Elhagytam a szavakat
és te hangtalanul szóltál hozzám
Eldobtam a vésőt
és szélből faragtál szobrot nekem
Elszakadt ruhám és kabátom
te napfénybe öltöztetted
Világok süllyedtek zátonyokká
de kézmeleget hazáig simogatta lépteim
Ma már bármikor nyitva áll a kapu
melyet gyémántoroszlánok őriznek bátran
Hangtündérek hívnak
beléphetek, leülhetek
belélegzem a békesség bíborillatát
Közelebb hozzád
csillagok csoszognak
csillogócsúrjeidbe
Közelebb hozzád
Távolabb magamtól
megtaláltságom mámorában
örömtányérokból együtt lakomázunk

VELED

amikor minden ígéret megkopott már
amikor a hideg is éget
akkor is veled leszek
lehet, hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted

van gondolat, amit nem lehet jól időzíteni
van mélység és magasság, amely közt
még sincs távolság
lehet, hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted
de ott is veled leszek

van éjféli napfény
lehet, hogy nem érzed
van májusi hóvihár
biztos, hogy nem érted
elég, ha tudod: Veled vagyok

kitépett lapok

AMIKOR ÚJ HÁZBA KÖLTÖZÖL

amikor új házba költözöl
takarítsd ki felejtéssel
mosd fel figyelmességgel
fessd át falait a megszentelt
hazatalálás illatával
védd sarkait türelem takarókkal
téggy apró falatokat a betérőknek
tedd a kályhád a legnagyobb szoba közepére
díszítsd fel szeretettel
lakd be békességgel
tárd ki ablakait

egyedül a gonoszságot zárd ki

MOST ÉN IS ELMONDOK NEKED VALAMIT

az itteni még nem a szent föld
de felmentem, mert nem is próbál az lenni
kirakatban függnek szabályai e rendszertelenségnek

óvatosan pengesd a húrokat
itt más dalokra mulatnak a mulatók
ha évidőt adnál, te csak pillanatpercekre kellenél
ha bárkát építesz majd, a menekülést is
reklámoznod kellene

különben marad mindenki
a Víziparkban lubickolni
ha nem vigyázol, akkor mindenki fájdalmát
rád égeti a gonosz Egyenlítő
most csak a helyed, pénzed
talán néha a tested kell
igazi való érdektelen csomag,
melyet jobb, ha ki sem bontasz
fájdalmad nem hat meg senkit,
csak, kinek hasznót hozhat

itt ritkás árnyékban fulladozik az önzetlenség
itt zajként definiálják a léleksuttogást
ez még nem a szent föld, de ne szomorkodj
csak kérlek, hogy óvatosan pengesd a húrokat

HIDEGBEN SZÜLETIK A HARMÓNIA

a hidegben születik a harmónia
a jég magában hordozza az olvadást
a sivatag forrást rejteget
a bölcsességben ott lakik az ostobaság
az ostobaságban ott lakik a bölcsesség
a háború a békéről álmodik
a zajban a csend reszel zörejeket
a templomban ott bujkál az ördög

a zár azonban nyitható
a köveket össze lehet törni
a súlyokat el lehet dobni
a sebeket be lehet kötözni

EGYÜTT

Válladra hajtom gyermektitkaim
Betakarlak ártatlan kérdésekkel
Betakarsz igaz és szép válaszokkal
Rád bízom félelmeim és szárnyaim
Együtt számoljuk szuszogásaink
Köszönöm, hogy felülről láthatom a felhőket
Mindennél jobb, ha egymásban élünk
Közös gyémántcsoda mindenünk

MICSODA GAZDAGSÁG

lapok a kézben
zene a fülben
fény a szemben
szandál a lábon
csomag a háton
ritmus a szívben
szavak a szájban
álmok az agyban
micsoda gazdagság

A NAGYSÁG ELTÖRPÜL

A nagyság eltörpül,
a szükség és a vágy keveredik
harcol az önző és a szelíd
Kételyeid darabjaira törik szét a szivárványt
És az első kérdés erejével tombol benned a „Miért?”
És mögötted,
ledöntött oltárok árnyékában
újra életre kelt áldozatok marnak beléd
És most nagyon távoli még a szó is,
kegyelem, reménység, bizalom.

A Menny másik oldalán azonban
milliók szorgoskodnak azért,
hogy holnap,
valamilyen apró ragyogásból,
emberi és isteni érintésből, egy
ottfelejtett ajándékból megértsd;
Semmit nem tudsz tenni,
semmi nem történhet veled,
ami miatt kevésbé szeretne téged az Isten.

EGYSZER LESZ OLYAN VERS

Egyszer lesz olyan vers
melyben hirtelen elfogynak a szavak,
szóközök és betűk
lesz olyan vers,
amelyben az átkok áldássá lényegülnek
ahol minden gyom s hulladék gyémánttá nemesül
minden tisztaság illatba fordul
minden szándék szelíd szeretetet szül

addig csak zsenyéket borítunk egymásra
de titokban, legbelül már pengnek a húrok
ébredeznek a szendergő szimfóniák
születnek a sorok

készül már az a vers
eddig soha nem hallott szavakból,
szóközökből és betűkből

ma már titokban hallottam egy csendnyit belőle

Tornay András, Budapest, 2015
ISBN 978 - 963 - 12 - 2479 - 5

Tipográfiai tervezés, nyomdai előkészítés, borító: Vass Tímea
Borítófotók: Nehézy László
Nyomdai munkák: Conint Print Kft.

www.tornayandras.hu
www.facebook.com/tornayandrasversei

Vizsla a villamoson

Tornay András versei
2013-2017

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Minden perc lehet ajándék. Minden élmény gazdagíthat. Minden szó átölelhet és építhet. Mégis van, hogy a homályos hajnali csodák kavalkádjában a legszebb csak egy vizsla a villamoson...

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek, s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

**Szeretettel:
Tornay András
2017**

Kereszt rejtvény

Vízszintes 8 betű – építés ellentéte
Vízszintes 5 betű – világos, vagy ...
Vízszintes 5 betű – le tudtam csendesíteni
Vízszintes 3 betű – szintjét decibellel mérik
Vízszintes 10 betű – elfogadás hiánya
Vízszintes 11 betű – hazugság másképpen
Vízszintes 13 betű – magányban érezzük
Vízszintes 8 betű – gyógyszerrel is csillapíthatjuk
(rombolás, sötét, vihar, zaj, elutasítás, becsapottság, elhagyatottság, fájdalom)

Függőleges 2 betű – ácsmesterek anyaga
Függőleges 3 betű – képet tart a falon
Függőleges 11 betű – örökké él
(fa, szög, halhatatlan)

A rejtvény megfejtése?
Párizs, Franciaország - 2013. június 7.

Gyermekversek

Én még mindent lerajzolnék
fákat, napot, pockokat
nénit, bácsit, cinkos cinkét
égig érő naphalat

*

Álomfolyón télcsodában
kaput nyit a tapírgyár
Szép csendesen ülj most mellém
Tapír parkban tapír jár

Tapír papír tapír zsebben
most készül a tapír vers
tapír titkok szerte szöknek
ne szólj hozzá, úgy sem mersz!

*

A szeptember egy jóember – almát gyűjt a kertben
az október egy félembert – gyíkot kerget délből
a november egy őszember – bandukol a szélben
a december egy hóember – kedvesség a télen
Budapest - 2014. november 11.

Adventi hárfa harangok

Halkan szitálva lopakodik az este
s én csak most veszem észre, hogy
minden szemben sóvárgást és könnyeket látok
itt az ideje, hogy felkészítsük magunkat az ünnepre

csendben permetpelyhekben már érkezik is
bekukucskál halovány ablakokon
angyalok készülnek csodaküldetésre
már foglalják a szálláshelyeket Betlehemben

s valahogy ebben a hitetlenül félreértett áruházi zsongásban
mégis megcsendülnek az adventi hárfa harangok
örvendjetelektől mert nagy öröm hirdettetik:
születéstől születésig sem vagyunk egyedül

Budapest - 2014. november 23.

zenében a csendet
ünnepben a lelket
káoszban a rendet
tavaszban a telet

szüntelenül keresem

szoborban a képet
csúnyában a szépet
könnyekben a mézet
önmagamban téged

keresem szüntelenül

kuszaságban mintát
szurokszívben tisztát
játsszótéren hintát

szüntelenül

Budapest - 2014. november 30.

Advent nekünk ostobáknak

Az első gyertya - tompítja a fájdalmunk
A második lobbanás - legyőzi félelmünk
A harmadik láng - átmelegít reménységgel
A megváltó alázatosan indulni készül a Földre
Közénk. Értünk.
A negyedik fénytök - terem, átalakít, megsemmisít és felemel
S észrevétlenül megszületik bennünk is a csoda

... és itt már nincs rénszarvas,
nincs égő sor, nincs árcédula

... és egyébként is teljesen lényegtelen,
hogymindenekről mi hogyan oktalankodunk

Krisztus e világba jön.
Kezdet. Vég.
Újra. Megint.
Még mindig.
Csoda.

Az okosnak hitt telefonjainkat nyugodtan ki lehet kapcsolni.

Budapest, 2014. december 16.

Himnusz 2015

Isten – akit bezsugorítottunk focimeccsek, áruházak
és száználmas ünnepek megnyitóiba – áldd meg a magyart
Józanággal, bölcsességgel,
Meghasonult önmaga ellenségeként,
S saját támadásaiban védő karjaid meg sem találja már
Kapzsisága harsogva tépi darabokra önmagát;
Hozz nekünk őszinte és valódi esztendőt,
A múltban, s félek, hogy a jövőben is csak
Bűnhődünk vakságunk, s hitetlenségünk miatt.

Bőséget csak igaz szeretetből kérek
Jókedvet és vígságot az ostobaság halotti torjára adj nekünk.
Védj meg Istent önmagunktól,
S tanítsd meg néped oly kincseket keresni,
Melyet a Te gazdagságodban találhatunk meg.
Isten, áldd meg a magyart!

Budapest, 2014. december 30.

Győztél színésznő!

Győztél Viktória!
Aranytaps vár az utolsó nagy meghajlás után.
Jelmezeid szögére akaszthatod,
Nem kell soha többé arcodat megfestened.
Nincs több próba, nincs több szerepcsere.
Sikerült! Mindent legyőztél!
Most végre valóban szabad lehetsz!

Dramáid és tragédiáid után, most a legnagyobb vígjátékba hívott a Rendező!
Nincs több számháború!
S mi könnyes szemmel ünnepeljük örök életed!

Isten hozott! Függyöny fel!
Viszontlátásra!

Budapest, 2014. december 30.

minden megy tovább

út menti fák sorfalai
és elhaladó reflektorok hamis ritmikájában
meglepő, de békesség pendül a pirkadatban

kilenc percem volt,
hogyan elbúcsúzzak
s azonnal este lett

most minden megy tovább
zsoltárt csikorog a villamos
szép lassan eltűnnek
ajkaid nyomai
arcomról, poharakról, képekről

te már biztosan tudod
én még csak sejtem:
semmi nem volt véletlen

A tengernyi kincset mit hintettél
nem tudom, hogy képesek leszünk-e mind megtalálni.

Budapest, 2015. január 21. (V.V.)

Puha érthetetlen csönd

Reggel sötétben indultam el. Este fehérben értem haza.
Reggel sötétben indultál el. Este fehérben érkeztél haza.
Hosszú nap volt ez.
Gyémántkönyvek és hópelyhek hullanak egyszerre...
Hangod marad örökségnek csonka szavakhoz rendelve.
Az év első igazán téli napja... kristálytenger illat és csönd
Puha érthetetlen csönd...
Ami néma sikolyával felszakítja az áthidalhatatlan határokat:
Véget ér a Föld, kezdődik a Menny.

Budapest, 2015. január 29. (Viki ma hajnalban hazament)

Temetéseden

Dobozba rejtettel, s méltón tették
Mert az ajándékot ékesen feldíszítve kell átadni
Rád néztem, s már nem ismertelek meg
Te már ott sem voltál
Makettmosolyod mégis kigúnyolta a halált

Aranyszürke felhők koreografálták búcsúmeghalásod
S bár végig sütött a Nap
Mi mégis jelet kaptunk a legelső csodák teremtményétől
Amint az utolsó virágycsokor cinkosan kacscintott
Minden felhő átlátszóvá változott egy pillanat alatt

Felfelé futva bandukolunk a februári sárban
Már minden könyecsepped felszárította egy simogató kéz
Már minden kérdésed választ kapott
Boldoggá tesz békés bölcsességed
Most már tényleg mindenkit tudsz szeretni.

Budapest, 2015. február 10. (Viki teste mélyben)

A hó dala

Csendet teremtek kint is és benned is
Szebbé teszem a megszokott világod
Némán simogatom vállaid
Titokban lépdelek lábnyomaidban
Benned vagyok harmóniák hullámhintája
Zongorabillentés, hárfacseppek repülése
Határtalanul és hibátlanul

Budapest, 2015. február 14.

És közösség

újraélem és tikos széfbe rejtem
megérint és mégis elfelejtem
átölel és simogat
szembesít és tisztogat
minden új szó és pillanat
amelyben ott vagyok és te ott vagy

Budapest, 2015. március 5.

17771

szómorzsák oázisaiban
tejszínhabbal karcolgatom a bölcsességet
miközben a létrán tavaszrobbanás rezonál szavaidra

kőtapéták rejtekhelyein
angyalokról tanúskodom
mialatt ezekben a percekben is konfigurálódok

így kérlek még ne kapcsolj ki
és ne húzz ki
hiszen most is telepítődnek a frissítéseim

ez lesz a költészet napja
a biztostegnap és a lehető jövő összekacsint
s ilyenkor minden lehetséges

akár oroszlánokat is legyőzhet
még a tornából felmentett hangya is

Budapest, 2015. április 11.

A költészet napja

A ceruza elegáns
A város csodaszép
A költészet napos
Sziklatömbből tépett le valaki ma egy verset
Biztosan fázott szegényke

Budapest, 2015. április 11.

2015 áprilisának Petőfije

mackó felsőben és tornacipőben kortyolgatja zavarba ejtő álomsikereit és langyos sörét
lámpalázában rágja körmeit s arra gondol, hogy vajon merre tartunk mi és merre halad a
költészet

súlytalan blöffjeivel fricskát mutat csillagász ábrándjainak miközben
hallgatói már fulladoznak a telefonszököárban
s a titkok tajgáit nehezen járja be az, ki ritkán vagy soha nem túrázik
Előre lefagyasztott mondatok kerülnek elő mélyből és hűtőből

Vajon sikongatnának-e tinédzser lányocskák fonémái extázisán,
ha még mondjuk 57 év ráncai barázdálnák arcát...

Ja, nem is sört ivott. „Monster” ez volt a fekete dobozra írva.

Fiatal, gyönyörű és nincs benne „és”.

És ez nem mindegy.

Budapest, 2015. április 15.

Átlagos kedd reggel a metrón

rénsszarvasos tasakban áprilisi üzleti mappák
piros télikabát velem szemben – pedig nincs már tél
ma megint megszámláló az utasszámláló
-pedig ritkán van ilyen, mégis úgy érzem, hogy naponta megteszik-
szakítás egy mobiltelefon kijelzőjén
megfejtethetetlen sor egy keresztretjvényben: függőleges 3
húszszerrel olcsóbb egy számítógép – olvasható a vészfék mellett
szerintem a mellettem álló srácnak túl nagyok a körmei
és ez csak egy átlagos kedd reggel a metrón

valakinek ez lesz az élete legszebb napja
valaki ma egész nap zokogni fog
ma versek menekülnek, szívek oldódnak fel reklámpocsolyák szirupjában
pintyek énekelnek távoli tájakon
kifelé majd próbálom elkerülni a szórólap osztogató tekintetét
pedig ez is csak egy átlagos kedd reggel a metrón

Budapest, 2015. április 21.

Ha láttad volna a ma esti naplementét, biztosan értenéd

Sivatagot –mint gyűrött kreppapírt- raktál ma a lángoló alkonyba.
Befelé hullámszik az óriás felhőtölcsér, miközben fényszimfóniád katartikus zárótételében
Ölelések és csókok simulnak némán alkotásodba.
Egy megfoghatatlan pillanatban tovább görgetted csodáid más dimenziókba.
Megremegünk, s halkan megfogadjuk, hogy összekuporodva is, de
Megpróbálunk vigyázni a legelső teremtményedre.

Budapest, 2015. június 23.

Együtt Veled

kék fatenger szálkái tompítják az élni akarás lüktetését
én ismét rád nézek
úgy, mintha most lestem meg volna először pillantásod

egy simogató biztonságos érintés árnyékába menekülve
illatos füstjével elillan a tegnapelőtt és
óvatosan hívogatva rám hajol a holnapelőtt lehetősége

milliárdok világából
szelídítettük egymás életét
ismeretlenből ismerőssé

együtt tanulunk

egymást elengedni
majd újra összetalálkozni

együtt tanuljuk, hogy hogyan kell
álmokba ébredni

Budapest, 2015. szeptember 7.

Menekült

Rájöttem és megértettem: MINDEN EMBER MENEKÜLT!

Budapest, 2015. szeptember 7.

A haldokló ágyánál

otthonról indultam hazafelé
s szerettem volna elbúcsúzni tőled
vagy mégis inkább sorssimogatásainkat imádságba fűzve
életet csókolni metszően kék tekintetedre

élet és élet közt
találkozások átmeneteiben
szótlán
hangtalan
csendtelenül
szemtelenül

mely gondolat tudna visszahozni téged a jelenbe?

még a kételyeim is a hátsó székre ültek
a titokzatos szépség is elrejtőzik, hogy
elérhetetlen legyen minden próbálkozás

szürke alacsony a mai ég
ahonnan lopva menekül a harmat
csak a Mennybe vezető létrák látszanak, ha igazán odafigyelsz

nem tudok neked már segíteni
nem tudok már rajtad segíteni
rajtunk már nem lehet segíteni
nekünk már nem is kell a segítség

látható és láthatatlan könnycseppek vízgyűjtőjén
próbállak elindítani

menj csak bátran
ne félj itt hagyni önmagunkat
indulj el vesztes győzelemből
otthonról hazafelé

Budapest, 2015. szeptember 20.

háromsorban

felfelé kiáltó gyökerek
kegyelembe kapaszkodva szárnyalok
csodáid udvarcsarnokában

Budapest, 2015. december 21.

Meddig még?

Köd, hideg, sötét, éjszaka
fabetlehemet őriz egy didergő rendőr
nehogy megrongálja valaki rossz szándékú

mozdulatlan tölgykirályok szorongatják kincseik
s úgy tűnik, mintha a két bárány szelíd tekintete
lenne legszebben kifaragva

sötét éjszaka, hideg köd
távoli csillagok pislákolnak
esőcseppeken megtörik a fény a templomtorony mögött

a legtöbb ajándék bontatlanul, elmellőzve tátong
kinyújtott kezek visszautasítva
micsoda gazdagság – mégsem kell szinte senkinek

hideg éjszaka, sötét köd
csöppenő csendek merengő magányban
angyalsóhajtásban, szárnyak nélkül búcsúzom

fekete éjszakai köd, salakszagató sötét hideg
fa pokrócban faragott megváltó fagyoskodik
százak csoszogtak erre ma is
s senki nem lépett közelebb egy picit sem

Csepel, 2015. december 21.

A játékban most új mezőre léphetsz

hajnali hatig háborogtak a szegénysorsúak drága petárdái
hálaadó csend ütközik hangos csatákkal ilyenkor
attól tartok – zajos év lesz

sosem értettem, hogy miért jó józanság nélkül lépni
hatalmas társasjátékunk új és ismeretlen mezőjére

de pirkad már, s lassan ismét helyreállnak az erőviszonyok
csak egy kémény füstölög szelíden
a fagy összebújásra sarkall

előre ismerem a mai híreket - mi mást is remélhetnék?

pengjen a hangszereken a húr
gyógyítson a szívekben a dal
folytatódjon a teremtés
legyen több kézfogás és simogatás
és senki ne hányjon a virágok közé

Boldog régít! Békés újat! Áldott mostot!

Valódi és igazi ünnepeket kívánok. Szeretettel.
Budapest, 2016. január 1.

Jan 7 hangulatvers

mindig van ok az ünneplésre
álmos szemek olvassák a reklámbetűket
meglehetősen ambivalens –bár igaz- üzenet ez is

lomha hómunkások sóhajai mellett
lépcsőn guruló remények
latyakboldogságok
megtorpanó ambíciók
vágyakozó vallomások
flitteres biztonságok
várakoznak a megállóban

Ebben a homályos hajnali csodakavalkádban
a legszebb ebben a pillanatban
a vizsla a villamoson
Budapest, 2016. január 7.

Érzékegysoros

Néma hó szállingózik illatos andalúz alkonyokra
Amszterdam, 2016. január 19.

4 Titok

nem könnyű ami nehéz
nem nehéz ami könnyű
nem könnyű a könnyű
nem nehéz a nehéz
Budapest, 2016. január 20.

ősz levelekkel dacoló
februári platánfa
megsimogat gyengédségével
megvigasztal reménységével
kacérkodó napsugár
hajnali szonáta
pajkos gyógyítása
forraszt egybe korokat és vágyakat
forró kávéillatba vegyült újszülöttek nevetése
köszönti az első tavaszi reggelt

Legyen békeesség köztünk mindenkor.
Budapest, 2016. február 7.

Égszakadás

ezüst karmokkal simogat az eső
cipősarkakba rejtett könnyeken járok
miközben versek súlya nyomja hátam
modern rőzsegyűjtők csoszognak
páncélpatkákon ugrálnak
nehogy beletoccsanjanak
angyalföld szürke pocsolyáiba

Budapest, 2016. február 15.

Nincs vád

nincs vád és nincs már jel sem
nincs zaj de nincs még csend sem
nem tudok mérni
mert szálnalmas mit mérhetnék
nem tudok kérni
mert nincs válasz mit érthetnék

halk szakaszban halk csodák bújnak
szent kunyhóban szent szobák hívnak

veled, benned, érted
mindenem eléghet
miattad és tőled
tisztá kezdet nőhet

kigyomlálod kétségeim
megöntöződ reményeim
betakarsz óvatos gyöngédséggel
megáldasz a leggazdagabb szegénységgel

Budapest, 2016. február 28.

Aranypikkelyek

(Minden anyák napja)

hómezők farsangja tekintetében
trópusi szellő simogatásodban
kolduspazarlások kéréseidben
mennybéli önzetlenség ajándékaidban
gyémánthíd tükör egyszerűségében
életadó sejtjeid aranypikkelyek perselye
még hibáid is díszéiddé váltak
soha más így meg sem próbált szeretni

saját magam ritmikájának bölcsőjét kutatva
hallgatom szuszogásod
vajon csended tud-e támogatni majd?

halkan csoszogva indulsz a piacra
de már nem veszel semmit, csak
elosztod korábban becsben tartott kincseid

mindketten készülődünk
s talán ugyanazt a békességet kutatjuk
évszakölelésekben, pókhálós szobasarkokban
bujkálnak emlékeink bársonycsodái

Budapest, 2016. március 16.

Ha hazudnak a sebeid

ha hazudnak a sebeid
ha sérülések karcolnak
jogos lesz a kérdés is
bevetted már a fájdalomcsillapítót?
az érzélemcsillapítót?
a csalódáscsillapítót?
a csillapításcsillapítót?

mert ha ma ettél valami finomat,
ha láttad a földieperárust a sarkon,
ha hallottad a fékcsikorgást
ma ha léptél, fogtál és tapintottál
legfinomabb illatokba beleszipantottál
tudd: mások legmerészebb álmait éled

hagyd a tombolást a viharnek
hagyd a valódit az igaznak
tedd ma le a terheid
ha hazudnak a sebeid

Budapest, 2016. április 28.

Bűnbánat

Hangtalanul némaságban
szavak nélkül zuhanok megbocsátásod tengerébe
azt sem tudom mit s hogyan kérjek
hogyan lehet a távolságot összébb húzni
miként tudnám a hátralépést híddá nemesíteni

csendben váraozom
csobbannak lélegzetvételeim
cseppek lesznek csorba pillanatokból
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek

Budapest, 2016. április 29.

májusi alkonyok

átáztatott májusi alkonyok
próbálják lepellet borítani
az eredendő ártatlanság permetcsodáit

Handel szárnyalásba és Gershwin könnyedségbe
menekül a ma este mérhetetlenül megtorpanó idő

harmóniád hódít és közönycsendben réseket töm

nem mondok le rólad
s tudom, hogy te is tenyeredbe véstél régen
hangtalan szimfóniád simogat
harsány palettád kacérkodik kopottas korlátaimmal
táncolunk
átáztatott májusi alkonyok hajnalívein

Budapest, 2016. május 12.

A bolond keringője

a szökőkutat tengernek képzelve
betonperemen építve táncol a bolond
körbe-körbe saját árnyékát kergetve
menekül a múltja elől
vissza saját tegnapjaiba

magányos keringő ez
de mégis mindig van közönsége

fáradhatatlan baktatás
tapsnélküli balett verseny
kötéltánc a józanság porondja felett

Budapest, 2016. május 13.

Kipárnázott jó utat

eltűnt a gyermekhangod
s már nem található
sem a kompromisszum bolhapiacra
sem a magyarázat turkálókban

pedig egykor mindenről tudtál
mindent elmondtak neked
vagy rátaláltál magadtól is

a válaszokat most már biztosan ismered
minden szót pontosan érthetsz
halálos nevetésben szájalommal látod már
a hatalmat, politikát, mozgalmakat
s talán a szenvedést is

eszembe jut hirtelen, hogy
egy beteg sorozatból lapos képernyőn tudtam meg
hogy igenis van gonoszság is
nehéz volt ezt is megérteni
s ma megint gyarapodott a kérdéskosár

magadra már nem tudsz
ezért így köszönök el:
vigyázz másokra

de csend van, s nem vagy itt
ma már csak másoknak kívánhatsz te is
kipárnázott jó utat

Budapest, 2016. május 17. (BB búcsúzás)

Két kijárat

(Szegedi Kortárs Balett - Moderato cantabile)

Legalább két kijárat mindig van
akkor is, ha az egyiket mi magunk torlaszolja el.

zaj után mindig a csend
tömeg után mindig a magány
halál után mindig születés
ver szögeket szivacs szívünkre

bármennyi ajtót is nyitsz ki, s égetsz el
mindig marad kar, mely utánad nyúl, s beléd mar

csillárkorona
pusztulásmosoly
első simogatás
rezzenésérintés
emlékreménykarcolat

véres lábbal táncoljuk el a leírhatatlan titkokat

benned született
bennem megfogant

s olyan forrásokat öklendeznek csaholó, dohos tévelygéseink
melyből holnap megszülető ártatlanok
hibátlan vödrekbe
merítenek majd örök vigasztalást

Budapest, 2016. május 18.

esőcsendillat
ezüstszezárszilárdság
hangcsodaérintés
felhőcsillagbújócska
emlékeztet a csodára
hogyan élhetek

Budapest, 2016. május 25.

Oszlophorgonyok

ő általa, ő vele és ő benne
mert minden általa lett
mert minden csak vele lehetséges
mert minden magban már a kert is ott van
általam ő, velem ő, bennem ő

Tard, 2016. május 28.

A létra

tengerzúgás tisztasága
városi tücsökzene közelsége
éjszaka sötétzöld mélységszuszogása
szempillahiryalok simogatása
tudni, hogy itt vagy, szeretsz, s tiéd vagyok
játékszenvedéseim csupán csak létrafokok
Irország/Budapest, 2016. augusztus

Csendes csoda 105

tudom, hogy minden percben fogod a kezem
de ma éreztem azt is, hogy gyöngéden megszorítottad
hiszem, hogy minden pillanatban vigyázol rám
de ma vállaimat súrolták őrzőangyalaid szárnyai
minden döntésben
és minden lépésben
minden ablakban
és minden alakban
minden sóhajon
és minden oldalon

ha ülök, ha állok
ha nézek, ha látok
ha félek, ha fázom
ha nyitok, ha zárok

szeretetszivacsokkal védelmezel
soha semmi nem lehet véletlen
segíts, hogy máskor se felejtsem:
velem vagy, Te tervezted életem
Budapest, 2016. augusztus 30.

A nyár nem az én évszakom

A nyár nem az én évszakom
nem értem harsány tombolásait
csapdáim és csodáim egy naptárnélküli délután őrzi
egy fűzfa mellett a hamvas erdei mólónál
valahol szeptember és október között

szeptóber vagy október 37-én
minden őszi menekült titkos ünnepre készül
láncra fűzi az egész időámítást
idétlenül – időtlenül
teremtve – temetve
minden holnapot tegnapba csomagolva

ebbe a kunyhóba hívlak
nyár és tél közt – talán pont félúton
hogyan keressünk magunknak
közös, új és igaz szavakat

*Mózes első könyve 2. rész 19-20 versek
Budapest, 2016. szeptember 4.*

Pólusháború

Íránytű, túracipő vagy aranyos kerti medence
Kalandos ismeretlen vagy illatos forró kemence
Bátorság, lázadások vagy kivasalt ing mindig hófehér
Szárnyalás és zuhanás vagy út mely folyton csak körbeér

Budapest, 2016. szeptember 18.C.J.M. Út a vadonba.

Boldogok, akik sírnak

Boldogok, akik sírnak pedig
már csak néhány fékcsikorgás, s itt van az október személyesen
egyre többször rúgok véletlenül tüskés vadgesztenyegombócokba
Boldogok a szelídek, akik éheznek
portugál tengerillat keveredik mécsespuhasággal
néhány fa még kitartóan dacol, s őrzi a májusi fű színeit
Boldogok a tiszta szívű irgalmasok
a szájbércsendben a még fel nem robbant bombák bizonytalanságában
Boldogok, akiket az igazságért üldöznek
de békét tudnak teremteni

De lehet bármilyen sötét és rettentő a halál árnyékának völgye
Te átölelsz szorosan
Megsimogatsz hangtalan

Sírva, szelíden, tiszta szívvel, éhezve, üldözve, irgalommal
s bennem is békét teremt harmatharmóniád, alkonyataltatód

Nevem könyvedbe írva
Boldog vagyok. Sírva.
Miskolc/Budapest, 2016. szeptember 25.

villamos ajtajában támaszkodó tekintet
ősz lombkatedrális
balett cipők betonlépcsőkön
mentes víz egy hátizsák oldalán
mind te vagy

Budapest, 2016. október 14.

Adventi naptár ablakocskák – az első 21

1. Már pislákol az első gyertya.
2. A bogarak beköltöztek a két ablaktábla közé.
3. Egy bácsika keresztet vet a buszon, amikor észreveszi az ablakban a templomot.
4. A ropik közül először mindig gondosan kiválogatom a törött darabokat, s azokat eszem meg először.
5. Ma ismét vettem egy égősort. Aranysárga fényekkel ég, ha mind a három elemet megfelelően beleillesztem.
6. Órákig böngészgettem a képeslapokat egy zajos üzletben. Azt hittem, hogy ma már senki nem küld ilyeneket. Mégis nagy a választék. Nagy kár, hogy szinte egyik sem közelít az ünnep lényegéhez.
7. A fénylő doboz fajsúlytalan csillagai mit sem értenek azokból a csodákból, amelyek titokban belekúsztak ma a világba.
8. Már táncol a láng a második gyertyán is.
9. Az idén a szokásosnál is szebbre sikerült a belváros kivilágítása.
10. Reszkető kislányok énekelnek mikulás sapkában a hidegben.
11. Az összes elérhető illatos gyertyát megszagolom a boltok polcain. Keresem azt az illatot, amelyet egyetlen gyertyamanufaktúrának sem sikerült még megalkotnia.
12. A templom melletti téren a fabetlehemes kuckóban kicserélték minden szereplő alakját. Csak az egyik bárány ugyanaz. Már évek óta.
13. Elképesztően szép volt ma éjjel a csillagos ég. Biztosan mindig ilyen, csak nem nézek fel elég gyakran.
14. Évek óta nem változik semmi az adventi koszorúmon. Már régen elszáradtak a fenyőágak. Minden évben gondosan kiteszem a rézsínű tálcára. Ma mégis tudtam, hogy valamit meg kell változtatnom. Levágtam róla a sárga szalagokat. Túlságosan hivalkodónak éreztem. Most jó. Pont így jó. Az egyszerűsége emlékeztet.
15. A harmadik gyertya emlékeztet a három bölcs alázatára és hosszú utazására.
16. Világszavaim: élővilág, világnézet, világ világossága világítsd be világtalan világunk
17. Árvák a padok a parkokban.
18. Régi gótikus ablakok hűvösen tanúskodnak a lassan málló időtlenségről.
19. Csend van. Csak apró gyertyácskák sercegnék jégvirágos üvegtáblák mögött.
20. Ilyenkor minden leegyszerűsödik. A legapróbb szuszogás is látszik. Reszketnek a kint felejtett virágosládák.
21. Még a betonból készült házaknak is mézeskalács illata van.

Budapest, 2016. december

Egyetlen párás ablak hatalma

balladabalzsam és majonéz illata...
hullámhegedűszó gyöngéd hazugsága...
negyednapi időzónatorlódások emléke...
azért fohászkodom, hogy el ne ess a hóban
s szétválaszthatatlanul kapaszkodjunk mézeskalácmuzsikákba
olyanokba, amiket még születésünk előtt vajúdtak őrült csavargók

sárból álmokat formáz ez az őszinte zene
halvány törékeny húrokkal szigeteket köt össze
reményt ad védelmező karokkal átölel
bölcsőtől kopjafáig elkísér s nem hagy el
sírva táncol nevetve zokog simogat kezével
árva melódiája beköti sebed elaltatva felébreszt

szent dallammal, szép szavakkal
kitárt ablakokkal mondj igazat nekem

de remegj, ha hazudnod kell és rettegj, ha rombolni indulsz

nekünk az egyszerűségben kellene andalogni
számokat és szabályokat számúzve csatangolni

Budapest, 2017. január 4.

Simán lehet

szelíden durva lenni
köveket mézzel enni
átöelve embert ölni
szép virágba mérget tenni
simán lehet

hegycsúcsokon völgybe vágyni
mosolyokkal gödröt ásni
csodában a gonoszt látni
sérült szívet megalázni
simán lehet

suttogással ordibálni
megérkezve tovább állni
bólogatva átkozódni
betakarva kitakarni
simán lehet

ígérettel cserben hagyni
tisztaságba fekélyt rakni
kezet fogva elfordulni
szentírással gyalázkodni
simán lehet

ha nincs bennünk szeretet
Budapest, 2017. január 17. „Mártírok”

Várlak

a kapuban állok
virágok néma táncát nézem

hófehér tavaszban
ismerős harcokban
félreértett szavakkal
összetört nagy lakattal
csendtitok zajokban
lángoló fagyokban
szelíd halk dalokban
mennyillatú pokolban

az ajtódnál állok
virágok gyöngéd táncát járva
magam sem tudom mióta már
de még mindig várlak téged
Budapest, 2017. február 13. „Not For Me”

tavaszi lett

egy külvárosi padon
madarakat hallgattam ki
elbújva egy nem működő szökőkútban
mások szavaival paráználkodtam
forrósággá nemesültek süldő napsugarak
s észrevétlenül
egyetlen rövid pillanat alatt
tavasz lett

holnap valaki más fog ugyanezen a padon
ismét feltámadni

Budapest, 2017. március 13.

Otthon

kék illat a hófehér kádban
zöld ismeret és kedvesség az ágyban
vanília nappalok függöny és párna
narancs színű ízek dobozokba zárva

tavasszal és ősszel
bizonyos törékeny pillanatokban
ártatlan polcmuzsika találkozik
a mindenség fénysimogatásával

a kád az ágy a párna
csodatitkok néma tánca

Budapest, 2017. március 15.

egy, 2, három

egy gyermek egy érthetetlen titok egy hömpölygő kinyilatkoztatás
egy elesett egy keserű vádaskodó egy felfoghatatlan elhagyás
egy párna egy ostor egy hiányzó kézfogás
egy tör egy sír egy észrevétlen pusztulás

kettő fél, fél kettő metszettelen halmazokban árulás
kettő a szunnyadó kettő a lázadás
kettő a csend kettő a hallgatás
kettő a koldus kettő a szűrő némaság

három kereszt három nap harmathajnal ráadás
kő nélkül ruha nélkül meztelen feltámadás
három bocsánat három szeretlek halk rügyfakadás
tegnap düh ma csend holnap csodás halfogás

Budapest, 2017. március 15.

Hol vagy? Merre vagy?

jászolban és templomban
tóparton és városban
hegyoldalban és pusztaságban
hajnalban és éjszakában
esküvői sokaságban
emberi sivatagban

betegek közt és gabonaföldeken
szélviharban és tengereken
útközben és megérkezve
leköpve és megsebezve
keresztben és sírba téve
némaságban eltemetve
feltámadva újrakezdve

„Ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”

(János 14:3b)

Budapest, 2017. április 2.

Szóvilágcsodák

testVÉR
fájDALOM
szenvedÉS
mélyÜLÉS
TERMŐföld
másVILÁG

Budapest, 2017. május 21.

Első és hátsó borító kivitelezése az interneten található képek felhasználásával: Tornay András

Web: www.tornayandras.hu

Facebook: <https://www.facebook.com/tornayandrasversei/>

YouTube: <https://www.youtube.com/channel/UCI-esN9pad3cHKDcu2NstbA>

E-mail: andrastrust@yahoo.com

© Tornay András, 2017

TORNAY ANDRÁS
**DECEMBERI
ABLAK**

Tornay András: Decemberi ablak
Ünnepi versek
Szerzői kiadás, Budapest 2018 december
ISBN 978-615-00-3498-0

© Tornay András, 2018
Szerzői kiadás, 2018
Szerkesztő: Kerekes Monika

A nyár nem az én évszacom

A nyár nem az én évszacom
nem értem harsány tombolásait
csapdáim és csodáim egy naptárnélküli délután őrzi
egy fűzfa mellett a hamvas erdei mólónál
valahol szeptember és október között

szeptóber vagy oktember 37-én
minden őszi menekült titkos ünnepre készül
láncra fűzi az egész időámítást
idétlenül – időtlenül
teremtve – temetve
minden holnapot tegnapba csomagolva

ebbe a kunyhóba hívlak
nyár és tél közt – talán pont félúton
hogyan keressünk magunknak
közös, új és igaz szavakat

Mózes első könyve 2. rész 19-20 versek

Év végi hónapok

A szeptember egy jóember – almát gyűjt a kertben
az október egy félemben – gyíkot kerget délből
a november egy őszember – bandukol a szélben
a december egy hóember – kedvesség a téliben

Várlak

a kapuban állok
virágok néma táncát nézem

hófehér tavaszban
ismerős harcokban
félreértett szavakkal
összetört nagy lakattal
csendtitok zajokban
lángoló fagyokban
szelíd halk dalokban
mennyillatú pokolban

az ajtódnál állok
virágok gyöngéd táncát járva
magam sem tudom mióta már
de még mindig várlak téged

Megtalálva

tegnap kérdés, ma már válasz
tegnap kétely, ma már támasz
tegnap kérés, ma már hála
tegnap tudás, ma már titok
tegnap kaptam, ma már adok
tegnap voltam, ma már vagyok
tegnap még zaj, ma már csak csend
tegnap még lent, ma már csak fent
tegnap még fent, ma már csak lent
tegnap még kint, ma már itt bent

Hol vagy? Merre vagy?

jászolban és templomban
tóparton és városban
hegyoldalban és pusztaságban
hajnalban és éjszakában

esküvői sokaságban
emberi sivatagban
betegek közt és gabonaföldeken
szélviharban és tengereken
útközben és megérkezve
leköpve és megsebezve
keresztén és sírba téve
némaságban eltemetve
feltámadva újrakezdve
„Ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”
(János 14:3b)

Bűnbánat

Hangtalanul némaságban
szavak nélkül zuhanok megbocsátásod tengerébe
azt sem tudom mit s hogyan kérjek
hogyan lehet a távolságot összébb húzni
miként tudnám a hátralépést híddá nemesíteni

csendben várakozom
csobbannak lélegzetvételeim
cseppek lesznek csorba pillanatokból
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek

Simán lehet

szelíden durva lenni
köveket mézzel enni
átölelve embert ölni
szép virágba mérget tenni
simán lehet

hegycsúcsokon völgybe vágyni
mosolyokkal gödröt ásni
csodában a gonoszt látni
sérült szívet megalázní
simán lehet

suttogással ordibálni
megérkezve tovább állni

bólogatva átkozódni
betakarva kitakarni
simán lehet

ígérettel cserben hagyni
tisztaságba fekélyt rakni
kezet fogva elfordulni
szentírással gyalázkodni
simán lehet
ha nincs bennünk szeretet

Boldogok, akik sírnak

Boldogok, akik sírnak pedig
már csak néhány fékcsikorgás, s itt van az október személyesen
egyre többször rúgok véletlenül tüskés vadgesztenyegombócokba
Boldogok a szelídek, akik éheznek
portugál tengerillat keveredik mécsespuhasággal
néhány fa még kitartóan dacol, s őrzi a májusi fű színeit
Boldogok a tiszta szívű irgalmasok
a szájbercsendben a még fel nem robbant bombák bizonytalanságában
Boldogok, akiket az igazságért üldöznek
de békét tudnak teremteni

De lehet bármilyen sötét és rettentő a halál árnyékának völgye
Te átölelsz szorosan
Megsimogatsz hangtalan

Sírva, szelíden, tiszta szívvel, éhezve, üldözve, irgalommal
s bennem is békét teremt harmatharmóniád, alkonyataltatód

Nevem könyvedbe írva
Boldog vagyok. Sírva.

Egy sivár advent

kopott szomorú szürke olcsó motelszobákban
ablakréseken és titokban
karácsony szökik dohos gyűrött párnákra
messze és távol
illat és szag
fény és sötét

felhő és hab
nagyváros és tanya egyben
engedjete haza mennem

Hazatalálunk

hangtalanul a bőrünkhöz simul a neved
vajon mit csináltak mások május másodikán
ma mégis mozaikszakadékokban csonkán harcolunk
miközben modellt és szobrászt farag magából a márvány
férfi, nő, fa, folyóárnyékban forog füves fövényen
hatalmas szem simogatja megbocsátott tévedéseink
hazatalálunk
hamuként puha novemberi hóesésben
mi játékos csacska bohóctanoncok
akik mindvégig hittünk a mézízű szépségben és szabadságban
és már majdnem feladjuk
amikor nagyon halkán fülünkbe suttogod mélységes szeretettel:
„Itt vagyok. Ne féljete!”

Égszakadás

ezüst karmokkal simogat az eső
cipősarkakba rejtett könnyeken járok
miközben versek súlya nyomja hátam
modern rőzsegűjtők csoszognak
páncélpatkákon ugrálnak
nehogy beletoccsanjanak
angyalföld szürke pocsolyáiba

Élhetek

esőcsendillat
ezüstszélszilárdság
hangcsodaérintés
felhőcsillagbújócska
emlékeztet a csodára
hogyan élhetek

Őszi ének

Keresztvergődésedszögeiben
Átmelegít szereteted
De megrémiszt saját kegyetlenségünk
Vízen járó lábnyomaidban
Elsüllyednek rossz döntéseink
Megtisztulnak hibáink
De hullámokat tör saját hitetlenségünk
Jászolágyadalázatában
Megszégyenítegszerűséged
De elszomorít saját oktalanságunk
Csendcsodád
Békeburkod
Szeretetszíved
Tisztaságtitkod

Add rám újra, öltöztess fel, mert
Átfagytak ujjaim, s ahogy nézem
Igencsak közeledik ismét a tél

Örök december

Koszorú zöld sínvagonban, fagyos éjszakában
Reszkette szemlélem hazavezető ösvényem utastársait:
Szerzetesek, utcalányok, angyalok és gnómok
Maguk elé bámulva lihegnek összefirkált ablakokra.
Az egyik csuklya alatt megváltószemű vándor mosolyog
Hazáig kísérlek majd, ne félj... neveti ajka
S annyira valószínűtlennek tűnik mindez
Ebben az örök decemberben...

Itt is, ott is, amott is

néma kiáltásban
száraz áradásban
lassú gyógyulásban
forró gyertyalángban

vádló halogatásban
rejtett szakadékokban
szelíd megbocsátásban
társas magányosságban

fojtó szorításban
élő meghalásban
éber álmoságban
dühös árvaságban

a csendben, ahol az aranyhangok elhallgatnak
a tóban, ahol üres hálóval csak roncsokat halásznak
az úton, ahol sáros bakancsban sebesültek ballagnak
ahol sohasem keresnélek, pontosan ott talállak

Nincs vád

nincs vád és nincs már jel sem
nincs zaj de nincs még csend sem
nem tudok mérni
mert szálnalmas mit mérhetnék
nem tudok kérni
mert nincs válasz mit érthetnék

halk szakaszban halk csodák bújnak
szent kunyhóban szent szobák hívnak

veled, benned, érted
mindenem eléghet
miattad és tőled
tisza kezdet nőhet

kigyomlálod kétségeim
megöntözöd reményeim
betakarsz óvatos gyöngédséggel
megáldasz a leggazdagabb szegénységgel

Rossz lábnyomok

Volt, hogy rossz lábnyomokba léptem
és volt, amikor járni sem tudtam
Volt, hogy nem láttam a Napot

és volt, hogy azt sem tudtam, merre kellene néznem
Volt, hogy sáros volt az ösvény
és volt, hogy sokszor eltévedtem

de te a félútnál is tovább jöttél velem

Egyetlen párás ablak hatalma

balladabalzsam és majonéz illata...
hullámhegedűszó gyöngéd hazugsága...
negyednapi időzónatorlódások emléke...
azért foházkodom, hogy el ne ess a hóban
s szétválaszthatatlanul kapaszkodjunk mézeskalácmuzsikákba
olyanokba, amiket még születésünk előtt vajúdtak örült csavargók

sárból álmokat formáz ez az őszinte zene
halvány törékeny húrokkal szigeteket köt össze
reményt ad védelmező karokkal átölel
bölcsőtől kopjafaig elkísér s nem hagy el
sírva táncol nevetve zokog simogat kezével
árva melódiája beköti sebed elaltatva felébreszt

szent dallammal, szép szavakkal
kitárt ablakokkal mondj igazat nekem

de remegj, ha hazudnod kell és rettegj, ha rombolni indulsz

nekünk az egyszerűségben kellene andalogni
számokat és szabályokat száműzve csatangolni

Együtt Veled

kék fatenger szálkái tompítják az élni akarás löktetését
én ismét rád nézek
úgy, mintha most lestem meg volna először pillantásod

egy simogató biztonságos érintés árnyékába menekülve
illatos füstjével elillan a tegnapelőtt és
óvatosan hívogatta rám hajol a holnapelőtt lehetősége

milliárdok világából

szelídítettük egymás életét
ismeretlenből ismerőssé

együtt tanulunk

egymást elengedni
majd újra összetalálkozni

együtt tanuljuk, hogy hogyan kell
álmokba ébredni

Évszakcsere

minden kulcsomat neked adom
nem rejtem ajándékaid sötét ládába
feltépjük titkainkat, s fázni fogunk biztosan tudom
de megtanuljuk tisztelni a telet
miközben álmainkba belopakodik a nyár

Nap-tár

Hétfő van. Azt javaslom, hogy álljunk meg egy kicsit.
Kedd van. Azt javaslom, hogy legyünk csendben még egy kicsit.
Szerda van. Azt javaslom, hogy ülünk le egy kicsit.
Csütörtök van. Azt javaslom, hogy pihenünk egy kicsit.
Péntek van. Azt javaslom, hogy lóbáljuk a lábunkat egy kicsit.
Szombat van. Azt javaslom, hogy legyünk hálásak és hallgassunk egy kicsit.
Vasárnap van. Azt javaslom, hogy az égre feltekintve ünnepeljünk egy kicsit.
Hétfő van. Azt javaslom, hogy álljunk meg egy kicsit.

Advent nekünk, ostobáknak

Az első gyertya – tompítja a fájdalmunk
A második lobbanás – legyőzi félelmünk
A harmadik láng – átmelegít reménységgel
A megváltó alázatosan indulni készül a Földre
Közénk. Értünk.
A negyedik fénytítok – teremt, átalakít, megsemmisít és feleml
S észrevétlenül megszületik bennünk is a csoda

...és itt már nincs rénszarvas, nincs égősr, nincs árcédula

...és egyébként is teljesen lényegtelen, hogy mindezekről mi hogyan oktalankodunk

Krisztus e világba jön.

Kezdet. Vég.

Újra.

Megint.

Még mindig.

Csoda.

Az okosnak hitt telefonjainkat nyugodtan ki lehet kapcsolni.

Vizsla a villamoson

mindig van ok az ünneplésre
álmos szemek olvassák a reklámbetűket
meglehetősen ambivalens –bár igaz- üzenet ez is

lomha hómunkások sóhajai mellett
lépcsőn guruló remények
latyakboldogságok
megtorpanó ambíciók
vágyakozó vallomások
flitteres biztonságok
várakoznak a megállóban

Ebben a homályos hajnali csodakavalkádban
a legszebb ebben a pillanatban
a vizsla a villamoson

Decemberi ablak

Sír az üveg.

Előtte rács.

Fáj neki, hogy kint hideg, bent meleg,
s középen ő nagyon is
törékeny anyagból lett falak közé
teremtve.

Ősz és tavasz között

ősz levelekkel dacoló
februári platánfa
megsimogat gyengédségével
megvigasztal reménységével
kacérkodó napsugár
hajnali szonáta
pajkos gyógyítása
forraszt egybe korokat és vágyakat
forró kávéillatba vegyült újszülöttek nevetése
köszönti majd az első tavaszi reggelt

Legyen békesség köztünk mindenkor.

Adventi hárfa harangok

Halkan szítálva lopakodik az este
s én csak most veszem észre, hogy
minden szemben sóvárgást és könnyeket látok
itt az ideje, hogy felkészítsük magunkat az ünnepre

csendben permetpelyhekben már érkezik is
bekukucskál halovány ablakokon
angyalok készülnek csodaküldetésre
már foglalják a szálláshelyeket Betlehemben

s valahogy ebben a hitetlenül félreértett áruházi zsongásban
mégis megcsendülnek az adventi hárfa harangok
örvendjetek mert nagy öröm hirdettetik:
születéstől születésig sem vagyunk egyedül

Belefaragtalak a hóba

Belefaragtalak a hóba
De nem ám csak úgy hébe-hóba
Minden egyes hulló hely
Emlékednek szentelt kehely
Kifaraglak én a hóból
Jéggé fagyott csillagokból
Gyertyát gyújtok, érted sírok
Ülj le mellém, megbocsátok

Adventi naptár ablakcskák

December 1.

Már pislákol az első gyertya.

December 2.

A bogarak beköltöztek a két ablaktábla közé.

December 3.

Egy bácsika keresztet vet a buszon, amikor észreveszi az ablakban a templomot.

December 4.

A ropik közül először mindig gondosan kiválogatom a törött darabokat, s azokat eszem meg először.

December 5.

Ma ismét vettem egy égősort. Aranysárga fényekkel ég, ha mind a három elemet megfelelően beleillesztem.

December 6.

Órákig böngészgettem a képeslapokat egy zajos üzletben. Azt hittem, hogy ma már senki nem küld ilyeneket. Mégis nagy a választék. Nagy kár, hogy szinte egyik sem közelít az ünnep lényegéhez.

December 7.

A fénylő doboz fajsúlytalan csillagai mit sem értenek azokból a csodákból, amelyek titokban belekúsztak ma a világba.

December 8.

Már táncol a láng a második gyertyán is.

December 9.

Az idén a szokásosnál is szebbre sikerült a belváros kivilágítása.

December 10.

Reszkető kislányok énekelnek mikulás sapkában a hidegben.

December 11.

Az összes elérhető illatos gyertyát megszagolom a boltok polcain. Keresem azt az illatot, amelyet egyetlen gyertyamanufaktúrának sem sikerült még megalkotnia.

December 12.

A templom melletti téren a fabetleheemes kuckóban kicserélték minden szereplő alakját. Csak az egyik bárány ugyanaz. Már évek óta.

December 13.

Elképesztően szép volt ma éjjel a csillagos ég. Biztosan mindig ilyen, csak nem nézek fel elég gyakran.

December 14.

Évek óta nem változik semmi az adventi koszorúmon. Már régen elszáradtak a fenyőágak. Minden évben gondosan kiteszem a rézsínű tálcára. Ma mégis tudtam, hogy valamit meg kell változtatnom.

Levágтам róla a sárga szalagokat. Túlságosan hivalkodónak éreztem. Most jó. Pont így jó. Az egyszerűsége emlékeztet.

December 15.

A harmadik gyertya emlékeztet a három bölcs alázatára és hosszú utazására.

December 16.

Ilyenkor minden leegyszerűsödik. A legapróbb szuszogás is látszik. Reszketnek a kint felejtett virágosládák. Még a betonból készült házaknak is mézeskalács illata van.

December 17.

Világszavaim: élővilág, világnézet, világ világossága világítsd be világtalan világunk

December 18.

Árvák a padok a parkokban.

December 19.

Régi gótikus ablakok hűvösen tanúskodnak a lassan málló időtlenségről.

December 20.

Csend van. Csak apró gyertyácskák sercegnek jégvirágos üvegtáblák mögött.

December 21.

Isten keresi az embert.

December 22.

Az ember keresi Istent.

December 23.

Önmagukra és egymásra találhatnak emberek.

December 24.

Velünk van az Isten.
Miénk lett a minden.

A hó dala

Csendet teremtek kint is és benned is
Szébbé teszem a megszokott világot
Némán simogatom vállaid
Titokban lépdelek lábnyomaidban
Benned vagyok harmóniák hullámhintája
Zongorabillentés, hárfacseppek repülése
Határtalanul és hibátlanul

Békeünnap

Száz meg száz hétköznapi után megkeresem a poros dobozokat
s gondosan elhelyezem mécseseim a fal mellett
Gyertyát gyújtok. Ünnapbe hívom a csendet.
Szegény vagyok. Kongó üres templom.
Ünnapre váró hűvös szentély.
viasz olvad s csöppen könyöklő padokra csellóhúroksikoltanak
néma falak bekebelezik a titkokat
Szélcsend és békeesség kér bebocsátást Remegve nyitom meg a rézkaput.
Gyere be virágszirom. Gyere be hajnali pára.
Gyere be esthomály. Gyere be gyermekszuszogás.

Karácsonyi történet

Karácsonyi történet
Áttörik a csendet közeledés
születés
hófehér békeesség
csillag alakú dallamok
gyertyaszagúcsöndesség
elalvó fájdalomok
szunnyadó szavak
könnyek
hófehért huppanás
megfagyott harag
jégbedermedt bosszú
szénakalapácsok
szalmaszögek

istállókereszt
jámbor katonák
ünnepélyes mosolygás
elfelejtett gyűlölet
állandó gondoskodás
emberektől csend – angyaloktól himnusz
Istentől kéznýtás – barátoktól melegség
mély éjszaka
élet a magasból
ajándék

valaki
hív pásztorokat az istállóba, bölceket a jászolhoz, szelídeket a mennyországba
üvegtenger
vakító dicsőség
térdreborulás
új hely
kristályfolyó

valaki
letöröl minden könnyet, lerázza az út porát , megitatja a szomjazókat
bekötöz minden sebet

valaki
megvásárolta a halált, hogy az élet forrását
ingyen oszthassa ki azoknak,
akik a harc közben megszomjaztak

Karácsonyi dal 2000 év után

Csendben érkezel
S én csendben várlak
Csodádban reménykedem
S csodádban csodálkozva látlak
Ma este árvák és némák az angyalok
Ma este új esélyt adhatok és kaphatok

Ismerkedem gyermekként alázatos titkoddal
Teljességed karcolom elcsorbult szavakkal
Nem vagyok bölcs, nincs rám bízva mások kincse
Én csak bámulom a terved és jászolod

A legnagyobb szeretet van itt és gőgicsél

A legnagyobb szeretet éhes és enni kér
A legnagyobb szeretet most gyöngé és szinte fél
A legnagyobb ki szeretett ma újra bennem él

Áldott, szent pillanat ez, s mi mit sem értünk belőle
Már holnap kiáltjuk, hogy feszítsék keresztre
Te mégis belépsz halkan ismeretlen időnkbe
Hogy békét simogass háborgó szívünkbe

Csendes éj. Némíts el.
Szentséges éj. Készíts fel.

Ma este itt a születés ideje
Ma este újra és először könnyörgök
Dicsőség Mennyben és Földön Istennek
Békesség benned, bennünk és bennem.

Első karácsony

Ma valami különleges füst száll a rózsából
Ma az alkony titkot rejteget
Ma forrong a jég és megfagy a tűz

Ma be fog teljesülni az ígélet
Ma szétszakad a Menny, lezuhan a kincs
Ma sebet kap a bűn, és van lesz a nincs
Ma zenét nemz a csend

Ma elnémul a tó, megnyílik a könyv
Ma megszűnik a láz, megszületik a könny
Ma felborul a ritmus, megremeg a hegy
Ma elnémul a szó
Ma nem hullik a hó
Ma eltörnek a rácsok
Ma jászolsírnál állok

Ítéletben, vádak között
Eltűnnek az átkok
Szögek között szalmaszíkla
Új életet látok.

Meddig még?

Köd, hideg, sötét, éjszaka fabetlehemet őriz egy didergő rendőr
nehogy megrongálja valaki rossz szándékú

mozdulatlan tölgykirályok szorongatják kincseik s úgy tűnik, mintha a két bárány szelíd tekintete lenne
legszebben kifaragva

sötét éjszaka, hideg köd távoli csillagok pislákolnak
esőcseppeken megtörik a fény a templomtorony mögött

a legtöbb ajándék bontatlanul, elmellőzve tátong kinyújtott kezek visszautasítva
micsoda gazdagság – mégsem kell szinte senkinek hideg éjszaka, sötét ködcsöppenő csendek merengő
magányban angyalsóhajításban, szárnyak nélkül búcsúzom

fekete éjszakai köd, salakszagató sötét hideg fa pokrócban faragott megváltó fagyoskodik százak
csoszogtak erre ma is
s senki nem lépett közelebb egy picit sem

És te mégsem?

Megharcoltam tegnapod.
Megvédem majd holnapod.
Tiéd az én örök lelkem.
És te mégsem bízol bennem?

Felhő felhő felé szalad

felhő felhő felé szalad
sötétszürke égbolt alatt
vasbeton pancsolás
viharháló szakadás
szándékaink szegénysége
szenteste reménysége
szentségtelen hajnalon
kételyeim vallatom
miként akácmézet csepegtetek csöndben illatos teába
úgy várom békédet e kisiklottan eláztatott világba

Csak Te

Téli csodában járni
Hazugot igaznak találni
Fűillatban elrejtőzni
Csak Te tudsz Istenem

Tisztaságba menekíteni
Könnycseppeket elfeledtetni
Barátként el nem hagyni
Csak Te tudsz

Álomszirmokat nevelni
Sötétben fényt gyújtani
Fagyban parazsat simogatni
Csak Te

Háborúban mégis énekelni
Gyűlöletben mégis szeretni
Szíkes szívben gyökeret ültetni
Csak

Pillanatban örökkévalót élni
Tövisek közt mégsem félni
Lángolni de el nem égni

Bűnt csak porba írni
Elmenni és visszatérni
Gyöngédségben átölelni
Egyedül
Csak Te tudsz Istenem

Karácsony van

Amikor a gyermekből eltűnik a gonoszság
S lant illat keveredik fenyőénekekkel
Kandalló és hóesés verseng figyelmünkért
Ártatlanság hull némán a világra

Karácsony van.
Kutatunk a nagy titkokban
Álmok, illúziók

Csend, békesség és dicsőség
S nem tudni kinek milyen ajándékot rejt még az est

Amikor a gyermekekből eltűnik a felnőtt
Gyertyahang és csengőlámpa táncba perdül
Álom és ígéret tölti meg párnánk
Szeretet születik a tisztaságból

A játékban most új mezőre léphetsz

hajnali hatig háborogtak a szegénysorsúak drága petárdái
hálaadó csend ütközik hangos csatákkal ilyenkor
attól tartok – zajos év lesz

sosem értettem, hogy miért jó józanság nélkül lépni
hatalmas társasjátékunk új és ismeretlen mezőjére

de pirkad már, s lassan ismét helyreállnak az erőviszonyok
csak egy kémény füstölög szelíden
a fagy összebújásra sarkall

előre ismerem a mai híreket – mi mást is remélhetnék?

pengjen a hangszereken a húr
gyógyítson a szívekben a dal
folytatódjon a teremtés
legyen több kézfogás és simogatás
és senki ne hányjon a virágok közé

Boldog régít!
Békés újat!
Áldott mostot!

VALÓDI ÉS IGAZI ÜNNEPEKET KÍVÁNK. SZERETETTEL.

ISBN 978-615-00-3498-0
Szerkesztő: Kerekes Monika
Fényképes illusztráció és borítófotók: Tornay András
Tipográfiai tervezés és nyomdai előkészítés: Nagy Attila
tornayandras.hu / facebook.com/tornayandrasversei
© Tornay András, 2018

Tornay András: Mind EGY
Gondolatok és versek (2017-2021)

Szerzői online kiadás,
Budapest, 2021. április

© Tornay András, 2021

Az első három természetes szám

tiszta ágyban
dermesztő forráságban
először értem meg igazán
a galaktikus távolságot
a nulla és az egy között

évezredek csigaszágu gúldásában
először hasít belém az
áthidalhatatlan szakadék
az egy és a kettő között

a kettő és három ívei
már felfoghatatlan hatalmassággal
törpülnek el a poros utca zajaiban

harmóniahajnalok
szikár számok színeiben szoronganak

a sokjegyű számoktól meg kell szabadulni
soha nem érnek fel az első három misztikumához
a dermesztő forráságban
a megvetett hófehér ágyban
Budapest, 2017. június 22.

A nagy hegy lábánál

mérleget és csomagot itt hagyok
kérdéseket és haragot lerakok
csendesen és szótlanul ballagok
észre sem veszitek ha meghalok
Budapest, 2017. július 8.

Nap-tár

Nyár van. Azt javaslom, hogy pihenjünk meg egy kicsit.
Ősz van. Azt javaslom, hogy pihenjünk meg egy kicsit.
Tél van. Azt javaslom, hogy pihenjünk meg egy kicsit.
Tavasz van. Azt javaslom, hogy pihenjünk meg egy kicsit.
Budapest, 2017. július 23.

Nap-tár 2

Hétfő van. Azt javaslom, hogy álljunk meg egy kicsit.
Kedd van. Azt javaslom, hogy legyünk csendben még egy kicsit.
Szerda van. Azt javaslom, hogy üljünk le egy kicsit.
Csütörtök van. Azt javaslom, hogy pihenjünk egy kicsit.
Péntek van. Azt javaslom, hogy lóbáljuk a lábunkat egy kicsit.
Szombat van. Azt javaslom, hogy legyünk hálásak és hallgassunk egy kicsit.
Vasárnap van. Azt javaslom, hogy az égre feltekintve ünnepeljünk egy kicsit.
Hétfő van. Azt javaslom, hogy álljunk meg egy kicsit.
Budapest, 2017. július 23.

Minden nap

Minden nap megszületsz visszautasító nyomorunkban
Minden nap menekülsz a hatalom tomboló gyűlöletétől
Minden nap gyógyítasz néma szavaiddal
Minden nap megmosod és megszárítod ragacsos lábaink
Minden nap megeteted kisminkelt áruló ajkaink
Minden nap meghalsz utálatközönyünk keresztfáján
Minden nap mégis feltámadsz hajnalcsodáidban
Minden nap -így ma is- mellém szegődsz felismerhetetlenül
Budapest, 2017. szeptember 9.

Szelfi

lehetsz bárhol és bármikor
lehetsz vidám vagy búskomor
lehetsz távol és
- a fenébe! már megint valaki beszállt a képembe –
lehetsz akár szép, gazdag, földhöz láncolt nagyutazó

Sosem fogod tudni magad megörökíteni.
Bárhol és bármikor

Földrengés

árvaságtalálkozásaink
fájdalomintegetéseink
viharcsendjeink
tudatlan tévelygéseink
mind-mind csak ingatag cérnaszálakon reszket
a holnapot támadó pusztító hurrikántámadásokban

már látni az utolsó homokszemeket
elfogy az időnk

nem sejtjük – honnan is tudhatnánk – hány csepp tartalék lehet még a kegyelemgyolcsban

már hallom az utolsó homokszemeket
forduljunk meg!
siessünk haza!

Budapest, 2017. szeptember 9.

A nagy búcsúzkodás

túl sokszor integettünk már
és remegő kézzel állunk ma is
óvatos szavakat próbálunk
gyantás fiókokból elővenni

egyét kívánok csak az előtted álló útra:
Ne legyen olyan,
amit gyávaságod miatt nem teszel meg!

... de ezt te már tudod is.

Budapest, 2017. október 1.

Gitár és szerelem

Gyertyafényes kávézóban
sziklafal előtt egy fiú pengeti gitárját
egy lány énekel
hamis hangok és érdektelen közönség zuhan tejszínhabos közönybe
a fiú a lánynak muzsikál
a lány önmagának játszik
üvegbe zárt fények lobogni sem mernek

ma este itt csak a húrok rezonálnak
a gitár mosolyog a lány sír
ma csak egy zenész muzsikál
szerelmi szavakra feleszmél
de egyszer sem hibázik a hangszeres kísér(t)et

magukról maguknak – Párizsról énekeltek
-rögtön tudtam, hogy sosem jártak ott-
fehérre szürke

szürkére fekete
pislogás remegett

szelíd szerény szépség széken szuszogva
nem talált rá szorongó szerelmére

nem sikerült a találkozás
egyedül a szerelmes gitáros mosolya lángolt
álomsúlyú könnyedség
könnycseppeket karcolt koszos kávéscsészéken

két zenész
hét fő közönség
három asztalnál
egy forró ital és egy langyos

gyertyafényes kávézóban
sziklafal előtt egy fiú pengette gitárját
egy lány énekelt
Budapest, 2017. október 7.

Lázadó kiáltvány

Már kilógok a sorból, mert még valami belóg a képbe
És szótlanul üvöltök, hogy ne tegyetek engem félre
Most tavaszalt gyűjtök, de elteszem gondosan télre
Hát hiába püföltök, én csodákat hozok majd létre

Már kilógunk a sorból, mert még valami belóg a képbe
És szótlanul üvöltünk, hogy ne tegyetek minket félre
Most tavaszalt gyűjtünk, de eltesszük gondosan télre
Hát hiába püföltök, mi csodákat hozunk majd létre
Budapest, 2017. október 11.

Hazatalálunk

hangtalanul a bőrünkhöz simul a neved
vajon mit csináltak mások május másodikán
ma mégis mozaikszakadékokban csonkán harcolunk
miközben modellt és szobrászt farag magából a márvány
férfi, nő, fa, folyóárnyékban forog füves fövényen
hatalmas szem simogatja megbocsátott tévedéseink
hazatalálunk

hamuként puha novemberi hóesésben
mi játékos csacska bohóctanoncok
akik mindvégig hittünk a mézízű szépségben és szabadságban
és már majdnem feladjuk
amikor nagyon halkan fülünkbe suttogod mélységes szeretettel:
"Itt vagyok. Ne féljetek!"
Budapest, 2017. november 2.

Itt is, ott is, amott is

néma kiáltásban
száraz áradásban
lassú gyógyulásban
forró gyertyalángban

vádló halogatásban
rejtett szakadékokban
szelíd megbocsátásban
társas magányosságban

fojtó szorításban
élő meghalásban
éber álmodásban
dühös árvaságban

a csendben, ahol az aranyhangok elhallgatnak
a tóban, ahol üres hálával csak roncsokat halásznak
az úton, ahol sáros bakancsban sebesültek ballagnak
ahol sohasem keresnélek, pontosan ott talállak
Budapest, 2018. január 2.

Megtalálva

tegnap kérdés, ma már válasz
tegnap kétely, ma már támasz
tegnap kérdés, ma már hála

tegnap tudás, ma már titok
tegnap kaptam, ma már adok
tegnap voltam, ma már vagyok

tegnap még zaj, ma már csak csend
tegnap még lent, ma már csak fent
tegnap még fent, ma már csak lent
tegnap még kint, ma már itt bent
Budapest, 2018. január 10.

Véres szemek

Hófehér mezőn vörös repedések.
Íránytalan folyók, félreértett címek.
Megpihenni vágyasz, vagy harcolnál inkább?
Blues-t vagy altatót mormol reszkető ajkad?
Ne csak modulálj testvér!
Kezdjünk végre új éneket!
Budapest, 2018. január 15.

Négyeshatos +álló

Várok. Megyek. Nem sietek.
Négy villamost elengedek.
Egyszer hozzád becsengetek.
Napsugárban megfürdetlek.

Szállok. Alsom. Felébredek.
Hat villamost lemeszelek.
Szóösvényen eltévedek.
Csendörvényben elsüllyedek.
Budapest, 2018. január 21.

Rossz lábnyomok

Volt, hogy rossz lábnyomokba léptem
és volt, amikor járni sem tudtam
Volt, hogy nem, láttam a Napot
és volt, hogy azt sem tudtam merre kellene néznem
Volt, hogy sáros volt az ösvény
és volt, hogy sokszor eltévedtem

de te a félútnál is tovább jöttél velem
Budapest, 2018. január 26.

Vonaton február

Hamvasmályva harmóniák születnek
ahogy decemberi ráncos kezek
egy májusi dalocskát próbálnak
elhangolt és kopott zongorán
újra életre kelteni

tervek és emlékek folynak
egyetlen lomha zakatolásba
keressük azt a szót, ami még szent lehet
amit nem fed még be a szürke groteszk por

pislákoló fáklyahamu
téli földmagány szomorúsága közben
szép lassan sötét lett
s az ablakok elé egy másik világ lopakodott

észrevétlenül átsiklottunk egy másik országba
ahol már nem értjük a táblákat
és csak találgatjuk a feliratok üzeneteit
Valahol, 2018. február 19.

Szabadon

Szabad vagyok.
Te is szabad vagy.
Szabad vagy kószálni, késni, megállni, nézelődni
Megpihenni és megérkezni is.
Szabad.
Budapest, 2018. március 1.

3 kétszólamú énekgyakorlat (M.A.) Játék, ha akarsz

Istenem, Te, aki velem bújócskázol az alkonyban
Arcomon szeleburdi mosoly vagy
Tőled elfutok, majd gyöngéd ölelésért könyörgök
Veled együtt játszom, úgy hogy próbálom kikerülni szabályaid
Mégis mindig újra megsimogatod a buksim
Pedig hamisan játszom, s rossz akkordot fogok sokszor
Mégis velem dúdolsz, mégis nekem dalolsz
Annyira izgalmas ez a rock'n'roll madrigál
Jó, hogy serceg a lemez, akadozik a felvétel
De a dal mégis a Mennyben született.
Köszönöm.
Budapest, 2018. március 1.

Adna

Tegnap az ingedbe bújtam, mert
Tegnapelőtt a mindenem voltál
Beton szíved megérintett
Miért is nem láttam, hogy
Ameddig titkainkat vigyáztuk
Kihúlt a paplan rajtunk
Mégis, mit gondoltál?
Budapest, 2018. március 1.

Gyönyörű és fáj

Az ingedbe bújtam tegnap titokban
Mert időközben hirtelen kinőttük egyforma pizsamáinkat
A mindenemmé tetted a semmit
A **szíved** dobbanása dörömböl, dárdát szúr, majd bekötöz
De **miért nem** engedjük, hogy sebeink begyógyuljanak?
Csodatitkainkat cseréltük kopott és elhasznált szándékszavakra
S **mit** hoz majd a holnap? – Nem tudom
Csak azt kérem Tőled, hogy súgj majd, ha elakadnék a szerepemben.
Budapest, 2018. március 1.

Átlényegülés

bársonymaszkjaim elkoptak vagy lemállottak
már nincs semmi kötődésem a termőföldhöz
látod... teljesen városi lélek lettem
mint fa és lombja októberi hajnalon elbúcsúztunk
most azonban már tükörszárnyalás könnyedségében játéksoda lopakodik

lábujjhegyen rajongok simogatásaidért
ezért az emberszínű tájban csendben összehajtalak
szeretetbőröndbe csomagollak

korlátlanul rád bízom álmaim
és halk puha altatód édeskés dallamára
hópehelyként felolvadok
miközben örökre eltűnök forró tenyeredben
Budapest, 2018. május 17.

Vihar

Van olyan vihar, amelyik fákat dönt ki
és van, ami aranyképet rajzol búzatáblákba
Bécs, 2018. június 10.

Itt felejtettél

levendulafagylalt néma olvadása
téli júliusok nagylevelű feledékenysége
titokhangok szelíd vigasztalása
remegő érintésed néma karcolása

napszemű alkotóm
elhangolt altatóm
lepkeszárnyú páncélom

egyetlen szeretőm
ismeretlen teremtmőm
frissen ásott temetőm
Budapest, 2018. július 8.

Nyár

csendverseny és álomvirág
úttaláló térképtelen térapadok
altató óra remegő ketyegése
lázlángú sivatagban megfagyok
Budapest, 2018. július 8.

Tomboló titkok

A ránk bízott csomagokat gondatlanul és gondtalanul elveszítjük
Bénult ujjaink már nem lesnek nehéz, dohos függönyök mögé
Az éjféli szellő még ma is kérdéseket reteszkel tágra nyílt ablakomra
Kicsit félek – még nem tudom, készen állunk-e
Vajon ki fog táncolni falaim közt megbújó dallamainkra
Budapest, 2018. július 8.

MindEGY

Minden tánc ugyanaz a dallam volt
Minden vaskos fejezet
mégis csak egyetlen mondat volt
Budapest, 2018. július 8.

Itt vagyok

te átjársz én bejárlak
te meghívsz én belaklak

ha elhagysz én maradok
ha nevetsz én kacagok

titkaid mind megőrzöm
ürességed betöltöm

ha zenélsz én táncolok
ha beszélsz én hallgatok

kincseid jól elrejtem
könnyeid nem felejtem

ha késel majd megvárlak
ha zuhansz majd elkaplak

csendedben nem dadogok
nem kell félned itt vagyok
Budapest, 2018. augusztus 15.

Felhő felhő felé szalad

felhő felhő felé szalad
sötétszürke égbolt alatt

vasbeton pancsolás
viharháló szakadás

szándékaink szegénysége
szenteste reménysége

szentségtelen hajnalon
kételyeim vallatom

miként akácmézet csepegtetek csöndben illatos teába
úgy várom békédet e kisiklottan elázott világba
Budapest, 2018. szeptember 24.

Kétszavasok

Susogó ellenállás
Megvakított látványosság
Agyagbeton menedék
Megtépázott hajnal
Elegáns nihil
Budapest, 2018. szeptember 24.

Egy sívár advent

kopott szomorú szürke olcsó motelszobákban
ablakréseken és titokban
karácsony szökik dohos gyűrött párnákra
messze és távol
illat és szag
fény és sötét
felhő és hab
nagyváros és tanya egyben
engedjetelek haza mennem
Budapest, 2018. szeptember 24.

Kétsorosok

kevesen olvasnak, kevesen értenek
mindig csak indulnak, sohasem érkeznek

tűz a nap mi mégis fázunk
táncolhatnánk, de csak állunk

méz és cukor ehetetlen
ma hajnalban árva lettem
Budapest, 2018. szeptember 26.

És te mégsem?

Megharcoltam tegnapod.
Megvédem majd holnapod.
Tied az én örök lelkem.
És te mégsem bízol bennem?
Budapest, 2018. október 3.

Mind-mind

a kézfogás, mit nem kaptál meg
a forró kedves ölelések
a szárnyalás, mely nem repített
a tiszta hangú álom ének
a soha nem volt lassú táncok
a szétszakított álomláncok
a tanulás, mely nem épített
a barátság, mely nem védett meg

mind-mind nálam vannak
összegyűjtve csak rád várnak
Budapest, 2018. október 3.

Örülj, ha van és tudsz még miért sírni

Örülj, ha van -és tudsz- még miért sírni
Lázadj most, mert a sötét völgyön túl már nem lesz miről írni
Szenvedj ma és ünnepeld a könnyed
Mert az utolsó hegyen túl a nehéz is már könnyed

Köszöntsük hálával a tüskét, a kórt és a kort
Táncoljunk a hiánnyal, hisz ez is csak a teljességünk volt

Halál! Hol a te fullánkod?
Mosolyvirágpor pallosod?

Ne vessünk, kacagjunk, hahotázzunk harsányan
Végtelen biztonság átölel e közösségi magányban

Készüljünk mi megfáradtak
A panaszfolyók kiszáradtak
Gyertek öregek és ti is gyertek betegek
Csonkák és bonkák mert egészsé lesz feletek

Ne is nézzünk hátra, áldás vagy a gyászban
Királyunk kulcsai már bent vannak a zárban
Átszögelt karjai szélesre kitarva
Nagyon halkan mennydörög vígaszsuttogása:
„Szeretlek és hidd el, sosem leszel árva
semmi sem volt hiba és nem voltál hiába.”
Budapest, 2018. november 13.

Magyar téli csoda (2018)

zsák-zsák teli zsák
zsákutcánkban nincs irány

hiába szól BACH csomó pontjában a tiszta muzsika
itt csak a krémszarvasok orra vöröslük

a felváltót barna szalma jászolba csomagolják
kevés bölcs jár mostanában errefelé
újramelegített gesztenye fanyar illata
falja fel mosolyainkat

zsák-zsák teli zsák
tilos alma fanyar mák
zsák-zsák üres zsák
zsákutcában nincs irány

pedig a holtágon túl, ahol már nem találsz lábnyomokat
hógyapotfák és hógyapotbokrok ajándékcsoái várnak
fehér pelyhek halk megérkezése beavat a titkos csendbe
hattyúszárnyalások hívnak egyszerűen Betlehembe

segíts nekünk te is kedves Attila és Sándor
rakjuk meg végre azt a tüzet
a tíz lépcső maradék korhadt deszkájából
Budapest, 2018. december 18.

január 8

csend. hó. gumibroncs sercegés
kontinensek egymásra hajolnak
hull a csend. hallgat a hó.
hála hullámszik hangtalan pihék házikóiban.
csendkánon ismétli néma simításaid
csend. hó. minden megcsúszik, ami gyors
minden megtelepszik és tapad, ami nem akar gyors lenni
csend. hó. csend hó.
benned lenni csudajó.
lábnyomod titokropogó.
imádságunk szótlán, csak toporgó.
csend. hó. vászontakaró.
pelyhekkkel fest nyugalmat és békét
a titokzatos égi alkotó.
Budapest, 2019. január 8.

Engedd meg

Engedd meg, hogy a vihar ne haragot, hanem megtisztulást jelentsen
Engedd meg, hogy elmúlásban romok között a kezdeteket keressem
Engedd meg, hogy semmi más, csak tisztaság és őszinteség vezessen
Engedd meg, hogy megértsem a sérülést és a hibákat is szeressem
Budapest, 2019. január 17.

Ne halj meg újra

Kérlek, ne halj meg újra
Gyöngéd tökéletesség
Budapest, 2019. január 28.

Álomszünet

fekete zongora ravatalánál zokogni
január utolsó napjaiban, amikor
az idei naptárakat már mind leértékelték
s fázik a lábunk
nem látjuk szépnek a telet egy picit sem
miközben sóvárogjuk a társas szemlélődő csendet
a hangtalan simogatást
a hazatérés illatát

keservesen nyílnak az ajtók
miközben a semmi kapuin dörömböl sérült öklünk

bújj hozzám – imádkozzunk együtt
melegíts fel
alig látom a hajnalt.
álomszünet van.

nem szeretem idők ezek
túlélések háborús időzónái

és már hallom az ördög lábnyomának surranását

ne késlekedj tavasz napja
a gyűlölet eltakarva
mutasd gyámoltalan virágaid
temetésre készülő árváidnak
Budapest, 2019. január 29.

A világvége előtti közvetlen pánik

Azt álmodtam, hogy átalszom a világvége előtti közvetlen pánikot. Amikor felébredek majd, már csak annyi időm van, hogy belenézzek a káosz vajúdásába s ezt mondjam: -mert már csak Te leszel ott akkor- hogy mindent köszönök!

Budapest, 2019. január 30.

Nem félek

Lerázhatsz, ellökve eltaszíthatsz
Mebánthatsz, átszúrva megvakíthatsz
Hazudhatsz, gonoszul elgáncsolhatsz
Használhatsz, konokul megvádolhatsz

Nevethetsz, megvethetsz, de élek
Gyűlölhetsz, szerethetsz, nem félek

Budapest, 2019. február 12.

Balet

a megkezdett mozdulat folytatódik
hiába álltunk meg
a ki nem mondott szavak
ott rügyeznek némaságainkban

megkötözve is tudunk táncolni
undorodva is lehet ámulni

A magban szuszog egy egész kert.
Ott a talán. Az igen és nem.
Nincs szabadság, nincs itt semmi.
Nincs szerelem, nincs mit tenni.

nincs út
nincs kút
titok burkol mindent
a fent szenved bennünk itt lent

Budapest, 2019. február 17.

A második világ hajnala

Az első lapon ideadtad a világot
Most a mese vége felé
Lassan kicsúszik kezünkből a könyv
Már nem értem a szavakat
Szándékok és emlékek is elrejtőznek
Hallani vélem halk dúdolásod
De akárhogy is szeretném, nem ismerem fel a melódiát
Mégis értelek.
Te most ismét gyermek lehetsz
Minden illat, íz és csoda
Hol volt, hol nem volt
S újra félelmetes szörny a játszótéri mászóka
Félek én is
Már az elsőt sem tudom kiismerni, s
vajon lesz e helyem a második világban?
Budapest, 2019. április 9.

Látni kell

Látnunk kell a földi poklot, hogy felfogjuk
milyen szálnalmas a földi mennyországban panaszkodni.
Budapest, 2019. április 17

és/vagy életrajz

Megrágtam. Megettem.
Kihánytam. Lenyeltem.
Neveltek. Neveltem.
Vezetek. Vezettem.

Színházban. Szerepben.
Felálltam. Elestem.
Rombolok. Teremtek.
Jöhetek. Mehetek.
(Önmagam. Lehetek.)

Eladtak. Megvettek.
Bűnhődtem. Büntettek.
Zajokban. Csendekben.
Kérdeztek. Feleltem.

Magányban. Tömegben.
Találtam. Kerestem.
Eláztam. Nevettem.
Törődtem. Szerettem.
Budapest, 2019. május 8..

Altatókra ébredek

Minden ünnep és évszak keveredik bennünk
Banális és áttetsző már minden apró végletünk
Egyszerre távoznak, érkezünk, integetünk
Percenként elalszunk, majd újra ébredünk.

Könnyparázsban térdelek
Csendhúrokat tépkedek
Altatókra ébredek
Szeretlek és féltelek
Budapest, 2019. augusztus 15..

két betű

mi
Budapest, 2019. október 9.

Velence veszélyben

Velence veszélyben és vizek alatt vérzik.
Lentről és fentről. Kintről és bentről ázik.
Szennyvíz alatt vérzik. Veszélyben van Velence.
Egy napon az emléke is el lesz majd felejtve.
Budapest, 2019. november 14.

Lejárt gyógyszer

Bátorság kell? Könnyek? Harag? Teljes összeomlás?
Hogy legyen itt legalább valami mellékhatás.
Érintetlen gyógyszeretek érintetlen sebekre.
Feloldás és megoldás nem került a receptre.

Nem írtad fel. Nem váltottam ki.
Azt sem mertem beismerni, hogy fáj.
Nem sírtam el. Nem mondhattam ki.
Cinkos némaságunk új szavakra vár.
Budapest, 2019. november 14.

Ma és itt

Ma nem jól érez a világ
Ma nem érzem jól a világot
Ma nem érzem magam
Ma nem érzem jól magam a világban
Ma nem jó ez a világ
Érzem

Itt minden csak dísz
Itt minden csupán díszharmónia
Itt minden kizárólag díszlet
Micsoda dísznőség itt minden
Diszkrét disszonancia díszkeretben
This is sad.

Budapest, 2019. november 26.

Fekete Péntek

Önérzetes fröcsögő médiagrófok
Plasztikázott divatbábok szelfikorcsok
Mit gondoltok arról, hogy
pár nap és itt a december
és egyszer sem fáztunk még az idén
De úgy látom, hogy nincs itt pánik
nem kell még behúzni a kézféket
Vegyünk inkább gyorsan akciósan
egy még nagyobb hűtőgépet

Budapest, 2019. november 27.

GyermekverCS

Csoda csikó, csoda csiga
Csanád csúszkál, csacsog Csaba
Csíkos csokit csomagolva
Csatangolnak csatasorba

Csilla csámcsog, Csenge csinos
Csorba csésze csöppje csurog
Csöndben csúszik csúnya csuka
Csengőt csenget Csermely Csoma

Csámpás csizma, csalfa csillag
Cseresznyeszín csipke csónak
Csellón csattan csarnok csillár
Csodálkozik csokros császár

Budapest, 2019. november 27.

Léptékek

emberléptékű zaj
Istenléptékű csend
angyaléptékű dicsőség
pásztorléptékű imádat
bölcsléptékű ajándékok
jászolléptékű egyszerűség
hiába a Heródesléptékű gyűlölet
Budapest, 2019. december 13.

Veled leszek. Ne félj!

Minden archan, hangban
mozgólépcső haladásban
vagy hálószoza maradásban

láthatom a teljességet is
vagy a hiányzó részek agóniáját
a még nem értem oda állapotát is

mély részvétem cinkos harmóniába csábít
bőrünk összeér
levegő sem bújhat közénk
türelmünk szeretkezik
álmokban kisimult gyűrdésekkel
reménybe oltott gyöngéd érintésekkel

én csupán útravalót készíthetek neked
mert az ösvényre egyedül kell rátalálnod
de rengeteg jelet hagyok majd
s minden elágazásnál megsúgom, hogy merre indulj

amíg nem lángol a sivatag
amíg a földből folyó fakad
amíg levelet kerget a szél
amíg csodákat rejt nekünk a tél

veled leszek
ne félj
a világ végezetéig
Budapest, 2020. január 7.

Szavakban szavak

fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító
fájdalomcsillapító

London, 2020. január 23.

Lenni

nem tudunk szemlélni
hályogos mindkét szemünk
s már rég nem merünk élni
taníts minket szent időtlen
a jelenben elégni
és sohasem félni

csak benne lenni
csak Benned lenni
csendben lenni
születni és eltemetni
a semmit és a mindent is
végleg elengedni

Budapest, 2020. január 29.

Hanem

nem a hangok, nem a szöveg,
hanem a dal
nem a vászon, nem a festék,
hanem a kép
nem az igen, nem a nem,
hanem a válasz
nem a kerék, nem a kormány,
hanem az út
nem az én országom, nem a te országod,
hanem az ország

Budapest, 2020. február 26.

Döntések

Szeret. Nem szeret.
Lehet. Nem lehet.
Megyek. Nem megyek.
Veled. Nem veled.

Felírtam falakra
Minden nap egyforma
Eldöntöm magamban
Szárnyalok magasra

Felírtam falakra:
Szeret. Nem szeret.
Minden nap egyforma.
Lehet. Nem lehet.
Eldöntöm magamban:
Megyek. Nem megyek.
Szárnyalok magasra.
Veled. Nem veled.

Budapest, 2020. április 17.

Szomorú, kegyetlen és nagyszerű

Az a szomorú, hogy sosem tudhatjuk, hogy
mennyit hazudtak már nekünk
Az kegyetlen, hogy ritkán láthatjuk, hogy
kik is játszottak már velünk
Az nagyszerű, hogy nem is kell értenünk, hogy
miért szeret és vigyáz ránk Istenünk

Budapest, 2020. április 17.

Csendöntés

A csended is egy döntés
Teremtő és teremtés
A válasz titok marad
A hazaérkezéshez
Nem társulnak szavak
Miskolc, 2020. május 1.

19 631

nem tudlak jól szeretni
azt sem értem
mi a jó szeretet
Budapest, 2020. május 15.

Csak csend

te ott repülsz fent
én itt vagyok lent
fényed ragyog bent
csak csendünk lesz szent
Budapest, 2020. május 15.

Átölel az emléked

átölel az emléked
múltidéző jelened
elhagylak de kereslek
ápollak és szeretlek

megszorítom kezedet
árva lesz a gyermeked
apró szárnya megreped
némaságban megreked

kiszárad és tönkremegy
ázott földünk megremeg
merre megyünk nélküled
üres marad a helyed
Budapest, 2020. május 15.

Benned

Benned értelmet kap a veszteség
Benned közelebb jön a messzeség
Benned ott vannak a válaszok
Benned álmok nélkül álmodok

Benned felolvad a fájdalom
Benned vigasz lesz a borzalom
Benned táncot jár a szabadság
Benned igaz lesz a hazugság

Benned ugyanaz a csend és a szó
Benned tavaszt rejt a januári hó
Benned óceán és patak van
Benned nincs már hatalmam

Benned a sivatag is virágzik
Benned nem lesz soha hiánycikk
Benned minden mélység felemel
Benned minden hajnal ünnepel

Budapest, 2020. május 16.

Fájdalommal

A szeretet fáj.
Rettegek a felismeréstől:
Nagyon nehezen bírom a fájdalmat.
Sződliget, 2020. június 21.

Csapás ösvény

Erdők sejtelmes árnyai mentén megyek
egyre beljebb az sáros csapás úton
Harmatos levelek, majd egyre vastagabb ágak
csapódnak arcomba
Észrevétlenül kezdenek fájni
karcolások, sebek, kérdések

Most súgd fülembe kérlek, hogy „Ne félj, nem tévedtél el.
Igen, ez az az ösvény, vércseppjeim mint népmesei nyomok vezetnek.
Jó irányba haladsz.
Az utolsó sziklán túl ott lesz a hajnal.”
Budapest, 2020. június 21.

Soha semmit nem szereztem

Soha semmit nem szereztem
Hisz mindent Tőled kaptam
Zajban szent békét kerestem
És halálomat csendben adtam

Budapest, 2020. június 22.

Demens versek I.II.

Kór vers

én hol vagyok
és te ki vagy
jártunk már itt
az agyam kihagy

Kor vers

Én. Hol? Vagyok?
És Te? Ki vagy?
Jártunk már itt?
Az agyunk kihagy.

Miskolc, 2020. június 30.

Kevés sok(k)

túl sok a betű de kevés a szó
túl nagy a gonosz és kicsi a jó
túl sok a lárma már magas a fal
túl halk a zene itt kevés a dal

túl sok a beton és kevés a zöld
túl nagy a szemét most beteg a föld
túl sok a törvény és nehéz a lánc
túl mély a kátyú így fáradt a tánc

túl sok a tegnap és kevés a ma
túl nagy a gyökér de kicsi a fa
túl sok a kérdés itt majdnem a tény
túl sok a sötét ránk fér a fény

Budapest, 2020. július 14.

KAPcsolatOK 4 lépésben

befogadlak
elfogadlak
beengedlek
elengedlek

nem talál
rám talál
megtalál
eltalál

felismerlek
megismerlek
elismerlek
nem ismerlek

Budapest, 2020. július 18.

Jó tanár vagy

Előbb adni tanítasz, csak utána kapok
Előrébb vagy te, én csak utánad vagyok
Nem viszek el semmit, mindent itt hagyok
Forró hóesésben csendben elballagok

Budapest, 2020. július 23.

Történelem tömören

tört
én
elem

Budapest, 2020. július 26.

Két sorban, három sorban

Porból vettél mégis szeretsz
Porrá leszek mégis vezetsz

Tegnap: Mindenként mértem a semmit.
Semmiként kértem a mindent.

Ma: Mindenként érzem és értem a semmit.
Semmiként értem és érzem a mindent.

A múltam szépen elismer
A jelen lassan felismer
A jövőm talán megismer
Budapest, 2020. augusztus 12.

Mese

Hárfafutam, kakaó. Indulhat a mese.
Lámpaoltás, takaró. Halkan kezdek bele.
Hol volt, hol nem volt.
Hol voltál? Hol nem voltál?
Hol voltam, hol nem voltam.
Hol voltunk? Hol nem voltunk?
... és boldogan éltünk, amíg meg nem haltunk.
Amikor pedig végre meghaltunk, akkor éltünk igazán.
Budapest, 2020. augusztus 27.

Kegyelem

Eljön egyszer az a rút pillanat
ami egyetlen egy perc alatt
szelíd szentből csinál gusztustalan koszos sarat

Létezik az erdei tisztás is
ahol virágok közt észrevétlen álruhában
gonosz töről gyilkos gyom is fakad

Csörgedezik csodaforrás
hol elcsüggedve megfáradtan szomjad oltanád
ám az áldás mégis máshol s másnál marad

De mindig jön egy őszi vihar
mi hangos égi csatamezőn
Villámmal és jégesővel
elmossa a bolond nyarat

Megszólít egy mennyei hang
melytől kudarc és némaság
hiány és hamisság
mérföldekre menekülve szalad

Tűszúrások rabságából
csúf félelmek fogságából
Most születő árva ének
Harsány dalra fakad

Saját meg nem értettségünk
Elhanyagolt gyermekségünk
Felnéz végre a keresztre
és általa lesz végleg szabad
Budapest, 2020. augusztus 31.

tornayandras.hu

egyben - mert egy(ben) vagyok
kisbetűvel - mert csak kicsinységem sajátom
ékezetek nélkül – mert nincs szükségem díszekre
pont – mert így (lesz) kerek a történet
hu – mert magyarul alszom el és magyarul hallgatom
a Teremtő suttogásait

egyben, kisbetűvel, ékezetek nélkül
lezárva, magyarul
(jelentsen ez áldást vagy átkot egyaránt)

tornayandras.hu
Budapest, 2020. szeptember 3.

Félreh(v)allások

Adj nekünk békét
Add nekünk békéd
Adj nekünk kévét
Hadd legyünk mércék
Majd te küldj T.B.-t
Hadd vegyünk tévét
Hagyj nekünk békét
Budapest, 2020. szeptember 19.

és csak szól halkán a jazz

bandukol a nagybőgő
sikoltva zokog a klarinét
és csak szól halkán a jazz

eláztat minden szirmot az eső
gyertyafény pislákol a kisszobában
és csak szól halkán a jazz

emlékek támadnak és kötöznek be
füst és paradicsom illata verseng
a remegő tompított trombita szerenádjával

bizonyos mondatok mindig befejezetlenek maradnak
és közben csak szól halkán a jazz

Budapest, 2020. szeptember 28.

Máshol keress!

testemben ne keresd vágyaim
keresd a tűzben
szememben ne keresd álmaim
keresd az éjben

lelkemben ne keresd titkaim
keresd a földben
arcomon ne keresd könnyeim
keresd a vízben

papíron ne keresd szavaim
keresd a szélben
ajkamon ne keresd dalaim
keresd az égben

Budapest, 2020. október 3.

Játékvers rendelésre

Világvidékünk szunnyadó bíborzajában
Olykor-olykor lassan betakar minket a hulló fehér csoda
Nincs olyan csend, melyen átér a lélek havas susogása
Bár olykor-olykor kitakar minket és lemeztelenít a zokogásunk
Október mezsgyéjén még biztosan nem ért véget az utazásunk

Budapest, 2020. október 7.

Választási nehézségek

Bátorság kell a harmadik úthoz.
Az első kettő már ki van taposva.

Nehéz jó szívvel adakozni annak a koldusnak,
aki válogat, reklamál, majd szemétbe dobja ajándékaid.
Budapest, 2020. október 11.

Nekem ennyi (műértőknek szeretettel)

Francis, Edvard, Arthur, Vincent
A Mennyben ördögök ők,
De a Pokolban mind szent.

Mindenki örült itt mellettem
Elmúltam és még csak meg sem születtem
Kiált a csend, most üvölt a néma
Kint van a bent és táncol a béna

Egyetlen szerem a közép
Lefelé nem vezet lépcső
Mű fajhoz tartozom csak
Kezdő állomásom a végső

Csak kérdés van
Válasz semmi
Mű vész vagyok
Nekem ennyi.
Budapest, 2020. október 19.

Keserűség és köszönet

Panasz keserűsége: Éppen csak örülök, hogy élek.

Hála köszönete: Éppen csak örülök, hogy élek.
Miskolc, 2020. október 24.

Kánon

Együtt lépünk.
Egy nyomban illeszkednek döntéseink.
Én kilépek. Félre lépek.
Két nyomban kuszálódnak döntéseink.
Én visszalépek. Hozzád érek.
Egy nyomban illeszkednek emlékeink.
Együtt lépünk.

Budapest, 2020. október 27. (G.W.D.)

Béke

kenyér, ágy, hajnalok
hajó, vágy, városok
tenger, híd, csillagok
emlék, dal és illatok

képek, szó, mondatok
festék, fal, ablakok
szobrok, tánc, alkonyok
székek, ház és asztalok

hárfa, lant, vízcseppek
gyertya, láng, hópelyhek
barát, méz, reggelek
játék, arc és gyermekek

föld, út, búcsúzás, hála
már eltompult a lárma
ne keress a rideg csendben
Hazaértem. Minden rendben.

Budapest, 2020. október 27. (G.W.D.)

Ötvenhatezer-ötszázhet

56507 szó
és talán ugyanennyi szóköz is

Budapest, 2020. október 27.

Itt is, ott is, amott is

Igen. Ott van.
A csendben.
A fájdalomban.
A szenvedésben.
A rettegetésben.
A hideg magányban.
A kimondhatatlan szavakban.
A bezárt ajtók mögött.
A bezárt ajtók előtt.
Igen. Ott van.
Ott is ott van.

Budapest, 2020. november 13.

Ajándék

Hallom, amit láthatok
Látom, amit hallhatok
Egyre jobban hiszek halk csodáidban
Muszáj hinnem
Különben meghalok

Budapest, 2020. november 20.

Csend háborúban

Szólnom kellene
Gyógyító bölcsét és tisztát
De most csak a csendben vacogás hallható
Háború van
Ma nem találisz itt mást csak kriptát
Ilyenkor csupán reménység és fény adható

Budapest, 2020. december 2.

Hosszú ölelések

Egyre hosszabbak az ölelések búcsúzáskor
Egyre több őzet veszek észre
az autóút melletti szántóföldön
Álomzenék dúdolnak csodákat
Még mindig csak zsugorodnak a nappali percek
Szavaink mélyebbek lesznek
Csendjeink alkonyba kapaszkodnak
Angyalhangok bátorítanak
Legyünk kitartóak a várakozásban is
Porcukor hull skarlátfájdalmak emlékeire

Induljak? Maradjak?
Ártatlan álmokba takarlak
Lassítsak? Szaladjak?

Így döntöttem: felismerlek
Koldusban és barátban
Meztelen vagy kabátban
Meglátlak a gyertyákban
Fáradok a játékban
És egyre hosszabbak búcsúzáskor az ölelések
Budapest, 2020. december 6.

Az első karácsony

A teremtő Isten emberekre bízta önmagát.
Mekkora bizalom, micsoda szeretet.
Végtelen erő és tehetetlen kiszolgáltatottság.
Mekkora kérdőjel, micsoda felelet.
Budapest, 2020. december 8.

Igazi ünnep

Üvöltő altatókban
Robbantás és káosz
Megtépázott világunkba
A kis Jézuska milyen fát hoz?

Milyen lesz a színe?
Mekkora a csúcsa?
Lesz-e vajon illata?
Ég-e gyertya rajta?

Előkerülnek lassan díszek is
Kapzsiság gömb, hamis angyal
Önzőség háború, butaság tankkal
Kényszermosoly, fáradt remény
Friss édesség, mégis kemény

De van igazi ünnep.
Tőlünk messze, nagyon távol.
Ahol hangtalan dallamokra
A lélek már csak önfeledten táncol.
Megtalált elveszettek és
Bebocsátott kegyvesztettek
Szenvedtek és szeretettek.
Itt voltak, de hazamentek.

Dicsőség a magasságban Istennek!
Kegyelem és jóakarát
A sárban kúszó embereknek!
Budapest, 2020. december 13.

Együtt az úton

Te hamarabb indultál el
Én később csatlakoztam hozzád
Te hamarabb érsz haza
Én egyedül megyek tovább
Még egy darabig

Már csak néhány lépés van
Előre vagy hátra
(attól függ, hogy merről nézzük)
Egyedül megyek majd tovább
Árván és zokogva
A hosszú téltől az örök tavaszig
Budapest, 2021. január 5.

Van olyan

Van olyan szeretet, amiben minden fél megsérül.
Van olyan épület, amely lerombolva felépül.
Van olyan kijárat, mit nem nyithatsz ki egymagad.
De van olyan béke is, mely értelmeket meghalad.
Budapest, 2021. január 7.

Cím nélkül

Most megégetnek szavaid
Megkarcol a szeretet
Pont amikor érkezel
Én ködbe lépve elmegyek
Budapest, 2021. január 9.

Szövetségek

Mondá az Úr: Én vagyok a Te Istened
Enyém vagy. Én nagyon szeretlek
Érted alkottam a világot
A bolygókat és a hóvirágot
Légy óvatos. Tisztán őrizd törékeny lényed
Mert sárból vagy, így megkeményít téged
A dermesztő jég és a forró napsugár
Vigyázz arra ki melléd és melletted áll

És felelé az ember: Ki vagyok én? És te ki vagy?
Test vagyok? Szív vagyok? Vagy agy?
Reszketek és nem értem én a világot
Most például azt sem tudom, mit csinállok
Korcs vagyok, ám mégis csiszolatlan csoda
Ide lépsz-e hozzám, vagy én indulok oda?
Nem tudok szeretni. Legyőz saját önzőségem.
Nem látok mást, csak megalázott szürkeségem.

Mondta az Úr: Én vagyok a Te Istened
Enyém vagy. Én nagyon szeretlek
Érted alkottam a világot
A bolygókat és a sok virágot
Légy óvatos. Tisztán őrizd törékeny lényed
Mert sárból vagy, így megkeményít téged
A dermesztő jég és a forró napsugár
Vigyázz arra ki melléd és melletted áll

Így felelt az ember: Ki vagyok én? És te ki vagy?
Test vagyok? Szív vagyok? Vagy agy?
Reszketek és nem értem én a világot
Most például azt sem tudom, mit csinállok
Korcs vagyok, ám mégis csiszolatlan csoda
Ide lépsz-e hozzám, vagy én indulok oda?
Nem tudok szeretni. Legyőz saját önzőségem.
Nem látok mást, csak megalázott szürkeségem.

Ismét mondja az Úr
És újra válaszol az ember
Megint mondja az Úr
És megint válaszol az ember

Végül mondja az Úr: We all live in a yellow submarine, yellow submarine, yellow submarine
Budapest, 2021. január 18.

Törvényszerű

Ha a Te országod nem ebből a világból való, akkor
Törvényszerű a szenvedés és a tövis
Törvényszerű a támadás és az álomgyilkosság
Törvényszerű a konfliktus és a könnyek
Törvényszerű a közöny és a szurony
Törvényszerű a meg nem értettség és a homály
Törvényszerű a némaság a hangzavarban
Törvényszerű megsebesülni és elbukni
Törvényszerű megfeszülni és belehalni
Törvényszerű a törvény és a törvénytelenység is

Egyedül a kegyelmed nem törvényszerű
Budapest, 2021. január 27.

Ünnep van

A télben ott a tavasz, a nyár és az ősz is
A tavaszban ott a nyár, az ősz és a tél is
A nyárban ott az ősz és a tél
A télre készülő ősz emlékezik a nyárra,
S békésen elfogadja a decembert

Az állatban ott van az ember
Az emberben ott van az állat és föld is
Mező, dombok, sasok és őzek
A jelenről tanítanak
Felfoghatatlan ajándék és csoda, hogy
Élhetünk, érezhetünk és táncolhatunk

Az ég nekünk kék
A fák felfelé növekednek
Minden fűszál üzen
A szépség körtánca ez
S bár még csak tanuljuk
Próbáljuk ellesni a lépéseket

Hatalmas öröm
Minden apró mozdulat

Ünnep van. Ma is. Most is.
Állandóan. Örökre.

Mélység és magasság tapsikol
Magához ölel, megsimogat a Teremtő
Miskolc, 2021. január 30.

A leghosszabb hónap utolsó délutánja

állat és tündér ír ismeretlen verseket
harmónia hangok támadnak hátba
mintha egyezségben állapotunk volna meg
egyikünk sem meséli el bűneit

apró színes üvegbe fagyott a mező
hullámoz a jég és minden ölelés célt téveszt
megvetemedett a nehéz kapu
érkezésünk indulásra kész
Budapest, 2021. február 1. (A)

Barbárok Viszontlátásra

karcosan tiszta ma az éjszaka
mégis összeolvadnak fogalmaink
egybesűrűsödik az otthon és az itthon
megszelídül közöttünk minden távolság
édes de nehéz masszává lett a valóság
igyekszünk a legszebben szeretni
mégis pótcselekvések mögé menekülünk

ízetlen fűszereket rágcsálunk
éppen valamilyen versenyt sugároz a tévé
folyik a víz
zajosan kattannak a zárak
ebben a házban
minden kulcsot eldugtunk már

felhőemeletről bámulunk lefelé
integetünk miközben nekünk is integetnek
fulladozva menekülünk saját barbárságunk elől
menedékbarlangokban ápoljuk sérüléseink

világtalálkozóról kiszivárgó néma beszámolók
megfagyott de hullámozó víztükör
a védtelen és ártatlan szabadság felismerése

az elengedést nem tudtuk begyakorolni
légy ezért előfutár
vagy új hazát felderítő álruhás kém

szerintem mi is megyünk hamarosan
találj és készíts nekünk is szép helyet

a kristálytenger partján
aranyárga virágok közt

találkozunk még
viszontlátásra

Budapest, 2021. február 1. (A)

Szeress

szeress, ha veled vagyok
szeress, ha kapok, ha adok
szeress, ha hangos vagyok
szeress, ha csendem dadog

szeress, ha jönnek a bajok
szeress, ha játszom és csalok
szeress, ha szemeim már vakok
szeress, ha fényem már nem ragyog

szeress, mert ha nem szeretsz
könnyeimbe fulladok
észrevétlen megfagyok
és minden percben meghalok
Budapest, 2021. február 8. (A)

Present Perfect

A szeretethez fel kell nőni
A csodálkozáshoz nem szabad felnőni

Az örömhöz meg kell elégedni
A kalandhoz nem szabad megelégedni

Az igazsághoz oda kell találni
A békességhez meg kell bocsátani

A halálhoz meg kell érkezni
Budapest, 2021. február 10. (A)

mind egy

a víz és a csend
a kint és a bent
a lent és a fent
mindez egy mind egy
minden mindegy

a szó a tánc
a madár és a lánc
a sima és a ránc
mindez egy mind egy
minden mindegy
*Budapest, 2021. február 23.
(Jelentés Grecónak 131-133 oldalak)*

Eltűntem

eltűntem a nevemből
már semmi sem igaz benne
ne keress
nem tudok édeset hazudni többé
eldobtál
értéktelen vagyok
Budapest, 2021. március 2. (A)

Már nem

Már nem írok, nincs is kinek írni
Már nem sírok, nincs is kiért sírni
Nem kacagok, nincs kivel nevetni
Itt maradok, nincs hova elmenni

Már nem írok, nem is tudnék írni
Nem is sírok, ki lehet ezt bírni

Nincs több kérdés, minden csak tévedés
Elmúlt az emlék is, teljes lett a feledés
Nincs már vágyam, nincs bennem ölelés
Üres az ágyam, nem kell több ébredés
Budapest, 2021. március 2. (A)

Találkozások

- Bejöhetek?
- Gyere!

... és csak szótlanul ülünk a csendben
két jól nevelt neveletlen

- Bejöhetek?
- Bújj be!

... és megpihenhetsz némán az ölemben
érdemtelen szeretetben

- Bejöhetek?
- Már bent vagy.

... és hirtelen miénk lett a semmi és a minden
a jelen és a lehetetlen

- Induljunk?
- Maradjunk!

Budapest, 2021. március 2.

Nem értem

Nem értem. A poklot sem.
A mennyországot sem.
Sőt, ha jobban belegondolok,
Közöttük sem semmit.

Budapest, 2021. március 2.

Gyászjelentés

Hosszú szenvedés után elhunyt
Hosszú szenvedés előtt elhunyt
Hosszú szenvedés közben elhunyt
Hosszú szenvedés miatt elhunyt
Hosszú szenvedés helyett elhunyt

Mint a vízforraló hangja
Egyre hangosabb, ahogy átjárja a hő
Aztán hirtelen egyetlen pillanatra
Elcsendesül

Hosszú hevítés után
A víz is szinte lángol
Némán. Csendbe faragva.

Azután vége az egyetlen pillanatnak.

Budapest, 2021. március 2.

Jó, hogy itt vagy

Jó, hogy eljöttél. Reménykedtem, hogy így lesz.
Egyetlen pillanaton múlt ez is.
Beleszippantok a kávé illatába és minden eszembe jut.
A holnap emlékei előre átmelegítenek.
Évek óta ismerlek, mégis új vagy minden reggel.
De jó, hogy itt vagy. Én is kilépek magamból, s hamarosan megérkezem.

Budapest, 2021. március 8.

A végetnemérőmost

magam vagyok
magammal vagyok
az apám vagyok az anyám vagyok
a társam vagyok a gyermekem vagyok

éjszaka és nappal ugyanaz
távol és közel nem számít már
a végetnemérőmost emészt
felöltözöm vagy levetkőzöm
elindulok vagy megérkezem
senki sem érti mi történik
senki

megszületik a dallam majd hirtelen eltűnik
szavak nélküli imádságba költözik a csend
nem segít a remény
nem táplál az emlék
csak nyugtass meg, hogy
van értelme még ennek
Budapest, 2021. március 14. (A)

Milyen színű a Mennyország?

Milyen színű a Mennyország?
Üresen, csupaszon és kortalanul lépünk be majd?
Mikor indulunk? Mikor érkezünk?
Elkísértek, ugye?

Lassú már nekem ez a sávszélesség
Nehézkesen töltődnek a képek és a dallamok
A szavak és a szándékok is kuszák
Már nem érdekelnek a földi csodák
Csak annyit súgj meg, hogy
Milyen színű a Mennyország
Budapest, 2021. március 14. (A)

Ajándékkönyörgés

Mi elengedtük a kezéd
Te elengedtél már mindent
Mit is adhatnánk Neked
Mit is adhatnánk még Neked

Csodát kérünk tündérektől
Csúszdát régi játszótérről
Kismackót a gyerekepolcra
Pajzsot erős angyaloktól

Békességet éjszakától
Ölelést a virágoktól
Habfürdőt a fellegektől
Muzsikát a cinegéktől

Simogasson tavaszi szél
Karoljon át hajnali dér
Csillagremény adjon álmot
Bezártságod távolságot

az embertelenségből
egy másik embertelen dallam szólít
szemeid már szokják
a kristálytenger színeit

Lomtalaníts nyugodtan
Picit sem kell sietned
De ha mégis elindulnál
Köszönjük, hogy velünk voltál
Miskolc, 2021. március 25. (A)

Április 11.

nem hiszek a költészetben
amíg dicsőség az öncélú szójáték
és a kommersz rímek mámorát ünnepli
a lebutított kereskedelmi Bábel
üres a levélgyűjtő mappa – ez ám a győzelem
helyettem megváltozni úgysem fogsz idegen

tavas van és mi a halálodra emlékezünk
télen pedig természetfeletti születésed karcolgatjuk
minden ünnepünk felfoghatatlan árnyék talán
jelesnek hitt napjaink képmutatását
bölcsen távolról nézed csupán

hogyan is gondolhattuk azt, hogy
bármit is hozzá tudunk tenni
teremtésed tökéletességéhez?

Budapest, 2021. április 11.

Csend

a sok zaj után
most egy ideig csak csend

a sok szó után
most legyen szóköz

A sok szó után
most legyen szóköz

Budapest, 2021. április 12.

Gyászlépés

még csend
ott fent

már csend
itt bent

most csend
csak csend

most
most
csend

Budapest, 2021. április 13

mind1

völgy – hegy
mind – egy

jön – megy
mind – egy

ad – vesz
volt – lesz
min – den
mind – egy

Budapest, 2021. április 13

Tornay András
Budapest, 2021

